

SANDRA BROWN
DESCOPERIREA
(A TREASURE WORTH SEEKING)

Capitolul unu.

În ciuda siguranței calme pe care o afișa, Erin O'Shea fierbea de nervozitate în timp ce apăsa pe butonul soneriei. Auzea sunetul clopoțelului din interiorul casei. Era o casă atrăgătoare, situată într-unul din cartierele din San Francisco locuit de oameni aparținând păturii mijlocii a societății.

Aruncînd o privire fugară spre celelalte case care se înșiriau pe stradă, Erin se gîndi cît de bine erau întreținute împrejurimile. Peluzele erau perfect îngrijite; casele imaculate și aranjate cu gust, dar fără ostentație. Casa în fața căreia se afla era pictată gri-albăstrui și decorată cu alb. Ca toate celelalte case de pe stradă, era tipică pentru arhitectura orașului San Francisco, avînd garajele așezate la același nivel cu cel al străzii și al casei. Trepte din beton abrupte duceau la ușa din față, care avea o fereastră de sticlă mată.

Ea încercă să privească prin sticla opacă și să prindă vreo urmă de mișcare sau de pași care să se apropie, dar nu putu să vadă nimic și nu auzi nici un sunet din interiorul casei.

Și dacă nu era nimeni acasă? Erin nu luase în calcul și o asemenea posibilitate. Într-adevăr, de cînd coborîse din avionul care o adusese de la Houston, nu se gîndise la nimic altceva decît să găsească această casă. În timp ce străbătea străzile pitorești din San Francisco, nu avea decît un singur gînd. Ziua de astăzi reprezenta apogeul a trei ani de căutări. Terminase victorioasă lupta cu agendele de telefoane vechi, cu ușile trîntite, cu apelurile telefonice la sute de kilometri distanță și cu piste false dezamăgitoare. Și iat-o în sfîrșit ajunsă acum acolo.

Astăzi urma să-și vadă fratele pentru prima dată în viață. Astăzi urma să se afle față-n față, cu singura ei rudă de sînge.

Inima-i tresări cînd auzi pași apropiindu-se de ușă. Să fie soția lui? Femeia din casă? Sau poate chiar fratele ei. Respiră adînc.

Ușa se deschise încet. El stătea în fața ei.

- Domnul Kenneth Lyman? întrebă ea. În loc de răspuns, acesta o scrută cu privirea din cap pînă-n picioare. Nu i-a trebuit mai mult de o fracțiune de secundă, dar ea simți că lui nu-i scapă nimic.

- Sînteți domnul Kenneth Lyman? repetă ea. El făcu un semn scurt, aprobator din cap.

Starea ei de nervozitate se risipi, făcînd loc unei nețărmită bucurii, în momentul în care omul confirmă că era fratele ei. Era atît de chipeș! Era surprinsă că în trăsăturile lui nu găsea nimic care să-i semene. De cîte ori încercase să și-l imagineze, se'gîndise la o figură care ar reprezenta

versiunea masculină a persoanei ei, dar acest om nu avea nimic din ceea ce aștepta ea.

Părul lui era șaten deschis, dar când alunecă pe el o rază din lumina palidă de februarie, deveni l auriu. Deasupra părului răvășit, stăteau niște ochelari de vedere cu rame subțiri din baga. Sprîncenele care-i delimitau fruntea înaltă erau dese și aurii, ca și părul. Ochii albaștri care o scrutau îndeaproape erau tiviți cu gene scurte și dese de culoare închisă la bază și aurii la vîrf.

Nasul său era drept și îngust. Gura îi era fermă, mare, aproape severă. În bărbia lui puternică era o despicătură verticală care sugera o voință încăpățînată.

- Te rog să mă ierți că te privesc așa, fix, se scuză ea, continuînd să-l privească. Va obosi ea vreodată să privească această față pe care o căutase atît de mult?

El tot nu spunea nimic. Ochii lui priveau în spatele ei ca și cum s-ar fi așteptat să vadă pe cineva care o însoțea. Privirea lui se opri puțin asupra Mercedesului alb pe care ea îl închiriasse la aeroport, la casa de peste drum, la toate împrejurimile, ca să revină în cele din urmă asupra ei. Deocamdată, nu știa cine este.

- Am venit de departe ca să te văd, începu ea. Pot să intru și să-ți vorbesc un minut?

- Despre ce să vorbim?

Inima-i fu străbătută de o durere plăcută la auzul primului sunet al acestei voci adînci și pline. Dar plăcerea se schimbă în timiditate, din respect pentru vocea lui severă. Probabil că el își închipuia că ea venise să-i vîndă ceva.

- Păi... eu, e ceva personal.

Nu vroia să i se prezinte în pragul ușii.

- E-n regulă. Intră mai bine în casă. Se dădu la o parte, iar ea încercă să mai urce o treaptă către ușă. El mai aruncă o privire prin curte înainte de a închide ușa și a rămîne față în față cu ea.

Stînd așa de aproape de el, își dădu seama pentru prima dată cît de înalt era. Ea era considerată o femeie înaltă, și totuși el părea să o domine în înălțime. Sau poate că de vină era atitudinea lui de superioritate. Fratele ei părea să emane putere și o tendință puternică de dominație. Nu era musculos, dar radia o forță care te intimidă.

Erin îi privi fibrele puternice ale gîtului, prin nodul slăbit al cravatei. Mînele cămășii, care erau suflecate pînă la coate, dezveleau niște brațe bronzate, puternice. Cămașa din bumbac alb era întinsă peste pieptul puternic și se mula pe abdomenul plat, iar pantalonii din bumbac gri

Descoperirea.
cădeau perfect pe picioarele lungi și subțiri. Poate că juca baschet. Sau poate tenis? Desigur că acest fizic athletic nu putea fi întreținut decît făcînd : sport. Știa că are treizeci și trei de ani.

El continuă să păstreze o tăcere calmă privind-o cu aceiași curaj cu care și ea îl privea. Cînd ea își mută poșeta de pe umăr sub braț, fiecare mușchi al corpului lui se încordă, deși în realitate nu se mișcase deoc. Era ca o pisică gata să prindă ceva în gheare..

Nu-mi ușurează situația, se gîndi Erin. Poate l că nu vroia să afle ce se întîmplase cu sora lui mai mică de care fusese despărțit cu treizeci de ani în urmă. Sau poate că nici nu știa că are o soră.

- Numele meu este Erin O'Shea, se prezentă ea.

<- Domnișoara O'Shea, îi rosti el numele, cu aceeași voce emoționată. Ochii lui albaștri nu conteneau să o privească insistent. Ea își umezi buzele uscate cu vârful limbii.

- Pot să mă așez undeva? întrebă ea.

El îi arată cu mîna o cameră la stînga holului de la intrare și ea se îndreptă într-acolo. Remarcă mobilierul confortabil din casă. Camera era decorată cu gust, deși nu cu bani foarte mulți, într-un fel, interic.ul casei nu coincidea cu primele ei impresii despre fratele ei. Se gîndea că ar fi putut alege un decor mai sobru care să se potrivească cu personalitatea lui taciturnă.

Dar ce se petrecea? îl cunoscuse doar de cîteva minute, și îi și analiza psihicul!

Totuși, casa, această cameră și canapeaua pe care stătea nu păreau să se potrivească cu caracterul acestui om. Mai mult ca sigur că soția fusese aceea care îi decorase casa.

- Melariie este acasă? a întreat ea politicos.

Răspunsul lui a venit cu greutate, cu prudență.

- Nu. A trebuit să plece.

Elin zîmbi și se simți oarecum relaxată. Era bucuroasă că vor răriiine singuri un timp. Prezența altcuiva în acele momente cînd se regăsea pe sine, i-ar fi putut stînji pe amîndoi.

- Acum, cînd mă gîndesc mai bine, sînt surprinsă să te găsesc acasă în plină zi de lucru. Credeam că ești la bancă, zise ea știind că fratele ei era bancher.

Acesta își mută privirea de la ea la poșeta din catifea maron, pe care o pusese lîngă ea pe canapea. Făcea pe oricine să simtă că nu-i scapă nici o mișcare.

-- Azi am venit acasă mai devreme, răspuse el scurt.

- Kenneth pot să-ți spun Kenneth? Întrucît el aprobă, ea continuă. Sosise momentul potrivit:

- Kenneth, ceea ce-ți voi spune acum te va surprinde, Rîse/iervos,- Poate chiar te va șoca, mai bine spus. Își privi mîiriile pe care și le ținea strîns în poală, apoi își înălță capul și-i întîlni privirea'.

- Știai că am fost adoptați?

Din nou ochii lui albaștri se micșorară în timp ce o studia. O imperceptibilă coborîre a bărbiei lilji despicate, lăsă să se ghicească uri răspuns afirmativ.

- Te-arri căutat ani de zile, Kenneth. Sînt sora ta.

Fața lui rămase imobilă. Ea stătea încordată, pîndind o reacție din partea lui. Erin se așteptase ca el să fugă spre ea și s-o îmbrățișeze, să rîdă, să pîngă, să înjure, să-și arate disperarea, orice, dar nu să stea acolo și să o privească fix, de parcă ar fi avut o mască pe față.

în cele din urmă, își căută ochelarii ce se aflau pe cap, îi coborî, și, în timp ce le răsucea brațul în mână, spuse:

- Ești sora mea?

- Da! Ea dădu afirmativ din cap, cu entuziasm, făcînd să-i sară bucele scurte. Știu că este incredibil, dar asta-i adevărul! Pot să-ți spun ce știu?

- Te rog. El continua să nu manifeste nici o emoție față de revelația ei, dar cel puțin reacționa într-un fel. Mai mult ca orice, ea vroia să-i înlătore precauțiile pe care și le lua față de ea.

- Am fost adoptați de la un mic orfelinat catolic, din Los Angeles. Știai acest lucru?

- Cred că da, răspuse el detașat.

- Ești cu trei ani mai mare decît mine. Mama | ne-a dat spre adoptare cînd nu aveam decît

cîteva luni. Am fost adoptată de uri cupiu care se numea O'Shea. Curîrid după ce m-au luat, s-au mutat Sa Houston, în Texas, unde am și crescut. Abia cînd am ajuns la liceu am început să mă întreb cine sînt și ele unde vin. Cred că acest lucru este valabil pentru toți adolescenții, dar întrucît eu fusesem adoptată, pentru mine era și mai important să-mi găsesc originea, ca să spun așa. Sînt sigură că poți să înțelegi acest sentiment.

- Da, răspuse el. Se înfundă în scaunul neîncăpător cu brațele încrucișate. Era o poziție relaxantă, dar Erin simți că detașarea lui o dezamăgea. Părea că fratele ei nu se putea relaxa niciodată pe deplin.

- Mulți ani mai tîrziu, am reușit în sfîrșit, din punct de vedere financiar, și din toate celelalte puncte de vedere, să pornesc în căutarea serioasă a adevăratei mele identități. Astăzi sînt diverse organizații care-i ajută pe copiii adoptați să-i găsească pe părinții lor naturali sau rudele lor pierdute. Crede-mă, le știu pe toate, pînă acum. Nici o piatră n-a rămas neîntoarsă. Cam acum patru ani...

Se întrerupse, cînd sună telefonul roșu de pe birou. Cu iuțeala unui șarpe gata de atac, el se răsuci de pe scaun și sări spre telefon. Smuci aparatul la cel de-al doilea apel și răspuse cu un scurt „Da”. Ascultă un moment, nedezipindu-și privirea de pe fața uimită a lui Erin.

- Da. Nu, totul e-n ordine. Mai ținem legătura, închise telefonul și se întoarse la scaunul pe care stătuse.

- Continuă, spuse el calm.

Erii nu era surprinsă de mișcările lui bruște, economicoase. De obicei nu se spune „Scuză-rii” atunci cînd telefonul sună și ești deja angajat într-o discuție cu altcineva? Și de ce se repezise la telefon, în loc să răspundă ca de obicei? Aștepta oare un telefon important?

- Păi, eu... se bîlbîi ea. Dar ce spusese? Se temu că își pierduse firul gîndurilor.

. - Tocmai spuneai că, cu aproape patru ani în urmă...

- Ah, da, zise ea cu nervozitate. Cu aproape patru ani în urmă, am început să întreprind căutări intense pentru găsirea părinților noștri naturali. Mama mea adoptivă mi-a înțeles această pornire și mi-a furnizat numele orfelinatului din Los Angeles; Am fost dezamăgită să descopăr că, la vremea când fuseserăm adoptați, acesta luase foc și odată cu el, arsese și toate registrele de evidență. Acest fapt mi-a întârziat cercetările cu luni de zile. În cele din urmă, am reușit să identific o călugăriță care se afla la orfelinat atunci când am fost aduși noi. Atunci am aflat de tine pentru prima dată. De amărăciune, vocea începu să-i tremure, iar ochii întunecați și umezi, i se umplură de lacrimi.

- Poți să înțelegi cât de fericită am fost în acea zi? Aveam un frate! Cineva cu care să împart moștenirea. Începeam să examinez figuri din mulțime. Studiam fiecare om de vîrsta ta, întrebîndu-mă dacă nu cumva ești tu. Nu te voi plictisi acum cu toate aceste amănunte obositoare, dar am dat de urma părinților tăi adoptivi. Acest lucru s-a dovedit a fi relativ simplu, întrucît ei rămăseseră în Los Angeles. Îmi pare rău că au murit. Mi se pare că au fost omorîți acum cîtiva ani, nu-i așa?

- Da.

- Eu l-am pierdut pe tata, 'domnul O'Shea, pe cînd eram la facultate. Sper că ai avut tot atîta noroc ca și mine, în ce privește familia care te-a adoptat. Familia O'Shea m-a iubit ca și cum aș fi fost propriul lor copil. Și eu îi iubesc.

- Da, părinții mei, adică familia Lyman, au fost formidabili.

- Ah, sînt atît de bucuroasă! se entuziasmă ea. Una din agențiile despre care ți-am vorbit m-a ajutat să-ți dau de urmă, aici. Știu totul despre tine, dar nu atît de mult cît aș dori. Vreau să, știi totul despre tine, despre viața ta.

El abia că-și mai ținea ochelarii pe nas, privind-o peste ramele acestora. Îi scoase și îi așeză pe masă, lîngă cot.

- Este o întreagă poveste, spuse el. Nu prea semănăm unul cu altul. Cine ar crede că sîntem frate și soră?

Ea rîse, fericită că purtau o conversație normală. Liniile aspre din jurul gurii lui se atenuară. Trebuia să aibă răbdare cu el. La urma urmei, ziua aceea fusese o zi grea pentru el.

-• Și eu m-am gîndit la asta cînd ai deschis ușa. Nu ne asemănăm deloc. Ochii lui scrutară, fiecare trăsătură a feței ei iar ea stătea nemișcată, în

timp ce el o studia, iăsîndu-l să beneficieze de același privilegiu pe care și l-a permis ea atunci cînd l-a văzut prima dată.

El îi privi cu atenție buclele aurii care-i împodobeau capul și se întoarse. Sprîncenele netede de culoare închisă se arcuiau drepte deasupra ochilor - ochi ca ai Nathaliei Wood, cum îi botezase una din bunele ei prietene de la liceu. Erau rotunzi, mari și negri ca ebonită. Pe cînd locuia la New York, consultase un specialist în machiaj, care a învățat-o cum să-i pună în evidență, folosind retușul și umbrele de creion adecvate. Pentru cineva care o vedea pentru prima dată, impresia era covîrșitoare. Ochii ei exprimau mai mult decît simțea și gîndea Erin și mai mult decît o puteau face vreodată cuvintele.

Faptul că fratele ei o examina cu atîta interes o enerva. Ochii lui se opriră

pentru un timp asupra buzelor ei moi, umede și obișnuite să zîmbească.

În timp ce ochii lui se plimbau de la bărbie la gîtul grațios, el păru să remarce că tenul ei neted, de un alb delicat, care contrasta cu părul și ochii ei negri, era la fel și în regiunea gîtului și sub ei.

Erin smulgea scame imaginare de pe fusta costumului ei alb de lînă, în timp ce el continua să o analizeze. Bluza de mătase de culoare verde-smarald pe care o purta sub jachetă păru dintr-odată prea strîmtă, mai ales atunci cînd ochii lui zăboviră pe șiragul de corali care îi atîrna pe piept. În mod conștient, ea își strînse picioarele | cînd privirea ochilor lui 1 se plimba atentă de la genunchi către pantofii ușori din velur cafeniu.

Ochii lui îi priviră iarăși chipul, iar el se ridică din nou în picioare, strabătînd camera pentru a ajunge în fața ei.

- Nu orice om este destul de norocos ca să l aibă o soră, spuse el calm, în timp ce-și coborî privirea asupra ei, A afla despre existența ei la | jumătatea vieții este o adevărată minune. Și să fie

Sandra Brown

atît de drăguță cum ești tu este într-adevăr o plăcere rară.

Ea se îmbujoră de fericire.

- Mulțumesc, Kenneth. Ei era mîndru de ea! Poate că cu trecerea timpului, ea și acest străin ar putea să ajungă să se cunoască și poate chiar să se iubească unul pe celălalt.

- Ai vrea să bei ceva? El îi întinse mîna și ea acceptă fără să ezite să o ajute să se ridice de pe canapea. Cu mîna lui caldă îi atinse ușor degetele.

- Da, mulțumesc. Avionul era aglomerat și am fost prea emoționată și prea grăbită pentru a mă mai opri undeva înainte de a ajunge aici. Sper că nu mă crezi lipsită de maniere pentru faptul că am picat astfel aici. M-am gîndit că este mai bine să te cunosc personal, nu să încerc să mă prezint la telefon.

- Ai avut dreptate. Sînt bucuros că ai venit direct aici.

O conduse prin casă - străbătură holul principal de jos, apoi sufrageria și ajunseră într-o bucătărie însoțită. Privi imaginea care se deschidea prin fereastră. Casa lui Kenneth era așezată pe un deal, dar din păcate nu se puteau vedea din ea nici golful, nici podul Golden Gate sau orice altă urmă distinctivă a acestui oraș fabulos. În schimb, priveliștea cuprindea acoperișurile caselor ce se aflau pe pantele mai joase ale dealului.

Kenneth îi oferii un scaun la masa mică, rotundă, ce se afla în mijlocul bucătăriei.

- Ce vrei? Coca? Bere? Vin?

- Coca, te rog, spuse ea. Sînt nerăbdătoare să o cunosc pe soția ta. Știe că ai fost adoptat?

El nu-i răspunse la întrebare și deschise o cutie de băutură răcoritoare, în timp ce luă două pahare din raftul de pe bufet. Pe cînd adăuga cuburi de gheață în pahare, spuse:

- Meianie trebuie să se întoarcă curînd. A ieșit să facă niște mici comisioane.

- De cîtă vreme ești însurat?

Făcu o pauză, în timp ce el îi întinse paharul cu Coca.

- De mai mulți ani, răspunse ușor. Zîmbi minunat, și pentru prima dată Erin văzu două șiruri de dinți albi, strălucitori, ce se îmbinau perfect. Era într-adevăr frumos atunci cînd nu avea expresia aceea morocănoasă și neîncrezătoare. Văd că și tu ești căsătorită, comentă el cu indiferență, în timp ce-și trase un scaun la masă.

Ea urmări privirea iui îndreptată spre inelul de diamant de pe degetul inelar al mîinii ei stîngi.

- Nu, rosti ea. Sînt doar logodită. Avea motivele ei pentru care nu voia să-i povestească chiar atunci despre Bart. Bart reprezenta un , mijloc de a polariza o conversație și ea nu vroia ca simpla pomenire a numelui lui să stînjenească intimitatea aparte, deosebită, a primei întîlniri cu fratele ei.

- Povestește-mi despre munca ta, zise ea pentru a schimba subiectul.

- Ce să-ți povestesc? Întrebă el, cu aceeași voce calmă. Erin se îngrijoră văzînd că el se uită

din nou la ea cu insistență, avînd felul acela de a privi cu ochii micșorați, ceea ce o făcea să se simtă-ca un animal de laborator aflat într-o cușcă de sticlă.

- Cu ce te ocupi, de fapt? Știu că lucrezi la o bancă.

- Da, dădu ei din umeri. Cred că fac cîte ceva din toate.

- Înțeleg, spuse ea, deși nu prea înțelegea.

- Dar tu? Întrebă ei. Tu cu ce te ocupi?

- Mă ocup singură de afaceri în Houston.

El își ridică cu mirare sprîncenele aurii stufoase.

-- Ce fel de afaceri? Se sprijini cu coatele pe masă și-și propti bărbia în pumni. Fire. de păr b'ond, creț, se găseau pe partea de deasupra paimeior și la încheieturile degetelor. Avea degete lungi și subțiri, nu groase și scurte ca ale iui Bart. Unghiile lui, erau îngrijite, remarcă ea cu obiectivitate.

Erii își ridică ochii spre el. Aproape că nu distingea irisul bleu al ochilor lui prin genele clese care-i mărgineau. Faptul că arăta atît de bine o puneă înfr-o situație stînjenitoare. Era ca și cum frumusețea iui ar fi fost o barieră care o împiedica să-1 cunoască mai bine. Din anumite considerente, apropierea dintre ei părea periculoasă.

- Păi... eu... mă ocup cu organizarea și punerea în scenă a paradelor de modă, răspunse ea.

- N-am mai auzit de așa ceva, zise el.

Ea rîse.

- Iată ce ne face unici! spuse ea cu o voce cristalină, și îi atinse mîna jucăuș.

Descoperirea

Cu aceeași repeziciune la care asistase mai înainte, el îi prinse mîna și i-o strînse puternic. Se priviră peste masă clipe fără de sfîrșit. Cînd vorbi, vocea lui era joasă și plină de vibrații.

- Acum cîteva minute ai spus că vrei să ajungi să mă cunoști. Și eu vreau să te cunosc. Cred că ar trebui să începem acum, nu crezi?

Ea înghiți în sec și dori ca el să-i dea drumul la mîna. Era inutil să încerce să și-o tragă. Degetele lui păreau din oțel. Se reflecta în pupila ochilor lui și expresia care i se relevă o sperie. Șopti tremurînd:

- Ce să începem?

- Să începem să ne cunoaștem reciproc.

Nici nu apucă să clipească, că el se și ridicase în picioare, venind lîngă masă. Nici nu apucă să respire, că el o trase spre el și o prinse în brațe. îi vîrî o mîna în buclele bogate, în timp ce-i lăsă capul pe spate și o privi în față.

- Ce alt mod mai bun ar putea exista pentru a ne cunoaște decît un sărut de afecțiune frățească reciprocă?

Figura care coborîse spre ea nu avea nimic din ceea ce înseamnă iubirea de frate. Acesta a fost ultimul gînd conștient al lui Erin, înainte de a simți gura lui inyiadînd-o pe a ei. Degetele lui erau înfipite atît de strîns în părul ei, încît lacrimile de durere se amestecau cu lacrimile de umilință care-i invadaseră deja ochii. Celălalt braț al său îi înconjura cu putere mijlocul, imobilitîndu-i brațele pe lîngă corp și împingînd-o spre trupul lui inflexibil.

Se apăra de el, dar mișcările ei nu făceau

: £ 21 \

Sandra Brown

decît să-i sporească strînsoarea. Țipă cu toată gura, dar gura lui îi înghiți și-i absorbi țipetele. Buzele ei tremurau sub apăsarea dureroasă a buzelor lui și nu puteau să-i împiedice limba de a-i pătrunde în gură.

Niciodată nu o mai sărutase cineva astfel. Era dezgustător. Era un păcat îngrozitor. Cunoscînd relația dintre ei, modul în care-i explora gura era josnic și revoltător.

Dar totodată o înfiora.

Se luptă să se controleze - un control fizic. Membrele îi deveniseră neputincioase și, spre rușinea ei, se sprijini de el pentru a se ajuta. Se lupta într-o bătălie a voinței pierdute deja.

Lupta împotriva senzațiilor care îi dansau în sus și-n jos pe șira spinării. Ele o făceau să simtă în stomac căldura aceea tremurătoare, mistuitoare, pe care se forța să nu o bage în seamă. Ochii ei larg deschiși, de surprindere și indignare, se închideau acum de bună voie nesupunîndu-se comenzilor minții de a rămîne deschiși și de a-l disprețui pe acest om odios.

Zgomotul unei chei ce era introdusă în yala ușii din spate o salvă pe Erin de la umilința absolută a supunerii. Reîncepu lupta, pînă ce reuși să se

desprindă de el, acesta ridicînd capul și slăbindu-și îmbrățișarea. Se întoarse cu fața spre ușă, ținînd-o și pe Erin cu fermitate de partea superioară a brațului.

Femeia care intră era elegantă, tînăra și blondă. Zîmbea într-o manieră copilărească, în ciuda tristeții care-i întuneca ochii negri plini de o

—{ 22

—(, Descoperirea,
îngrijorare adîncă.

Cei doi oameni care stăteau în mijlocul camerei înghețară într-un fel de îmbrățișare. Femeia avea o expresie a feței întunecată și vinovată, trăsăturile-i erau răvășite, fața îi devenise palidă.

Înfățișarea bărbatului era aspră, rece și înfricoșătoare. Blonda îi arunca priviri batjocoritoare.

- Bună ziua, doamnă Lyman.

- Doamne Barrett, răspunse ea timid. Ce...

- Doamnă Lyman, o cunoști pe această femeie? o întrerupse el. Ai mai văzut-o vreodată pînă acum?

Tînăra căreia i se spusese doamna Lyman, de către un bărbat care se presupunea a fi soțul ei, o privi pe Erin și dădu din cap în semn de dezaprobare.

- Nu, domnule Barrett, nu am mai văzut-o pînă acum.

Barett! Barrett!

Erin ridică ochii cu neîncredere spre omul care încă o ținea strîns de braț. Ochii albaștri care o priveau erau reci și implacabili.

- Cine ești tu? întrebă ea.

(23 f-

Sandra Brown

- Este exact ceea ce vroiam să te întreb eu, doamnă, șuieră ei printre dinți, în timp ce o împingea cu brutalitate prin bucătărie. O strigă peste umăr pe Melanie Lyman care rămăsese uluită.

- Doamnă Lyman, te rog treci strada și roagă-l pe Mike să vină aici și să pună telefonul în funcție. Spune-i să verifice puțin mașina de afară. Voi fi în birou, dar aș dori să nu fiu deranjat dacă nu este ceva urgent. Și te rog să nu ieși afară decît dacă iei unul din băieți cu tine.

Descoperirea

- Nu, nu voi ieși, o auzi Erin încuviințînd. Părea că era obișnuită să primească ordine de la această brută, dar Erin O'Shea nu era obișnuită să facă așa ceva. imediat ce va fi în stare, îl va pedepsi cu o asemenea violență încît nu va ști cine l-a lovit.

O împinse într-o cameră mică cu lambriuri și trînti ușa după el, zăvorînd-o cu zgomot. Ea se mișcă pentru a-l înfrunta, gata să se bată. Spre oroarea ei, el îi scoase cu brutalitate jacheta. O aruncă prin aer și ea plonjă pe canapeaua de piele. Era pr,,ea uimită ca să protesteze cînd îi trase marginile bluzei din cordonul fustei. O îmbrînci spre peretele cel mai apropiat, o

întoarse cu fața la perete și-i ridică mâinile larg deasupra capului.

Simți că se sufocă de umilință și repulsie, când el își prinse mâinile sub brațele ei și le coborî apoi spre părțile ei laterale. În mod inexorabil, ele se mișcau deasupra coastelor, a pieptului, printre sîni, spre mijloc. Se infiltrară prin cordonul fustei, unde-i explorară abdomenul și coapsele. În acei moment, el o întoarse pentru a-i privi fața.

Ea nu-și amintise să fi fost vreodată mai furioasă ca atunci. Sîngele-i clocotea în vene, simțea că-i zvîcneau tîmplele. Erin închise ochii ca să-și limpezească puțin gîndurile, fiind blocată de mînie.

- Ai de gînd să conținui să mă dezbraci? mîrîi

ea.

- Numai dacă voi crede că este necesar. Nu îrisă în acest moment. Dar nu-ți forța norocul.

25

\ _____ IIIII _____

Răspunsul lui impertinent o înfurie și mai tare și ea se zbătu să-l împingă de lîngă ea și să mărească distanța dintre ei. În mod surprinzător, el se supuse și se dădu un pas înapoi.

- Cine dracu' crezi că ești, ca să mă tratezi astfel? îți cer o explicație chiar acum! Era însă conștientă că vorbele pe care le rostise nu puteau avea mare influență asupra acestui tiran.

Ele sunau caraghios, melodramatic și copilăresc chiar în propriile ei urechi, dar mintea îi era tulbure și nu era în stare să fie mai convingătoare.

- Ia-o încetișor, doamnă. Îți voi spune cine sînt și, după ce-ți voi domoli toate istericalele, va trebui să descoperim cine ești și tu - ceea ce ne interesează, de fapt.

Scoase un portofel din buzunar și-l deschise. Îl ținu la cîțiva centimetri în fața ochilor ei, astfel încît ea să poată citi: Lawrence James Barrett, Departamentul de Trezorerie al Statelor Unite.

Ochii ei mari își mutară privirea de la insignă la ochii lui, care parcă o sfredeleau. Sub privirea aceea insistentă, simți în acel moment că voința îi slăbește. Furia și energia îi pieriseră.

Doamne! Oare în ce Intrase?

- Încîntat de cunoștință, domnișoară O'Shea, spuse el sarcastic. Luîndu-i brațul cu nu mai puțină fermitate ca înainte, o împinse spre sofaua de piele.

- Stai jos și nu te mișca, ordonă el.

Erin era prea tulburată și prea buimăcită pentru a se opune, și în mod instinctiv i se supuse și

f ■ 2 _____ ■ \
- 6 _____
: ' y _____

- Sandra Brown

—(, Descoperirea,

se cufundă în pernele canapelei. Domnul Barrett îi ridică jacheta și-i scormoni priri buzunare. Negăsind nimic, o lăsă din nou pe canapea. Fără a se gândi, Erin își strînse jacheta și o puse lângă ea. Nu avea chef să o îmbrace sau să-și bage bluza în fustă. Un fel de febră părea că o invadase și simțea înțepături în piele din cauza unei temperaturi anormale.

El se duse la ușă și o deschise.

- Mike! strigă.

- Da, Lance.

- Adu-mi , te rog, plasa de pe canapeaua din living.

- Bine, răspunse vocea anonimă.

- Și vezi dacă-mi găsești ochelarii.

- Sînt pe masa de lângă scaunul pe care ai stat, răspunse Erin în mod automat. Iși întoarse capul spre ea cu surprindere. Putea să-și muște limba. Acum își dădu seama că ea îl studiasse și-i observase pînă și gesturile inconștiente.

- Uită-te pe măsuța din colț, strigă el prin ușa desphisă.

În timp ce-l aștepta pe subaltern să-i îndeplinească cererea, Lance Barrett o urmărea pe Erin. Stînjenită, se deplasă puțin sub privirea lui insistentă și se simți din nou de parcă ar fi fost un specimen care necesita o observare atentă, încercă să-i înfrunte privirea cu același curaj, dar își dădu seama că nu reușește. Niciodată în viață nu se simțise mai nervoasă sau mai uluită. Cum spunea mama ei, se simțea făcută praf.

Mike era mai tînăr decît superiorul lui, scund și

C1D

j

Sandra Brown

cu părul negru. Nu avea trăsături bine definite. Fusesse bine ales pentru acest tip de muncă, își spuse Erin în gînd. A Figura lui nu-ți rărnînea în minte în nici un caz. În mijlocul unei mulțimi, ar fi părut un individ cu totul șters.

Domnul Barrett își luă ochelarii și plasa de la tînăr și întrebă:

- Mașina?

Mike se uită la Erin, dar fața lui nu avea nici o expresie. O altă trăsătură a acestei meserii, se gîndi ea.

- E curată, Lance. A fost închiriată astăzi după-amiază de la Sari Francisco International.

- În regulă, mulțumesc. Mike se întoarse să plece,'dar domnul Barrett îl opri. Adu-mi tot ce este în mașină - plase, bagaje - ârice crezi că ar putea fi important. Mai este deschisă?

Mike încuviință și plecă, închizînd ușa după el.

Domnul Barrett o privi și o trată din nou cu una din privirile lui lungi și necompromițătoare. Punîndu-și ochelarii, spuse:

- Perfect, domnișoară Q'Shea, începe să vorbești. Se duse spre o masă de joc și goli, fără să se formalizeze, conținutul plasei pe suprafața ei verzuie.

- Mu scot un cuvînt pînă cînd nu-mi spui despre ce este vorba. Cine-ți permite să mă insultți și să mă interoghezi în acest, mod? Ce s- a întimplat? Și află, domnule Barrett, că am de gînd să depun plîngere la superiorii

dumneavoastră în legătură cu modul nejustificat de aspru în care m-ați tratat.

Descoperirea

El ridică spre ea una din sprâncenele blonde și păru foarte amuzat de bravura pe care o afișa.

- Continuă. N-ai decît să reclami.. Sîntem acuzați în fiecare zi de lucruri mult mai grave. Oricum, doamnă, nu ești chiar în situația de a încerca să dai ultimatumuri. In orice moment ai putea să mă aduci în stare de nebunie, capabil de orice împotriva ta. Crede-mă, acest lucru trebuie evitat cu orice preț.

Privirea-i deveni obraznică și ea roși cînd își aminti cum o sărutase. De ce făcuse asta, oare?

- începe să vorbești, amenință el cu o voce joasă, sinistră.

Bine, domnule agent guvernamental, am să-ți \ fac jocul un timp, dar vei suferi mai tfrziu pentru faptul că m-ai umilit astfel.

- Ce ai vrea să știi? întrebă ea cu asprime.

- Cum te cheamă.

- Ți-am spus deja.

- Spune-mi din nou.

Ea oftă.

- Erin Q'Shea.

- Adresa.

- Strada Madowbrook, Nr.4435, Houston, Texas.

- Asta scrie și pe permisul de conducere auto. Foarte bine, a spus el.

Tot timpul cît au vorbit, el îi cotrobăi prin lucrurile din geantă. îi studie permisul de conducere auto, se uită la banii din portofei, la carnetul de cecuri și trecu în revistă toate chitanțele.

| ■ • • .. 29 /

Sandra Brown

- Continuă, spuse ei. -Ce?

- Ce faci acolo?

- Te întrebam același lucru, spuse ea supărată. Ajunșese la capătul răbdării cu acest individ, începuse să se plictisească de jocul său de-a hoții și vardiștii.

El își ridică ochii spre ea și spuse:

- Povestește-mi din nou. "Vocea lui rece, de ! oțel, o înduplecă.

- Am fost adoptată pe cînd eram mică. Ani de zile,am fost în căutarea părinților mei naturali și a fratelui despre care am aflat că există. Am fost ; despărțiți cînd am fost adoptați de familii diferite. Pe atunci, se pare, că agențiile nu se preocupau de asemenea lucruri.

El trase fermoarul port-fardului ei din' plastic de culoare deschisă și-i inspectă flecare ruj de buze, pudra compactă și fiecare compartiment. Fluieră apreciativ la vederea unei sticle de parfum Lauren cu atomizor, Deschise o cutioară cu medicamente și scoase de acolo o pastilă mică și albă.

- Este aspirină, a spus ea, apărîndu-se. El încuviință și închise cutia.

- Nu ți-am adus nici uri fel de acuzații, spuse. Continuă.
- Am aflat că Kenneth Lyman este fratele meu. Am venit astăzi de la Houston ca să facem cunoștință. Asta e tot. Restul îl știi. Te rog să-mi spui ce se întâmplă.

El îi închise fermoarul de la poșeta cu cosmetice și i-o aruncă pe masă. După ce își

Descoperirea

ridică ochelarii deasupra capului, se așează pe colțul mesei și-și încrucișă brațele la piept. Privind-o cu atenție, spuse:

- Kenneth Lyman și-a însușit șapte sute de mii de dolari de la Banca Națională Jerba Buena, acum zece zile. De atunci nimeni nu l-a mai văzut și nimeni n-a mai auzit de el.

Cuvintele distincte, rostite cu o tonalitate egală o loviră pe Erin în piept, ca țeava unui tun. Impactul lor a fost uriaș. Timp de câteva minute a simțit că nu mai poate respira și, când o făcu, era o respirație, scurtă, fără aer.

Înainte de a răspunde în vreun fel la această știre zdrobitoare, Mike deschise ușa și aduse înăuntru două valize și pardesiul din piele. Depuse valizele pe podea și puse haina pe un scaun. Apoi plecă la fel de supus cum venise.

- Hai să încercăm din nou, domnișoară O'Shea, dacă într-adevăr acesta este numele tău, spuse domnul Barrett. De când îl cunoști pe Lyman?

Erin îl privi cu ochi mari, neîncredători.

- Eu... nu l-am întâlnit niciodată, spuse ea cu respirația întretăiată. Ți-am spus că eu...

- Știu ce mi-ai spus, domnișoară O'Shea. Dar va trebui să recunoști că povestea e departe de a fi adevărată. Hai, fii sinceră cu mine. Lucrai cu Lyman?

- Cum? sări ea de pe canapea. Cred că ești nebun! „

- Stai jos, mîrîi el aspru. Se retrase din dreptul feței aceleia teribile și amenințătoare pînă cînd

— i— (31 i> — ' ,

Sandra Brown

genunchii săi atinseră canapeaua și se trînti pe ea.

- Nu l-am văzut niciodată pe fratele meu, declară ea cu voce joasă.

El se aplecă deasupra valizelor de pe podea și le deschise. Cotrobăi prin lenjeria fină de damă și cămășile de noapte. În timp ce le ridica, le examină cu grijă.

Îi atrase atenția o cămașă de noapte albastră garnisită cu o dantelă de culoare ecru. Încet, o ridică în palme. Privind-o pe Erin, spuse:

- E foarte frumoasă.

Erin simți că i se urcă sîngele în obraji de jenă și furie.

- Aștept, spuse el, în timp ce continua să examineze, obiectele din valiză.

- Ce? O spovedanie? întrebă ea cu o voce dulce.

Într-o clipă el se ridică de pe podea și apropiindu-se, înainte ca ea să fi rostit ultimul cuvînt, spuse:

- La dracu', m-am săturat de răspunsurile tale șirete și ironice. Vreau adevărul de la tine și-l vreau acum. Înțelegi? Își puse mâinile pe coapsele ei, imobilizându-o sub el. Ii simți pe față respirația fierbinte și insistentă. Ochii lui erau extraordinar de albaștri și scăpărau de minie.

■ - Da, scrisni ea printre dinții încleștați. Am spus deja..'. Își înghiți vorba imediat, văzându-i căutătura încruntată. Furioasă, rănită în mândria ei, răspunse:

- Numele companiei mele este Spotlight. Organizăm parade de modă pentru magazine,
Descoperirea

companii, persoane, pentru oricine are nevoie de ¹ serviciile noastre. Executăm totul, începând cu închirierea manechinelor, selecționarea veșmintelor și terminând cu alegerea și achiziționarea florilor necesare și a băuturilor răcoritoare.

- Scuză-mă, doamnă O'Shea, dar nici o fată cu situație materială medie nu și-ar permite să închirieze un Mercedes, să aibă cu ea în geantă cinci sute șazeci de dolari bani gheață și să poarte haine cu marca Oscar de la Renta.

Oare cum de a reușit să socotească acele : note de plată pe care le-a răscolit prin geantă? Cum de o fi reținut etichetele hainelor pe care le avea în valiză? Aruncă o privire spre jacheta care stătea lângă ea pe canapea și observă că eticheta era foarte clară pentru cineva care avea privirea | la fel de pătrunzătoare ca a vulturului și șiretenia | vulpii.

El o privi pe când ea încerca să descifreze ¹ aceste mistere și spuse:

- Oi fi eu needucat, dar am auzit de Oscar de la Renta și știu că taiorul pe care-l porți trebuie să te fi costat cât câștig eu într-o săptămână. De unde ai atîția bani, domnișoară O'Shea?

- Câștig, strigă ea.

- De unde ai avut capital să începi o astfel de afacere?

- De la soțul meu.

Răspunsul ei păru să-l ia prin surprindere și ochii lui deveniră mici și amenințători.

- Mi-ai spus mai devreme că nu ești căsătorită.

- Nu sînt, spuse ea. Când îl văzu că înaintează,

33

Sandra Brown

Își ridică mâinile neputincioase.

- Sînt văduvă.

La această afirmație, reacția lui fu cu totul neașteptată. Își aruncă capul pe spate și izbucni în rîs.

- O, Doamne. Nu-ți scapă nici o șmecherie, nu-i așa? Nu mai am răbdare să aud astfel de povești, spuse el jubilînd.

- Este purul adevăr! strigă ea.

- Continuă, te rog. Îmi țin răsuflarea de emoție, îi aruncă o privire batjocoritoare.

- Când am terminat facultatea, am plecat la New York. Acolo am lucrat doi ani ca manechin. Nu am fost foarte bună ca manechin-sexy, astfel încît m-

am dus să muncesc la una din firmele de îmbrăcăminte, ca manechin obișnuit.

După expresia neîncrezătoare a figurii lui, își dădu seama că nu fusese foarte explicită.

- Știi, fiecare linie de modă, fiecare casă de modă are un model după care își aranjează măsurile. Eu corespundeam perfect măsurii opt. Toate tiparele se făceau ajustându-se numărului meu - atîta timp cît eu mențineam măsurile corecte.

Își umezi buzele cu nervozitate, căci figura lui arăta de parcă ar fi încercat să afle dacă ea corespundea sau nu măsurătorilor perfecte.

- Era... era o slujbă bună, deoarece cînd desenatorii sau croitoresele nu mai aveau nevoie de mine, învățam despre afaceri, despre arta desenului, culoare, țesături, accesorii, chiar și probleme de transport și plăți. Descoperirea

- Credeam că toate manechinele sînt înalte, costelive și cu sînii plați. Dumneata, domnișoară O'Shea, rînji el răutăcios, ești înaltă, suplă, dar nici într-un caz nu ai sînii plați.

Obrajii lui Erin se îmbujorară și singurul ei răspuns a fost un mormăit:

- Ți-am spus că nu am fost un manechin sexy de succes.

După o lungă și stîmjenitoare tăcere, el întrebă:

- Ce s-a întîmplat cu această slujbă de vis a ta?

- M-am căsătorit.

- Oh, da, era să uit de soț.

Erin își reprimă un răspuns tăios și spuse cu o voce plată:

- Patronul firmei s-a căsătorit cu mine. Eram căsătoriți de cîteva luni cînd doctorii i-au pus diagnosticul de cancer în fază ultimă. A murit. Mi-a lăsat ceva bani. M-am înapoiat la Houston și am înființat firma Spotlight.

- Era mai bătrîn decît tine?

- Mult mai bătrîn.

- Deci trăiești din moștenirea aceea și închiriezi și Mercedesul din aceiași bani?

- Nu, domnule Barrett, nu, zise ea răspicat. El avea doi copii mari din prima căsătorie. Grosul averii lui le-a revenit lor. L-am rugat ca mie să nu-mi lase decît ceea ce era necesar ca să-mi | pornesc afacerea.

- Ce generoasă ești. Acum răscolea conținutul valizei rmai mici. Articolele erau evident feminine și ea simți că i se răscolește intimitatea. Nu mai Sandra Brown

avea secrete față de acest bărbat dezgustător.

El ridică un tub cu pilule 1a. nivelul sprîncenelor și întrebă:

- Anticoncepționale? '

Îndrăzneala Sui o înfurie la culme.

- Nu. Un antibiotic. Săptămîna trecută m-a durut gîtul,

- Dar nu sînt împachetate ca ia farmacie.

- Le-am luat de la cabinetul unui doctor care le avea în dulăpiorul lui personal. În felul acesta nu a trebuit să mă mai duc la farmacie,^

Păru satisfăcut de răspunsul ei. În timp ce fluiera la vederea unei bucăți de săpun parfumat, spuse:

- Probabil că ești sigură că sînt un fraier, domnișoară O'Shea. Îți folosești numele" de domnișoară, nu-i așa? '

Ea încuviință.

De ea? Ți-e rușine că te-ai măritat cu un bătrîn care avea cancer și pe care l-ai moștenit cînd a dat ortul popii, la-momentul'potrivit?

Simți că i se scurge sîngele din creier, ca apoi să-l -invadeze din nou, cu brutalitate. Sări de pe canapea spre ei și-și ridică mînl, intenționînd să-i ardă o palmă bine meritată, răsunătoare, pe fața satisfăcută. Mîna-i fu prinsă din zbor, iar brațu! îi fu răsucit la spate, dureros,

O trase spre el, ținînd-o nemișcată și în imposibilitatea de a se apăra.

- Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai încerca așa ceva niciodată, o amenință el convingător. Și, deci, de ce nu-ți folosești numele de după

36 1

!

11

căsătorie? Dacă într-adevăr a existat așa ceva.

--Numele meu de după căsătorie a fost Qreene. Am;fost căsătorită cu Josepb Greene, [Chiar și acum numele iui este bine cunoscut în j industria vestimentară. Nu-r' folosesc numele, \ deoarece mizerabili ipocriți și șovini ca -ține ar pu:ea crede că am devenit prosperă în afaceri datorită nurriului și banilor iui, nu da;orită muncii mele asidue. -

Strinsoarea lui deveni și mai puternică; ea icni din cauza durerii, pricinuite de feiu! în care-i ținea brațul m spate, ii întîlni -privirea albastră și rece.

Mini-a acumulată se-transformă dintr-qdată in confuzie. Durerea din braț nu se compara, cu | conștiința ^dureroasă a- faptului că trupul - iui o împingea. Îi simțea pieptul pe sinii ei ca un perete de cărămidă. Coapsele lui puternice se mișcau spre ale ai pînă găsiră o poziție, ce i se păru plăcută.

Lumina rece ci n ochii iui albaștri care scă- paraseră de mînie mai înainte deveni mult mai de temut. Fiecare trăsătură- a feței -ei fu supusă flăcării lui albastre mistuitoare și ea simți că ochii, tîmplele, obrajii și buzele ei erau linse cu limbi de foc.

În timp ce recunoștea, fără să accepte, plăcerea smulsă cu forța, Erin își coborî privirea. Simți imediat că tensiunea diri corpul a'ăturat ei slăbește și el îl dădu drumul.

Îi întoarse spatele, se aranjă puțin și, deoarece | nu avea nimic mal bun de făcut, își reluă locul pe |

Sandra Brown

j canapeaua de piele.

- Cine este prietenul tău? întrebă el, arătînd | spre inelul mare de pe mîna stîngă. Vocea lui

părea oare schimbată? Era mai puțin sigură? Ușor tremurătoare?

- Numele logodnicului meu este Bart Stanton. Este om de afaceri în Houston. Hohoti de un rîs sarcastic.

- Bart Stanton! Bart, pentru numele lui Dumnezeu, rîse ei satisfăcut. Conduce el vreun El Dorado cu o pereche de coarne montate pe capotă?

- Nu vreau să-ți mal ascult insultele, domnule Barrett!
- Ai să accepți ce vreau eu, explodează el, nervos. Nu cred nici un moment că ești ceea ce spui. Cred că erai un fel de legătură pentru Lyman. Ai apărut astăzi pentru că îl așteptai pe el și m-ai găsit pe mine în loc. Ai debitat această povestire sperînd că voi fi suficient de stupid ca să o înghit, la-o de la capăt, doamnă.

- Aș dori să încetezi să mă mai strigi doamnă, îmi știi numele.
- Cel puțin pe cel pe care mi l-ai dat, domnișoară O'Shea. Sau ești doamna O'Shea? Nu contează, spuse ei, în timp ce ea era gata să i protesteze. Dacă mă gîndesc mal bine, O'Shea este un nume irlandez. Și ai spus că ai fost adoptată de ia un orfelinat catolic. Nu cumva cei șapte, sute cincizeci de mii de dolari vor fi folosiți pentru cumpărarea de arme care să fie transportate în Irlanda de Nord? Sau poate că

Descoperirea
ești aici ca să vinzi droguri". Sau ca să cumperi droguri. încă nu știu, dar o să descopăr, i - Nu ești în toate mințile, șopti ea răgușit. Nu | trebuie decît să-mi verifici colaboratorii. Sună la ' firma mea. Sună-l pe Bart.

- Nu pari a fi texană.
- Am trăit la New York cinci ani. Mi-am pierdut accentul.
- Dacă ceea ce spui este adevărat, cine a știut că te-ai angajat în această aventuroasă căutare a fratelui tău de mult pierdut?
- Oamenii cu care am lucrat. Bart. Mama mea, ' doamna Merle O'Shea. Locuiește la Shreveport, Louisiana.

Își nota pe un carnețel pe care-l scosese din buzunarul cămășii. în timp ce scria, făcu o mică pauză.

- Ai spus că locuiește la Houston.
- După ce tatăl meu, Gerald O'Shea, a murit, s-a mutat la Louisiana pentru a locui cu sora ei.

-- Cum se numește sora? întrebă el brusc.

Erin îi spuse.

7 Dă-mi și numărul ei de telefon.

Îi dădu numărul de telefon al mătușii și adresa.

Lovi ușor carnețelul în care tocmai își făcuse notările și spuse:

- Fă-te comodă, domnișoară O'Shea. Am de dat niște telefoane.

Se îndreptă spre ușă și se întoarse spre ea în timp ce ținea clanța cu mîna.

- Întîmplător, Mike va fi chiar lîngă ușă.

- Ai impresia că am să scot o pușcă de sub

Sandra Brown

fustă și am să trag? întrebă ea, încărcată de veninul pe care-l strînsese.

- Bineînțeles că nu, rosti el tărăgănat. Știu ce ai sub fustă. înainte de a ajunge în hol, ochii lui o măturară într-o manieră insultătoare.

în jumătatea de oră care trecu, fierbînd de mînie, Erin se plimbă în sus și-n jos, strigînd cu voce tare și blestemîndu-l pe domnul Lawrence Barrett.

După ce epuiză toate aceste mijloace care-i consumară energia, se așeză resemnată pe podea și începu să facă ordine prin valize. Mîna-i tremură cînd atinse cămașa de noapte pe care și el își pusese mîna, ca și cum ar fi mîngîiat-o.

Era un individ oribil, căruia îi plăcea să dea ordine, să intimideze, insultînd-o gratuit. Tot ce întreprindea era făcut cu brutalitate, chiar și atunci ! cînd o sărutase. De ce oare continua să-și amintească acest lucru, cînd de fapt vroia să aiunge din memorie orice urmă a acestui incident?

Se consola cu un singur lucru: nu era fratele ei, deci nu păcătuia prin incest.

Nu mă voi mai gîndi la acest sărut, își spuse în gînd. Și nici nu se va mai gîndi la acea jenă pe care o simțea în stomac de fiecare dată cînd domnul Barrett își aținea privirea aceea insistentă asupra ei. Momentul acela în care buzele i se depărtaseră ușor în timp ce el o ținea strîns lipită de el și o devora cu ochii, nu fusese decît o reacție involuntară. Erin O'Shea nu avea nimic în comun cu acel gest. Țasta-i adevărul!

Atunci, de ce se certa cu ea însăși?

r

.....— . . .M. 40.)

—(, Descoperirea,

Capul ei se odihnea pe pernele canapelei și își ținea ochii închiși cînd el deschise ușa. Sări ca arsă. Oare ațipise?

- Domnișoară O'Shea, norocul nu este astăzi de partea dumitale.
- Ce vrei să spui? Era furioasă că vocea îi tremura de frică.
- Am încercat să sun la firma Spotlight. Nu a răspuns nimeni.
- Cum? strigă ea. Apoi își dădu seama care era motivul. își verifică ceasul de aur de la mîna. Este trecut de ora șase în Houston. Toată lumea a plecat acasă, se lamentă ea.

Bart Stanton plecase la Panhandle pentru două zile. Deci nu avea cum să răspundă la telefonul de la Shreveport.

își frecă sprîncenele plină de nervi. Pune-ți mintea la contribuție, Erin, își comandă singură. Dar mintea îi era preocupată de evenimentele din ultimele ore. Avea impresia că trecuse foarte mult timp de cînd luase avionul de la Houston în acea dimineață. Era obosită și nu era capabilă să gîndească limpede. Prea multe evenimente neprevăzute și de neconceput o asaltaseră într-o singură după-amiază.

- N-am aflat decît un singur lucru care-ți este favorabil. Am întreat-o pe doamna Lyman dacă

l soțul ei a fost adoptat. Așa este.

- Deci, mă crezi, desigur. Detesta nuanța rugătoare a vocii ei și lacrimile care i se scurgeau din colțurile ochilor negri.

- Mă apropii, recunosc el.

Sandra Brown

- O, mulțumesc, domnule Barrett. Dacă nu ai nimic împotriva, acum voi pleca. A fost o zi lungă și obositoare. Mă vei găsi la Fairmont dacă vrei să mai știi și altceva. în mod firesc, sînt supărată din cauza fratelui meu și aș dori să

aflu ce se întâmplă. Nu voi pleca din San Francisco pînă ce nu se clarifică totul.

Își luă geanta, jacheta și pardesiul de piele și înaintă spre ușă. Nu ajunsese însă la ea. Domnul Barrett își puse mîna pe umărul, ei reținînd-o și luîndu-i geanta din mîna.

- Greșești din nou, domnișoară O'Shea. Nu vei pleca nicăieri. Îți vei petrece noaptea aici. Cu

11

Descoperirea

Capitolul trei

Erin își întoarse ochii negri, plini de mirare, asupra omului care n-o lăsa, cu forța, să părăsească încăperea. Nimic nu se putea citi pe fața lui, în afară de hotărîre.

Cînd cu mintea confuză înțelese în cele din urmă sensul cuvintelor lui, Erin își smulse umărul din mîna care-l ținea și coborî cîteva trepte.

- Domnule Barrett, desigur ți-ai pierdut mințile.

- Nu pot să concep să te las să părăsești această casă fără să știu exact cine ești și de ce ai pășit pragul casei lui Lyman în această

-(Sandra Brown). .1

.•.....î.....:-.....i_

după-arniază.

Se clepartă de ea, făcu o pauză și se îndreptă spre ușă. Față-n față cu ea, spuse:

•-.Acestea fiind zise, sînt foarte întreg la mioțe. îi aruncă un /imbet cald, prietenesc, care o făcu să tremure de furie.

- Și acum te rog să mă scuzi, căci am ceva treabă. Fă-te comodă. Această camera îți stă ia dispoziție,

-- Du-te dracului, șuieră ea printre dinți.

El zîmbi din noi!.

- Mai mult ca sigur, i nu voi duce,

.El mai avea doua trepte pînă la ușă, cînd ea se repezi îrjșifitaa lui și o'deschise. Cu o precizie', formidabilă, el o prinse. -

- Nu poți să mă fii aici ca pe o prizonieră!' strigă ea,

- Nu? Pa' cine mă va opri? o provocă- el, relaxînciu-se oarecum cînd văzu că ea nu prezenta o amenințare reală.'

Deschise gura pentru a-i da un răspuns usturător, dar nu găsi nici un cuvînt. Într-adevăr, cine ar fi putut să-i oprească? în mod inconștient, umerii îi căzură, în timp ce oftă aciînc. De ce. se: lupta cu un obiect imuabil? O noapte va îndura orice. Dimineața, el urma sa sune ia Houston, să afle cine este, să i se confirme'scopul călătoriei ei, acela de a-i căuta pe Kenneth Lyman și atunci nu va mai trebui să-l vadă vreodată pe acest om.

Lance Barrett o urmări îndeaproape pe Erin și putu să-i citească cu precizie gîndurile care o frămîntau. Doar era meseria lui să afle ce gîndeau și simțeau oamenii, în pofida a ceea ce spuneau, și fusese bine antrenat în această direcție.

La naiba! £ o femeie frumoasă, își spuse el. Când deschise și o văzu stînd în prag, arătînd de parcă descinsese dintr-o revistă de modă, se simțise ca și cum ar fi fost lovit în pînțece de un pumn de oțel. Desigur, acest impact iniția! dispăru curînd și învinseră pînă la urmă precauțiile lui profesionale. Și, totuși, nu-și putea lua ochii de la ea.

Ea nu era doar un obiect frumos și excitant. Era deșteaptă și îndrăzneată. Mu era genul de femeie în stare să se umilească și pe care el reușea să îi supună cu privirile lui acuzatoare. Erîn O'Shea îl disprețuisș în mai multe rînduri. La dracu, aproape că-i plăcea faptul că nu-l cruța.

M-ar fi trebuit-să o sărute. Ar fi primit numai șuturi în fund la întoarcerea spre Washington, dacă s-ar fi aflat așa ceva. Și ea avusese dreptate. Modul în care o percheziționase, nu 'era potrivit. Recunoaște., băiete, că pur și simplu ai vrut să o atingi cu mfinile.

La. dracu, un bărbat n-avea deeît să o | privească și putea să vadă liniile .corpului ei'sub i taiorul de o croială impecabilă, care i se potrivea perfect. Fir-ar să fie,, costă mai.mult decît cîștiga el într-o săptămînă și asta îl enerva.

O urmărea cum își mușca buza de jos cu dinții albi, rriici și drepți. Sentimentele se succedau pe fața ei ca o imagine grafică în mișcare. Nu era o excroacă și el își dădea seama de asta. Povestea pe care i-o spusese fusese prea fantastică pentru a fi fost născocită.

----- ..—.....-..... 45 —;—' —y

Descoperirea

Lance fusese astfel educat, încît să afișeze o ! față imobilă și inexpressivă. Prin urmare, privîndu-l, Erin nu-și dădea seama care erau gîndurile lui în legătură cu ea. Se decise să facă ce se mai putea în acea situație înspăimîntătoare.

- Se pare că n-am de ales, domnule Barrett. Voi sta aici pînă dimineață, cînd voi aștepta să dai telefoanele necesare care să-ți dovedească că tot ce țî-am spus este numai adevărul.

- Cooperarea dumitale patriotică este lăudabilă, o ironiză el.

Înfrînîndu-și tentația de a pălmuî figura lui diabolică și infamă, întrebă:

- Pot să o vizitez pe Melanie? Nici măcar nu am reușit să facem cunoștință așa cum trebuie și ea este cumnata mea. Probabil că se află într-o situație îngrozitoare.

- Nu văd nici un rău în asta. O voi trimite la tine. Pentru moment aș prefera să nu părăsești această cameră.

- Promit că nu voi fugi.

- Bine. Se depărtă de ea.

Acum, era timp pentru puțin umor, se gîndi Erin calm, în timp ce se reîntoarce în camera cu lambriuri. Individul nu era uman. Sîngele din venele lui fusese înlocuit de apă cu gheață. El ar trebui să vadă toate filmele cu Clint Eastwood și să se modeleze după acei super erou dur.

i

i*——i> 46 y-

^———

Descoperirea

Era nevoită să creadă că-întreaga lui comportare făcea parte din meseria lui. La urma urmei, era o oficialitate guvernamentală a cărei misiune era deosebit de dificilă. Probabil că se antrenase ani de-a rîndul. Acum înțelesese de ce ochilor lui, pe cît se părea, nu le scăpa nimic. Din momentul în care-i deschisese ușa, simțise că-i urmărise fiecare mișcare și-i citise toate gîndurile.

Se duse la fereastră să privească. Își înăbuși un oftat. Din fericire, nu-i citea gîndurile. Prefera să nu le divulge pe cele care-l priveau pe el.

Inima i se făcuse cît un purice atunci cînd el o amenințase' că-și vor petrece noaptea împreună. Desigur, aceasta nu fusese decît o metaforă verbală. Nu asta voia să spună. Dar vorbele lui sunau ca și cum ar fi vrut să spună acest lucru. Totuși, sentimentul. propriei demnități fusese drastic rănit de cuvintele lui.

Obrajii i se umplură de pete roz, cînd își aminti de sărutul profund din bucătărie.

Își prinse în mîini obrazii fierbinți, cînd își aduse aminte de modul în care reacționase înainte ca Melanie Lyman să apară la momentul oportun și să-l întrerupă. Era aproape vinovată pentru că a răspuns sărutului lui.

Fusese oare vreodată atrasă de vreun bărbat atît de repede?

Se uită la diamantul ce împodobea verigheta de aur de pe deget și zîmbi cu tristețe. Bart n-ar aprecia comparația pe care o făcea între sărutările lui și cele ale lui Lance Barrett. Scorul era favorabil ultimului.

Erin știa că nu fusese cinstită cu Bart. Cu șase

Sandra Brown

luni în urmă,-cînd el o îndemnase să-i accepte inelul de logodnă, îl acceptase ca să scape de pisălogeala lui.

- Haide, scumpo. Poartă-L

- Dar, Bart...

- Știu, știu, iubito. Nu ești sigură că vrei să te căsătorești din nou. Promit să nu te zoresc să stabilești data nunții, cu condiția să porți acest inel de logodnă. În afară de asta, dacă-l înapoiez bijutierului, mîine va ști tot Houston-ul că Bart Stanton a fost refuzat. Făcu un gest din cap în semn de rugămintă. Ca de obicei, cedă nebuniei lui.

Rîzînd, ea îl înghionti în umărul masiv.

- Te rog. Teatrul nu mă prinde. Mii de femei ar i aștepta săptămîni, chiar luni, dacă li s-ar oferi șansa de a purta un inel de logodnă de la legendarul Bart Stanton. Dar eu nu vreau decît o singură femeie, iubito. Apoi el renunță să o mai tachineze și deveni serios. Erin _ știa că este. Iar ; aceasta complica lucrurile.

Erau prieteni de peste un an. Bart era un om || puternic în Houston, care, deși stătea în umbră, f avea un cuvînt greu de spus în lumea afacerilor. Puține tranzacții se făceau fără știrea sau participarea lui Bart.

Era des solicitat de ziariști și de reporterii de la televiziune. îi fascina cu imaginea lui de băiat drăguț de provincie, dar capul, acoperit cu păr brunet cîrlionțat, era dotat cu o minte ascuțită, capabilă să-și păcălească victima

Înainte ca aceasta să-și dea seama de acest lucru.

A fi aleasa lui Bart Stanton nu era un succes de neglijat și Erin era invidiată pentru acest rar

48

Descoperirea

privilegiu. Când era cu el, era tratată ca o regină și se simțea bine. Apoi însă începea să remarce că sentimentele lui Bart depășeau o simplă afecțiune, dar ea nu le împărtășea. Deși îi era simpatic și-l respecta pentru talentul lui de om de afaceri și-i plăcea compania lui, nu îl iubea.

- Voi purta inelul, Bart. Dar te rog să înțelegi că aceasta nu înseamnă un angajament ferm.

încă nu vreau să mă mărit. Totodată, asta nu înseamnă că mă voi răzgîndi în legătură cu... cu...

- Să nu te culci cu mine? întrebă el cu voce ! slabă.

Ochii lor se întâlneau.

- Da.

- Să fiu al naibii dacă nu ești cea mai ! încăpățînată femeie din cîte am întîlnit, a spus el ! nervos. Apoi rîse satisfăcut. Poate de aceea te iubesc atît de mult, draga mea!

O îmbrățișă cu putere și-și pecetlui logodnă cu o sărutare.

Ciudat, de atunci nu-i mai ceruse să se culce cu el. Înainte, acel subiect fusese o sursă constantă de tensiune între ei.

- Doar nu mă refuzi pentru că ești virgină, îi spusese prima dată cînd îi refuzase invitația de a rămîne peste noapte în imensa lui casă din Houston. Pentru numele lui Dumnezeu ai fost măritată.

Ea rămăsese de neclintit, atît atunci cît și în continuare. Aparent, pentru că acceptase inelul prin care consimțea într-un fel că va fi soția lui, el găsisese o justificare pentru a-și depăși frustrarea sexuală. În mod pervers, Erin îi era recunoscătoare

49

Sandra Brown

acelei femei sau acelor femei pe care ea nu le cunoștea și care-i puteau oferi lui Bart ceea ce ea nu-i putea da.

În timp ce-și mișca degetul, razele soarelui de după-amiază tîrzie din San Francisco făceau ca fațetele diamantului de la inelul ei să strălucească în culorile curcubeului. Oftă hotărîtă! Imediat ce se va întoarce la Houston, va trebui să se despartă de Bart. Multă vreme se scuzase că trebuie să-și găsească fratele. Probabil că el o aștepta ca să înceapă să facă planuri de căsătorie. Dacă înainte mai avea ezitări în privința deciziei pe care o luase, după ce trăise sărutul cu Lance Barrett, Erin știa sigur că nu se va măia căsători niciodată cu Bart Stanton.

Starea ei de reverie fu întreruptă cînd ușa camerei se deschise și în spatele ei apăru părul blond al Melaniei.

- Domnișoara O'Shea? întrebă ea timid. Domnul Barrett mi-a spus că vreți să mă vedeți.

Erin se abținu să nu rîdă. Se afla în camera acestei femei și totuși gazda

aproape că-l cerea voie să intre.

Traversă camera repede și-și întinse mâinile spre cumnata ei.

- Melanie! "

Tînăra închise ușa după ea și luă ambele mâini ale lui Erin într-ale ei. Se priviră clipe îndelungate, măsurîndu-se reciproc și, la un moment dat, păru cel mai firesc lucru să se îmbrățișeze ca două surori.

Inima lui Erin se strînse cînd simți corpul subțirel al Melaniei zguduindu-se din cauză că

Descoperirea

l plîngea în hohote. Erin nu luă în seamă lacrimile! care-i pătau bluza de mătase în regiunea umerilor. Mîngîie părul lung și drept al Melaniei și i o liniști, asigurînd-o că totul va fi bine.

Ochii o usturau de atîta plîns, și, după ce îi trecu criza de nervi, se desprinse din îmbrățișarea lui Erin.

- Sîntem extraordinar de proaste, nu-i așa? spuse Erin. Hai să stăm aici și să ne cunoaștem mai bine.

- Îmi pare rău, domnișoară O'Shea, se larmetă Melanie. Aveam nevoie să mă descarc de cînd Ken... de cînd... el a făcut ceea ce a făcut. Nu pot să pricep acest lucru. Își luă capul în mâini cu tristețe, ultîndu-se posomorită la fața lui Erin.

- Te rog, spune-mi Erin.

- Ești, într-adevăr, sora lui Ken? o întrebă plină de speranță, femeia ce arăta ca un copil.

- Sînt în măsura în care pot fi în împrejurările actuale, răspuse Erin cu sinceritate.

- Semeni cu el, spuse Melanie uitîndu-se atent | la fațajui Erin.

- Într-adevăr? zise Erin rîzînd, fericită de asemănare. Ai vreo poză cu el?

- Desigur. Multe. Melanie sări de pe canapea, uitînd pe moment de lacrimi și deschise un sertar al biroului. E biroul pe care se sprijinise atît de nepăsător Lance Barrett, îi veni deodată în gînd i lui Erin și i se făcu ciudă pe ea însăși pentru faptul că-și reamintise de el în gînd.

- Iată fotografiile noastre de la nuntă, spuse Melanie.

- Cît timp ai fost căsătorită? Nu-i întrebuse

—.....(51 j : r.....

Sandra Brown

acest lucru și pe Lance? Acesta îi dăduse un răspuns evaziv,.

- Patru ani, răspuse Melanie, așezîndu-se pe canapea lîngă Erin și deschizînd un album alb, mare. Iată-l.

Erin iuă încet albumul de fotografii din mâinile Melaniei și-l ridică spre ea. Era îngrozitor de emoționată cînd își coborî ochii către omul zîrnbitor din fotografie.

Îi dădură lacrimile și chipul lui deveni mai puțin clar, iar ea încerca mereu să-și șteargă lacrimile ca să-! vadă mal bine. Era înalt, mai înalt decît mireasa lui care-î privea cu ochi plini de adorație. Părul lui era ia fel ca al lui Erin, deși nu era ondulat ca al ei, și era pieptănat peste cap. Ochii

reprezentau trăsătura definitorie a familiei ei. Sprâncenele erau arcuite deasupra ochilor adânci, negri ba ebonită, exact ca ai ei. Gura lui era mai puțin plină și buzele mai subțiri, dar asemănarea dintre ei era izbitoare.

- Este foarte frumos, nu-i așa? întrebă Erin cu voce răgușită. Vocea îi era gîtuită de emoție.

- Da, încuviință Melanie. M-am îndrăgostit de ei de prima dată când am fost la bancă și l-am văzut în spatele biroului casierului. L-am întrebat pe tata cine era noul funcționar, dar el nu-i știa numele. Totuși, mi-am pus în gând să-i cunosc!

- Tatăl tău lucrează la aceeași bancă unde lucrează și Keri?

- Este președintele și directorul acesteia, comentă Melanie absent, întorcînd paginile -albumului.

Erin primi știrea dînd din cap a aprobare, în

Descoperire	jj \
a	
• ■ • ' 1" : : tj : ' : arat și alte fotografii cu Ken.	
" timp ce	e
Melanie îi	

Elin se va uita mai bine la ele mai tîrziu, când va fi singură. Ceva nedefinit o deranja când află că tatăl Melaniei era director la banca unde era lă angajat și fratele ei. L-o fi deranjat oare și pe Ken? | 'Acesta să fi fost unul din motivele pentru care J delapidase, banii?'

■ • ■ S'cuză-mă, te rog, ivi elan ie, că am fost atît de pisăloagă. Dar vroiam să știu cît mal multe despre : fratele nisii. Tu ești cu cîtiva ani mai mică decît el, | nu-i așa? |

l - Da, recunosc ea, plecîndu-și ochii. El este 1 ou zece ani mai mare decît mlrie. Nu aveam decît douăzeci de ani când m-arri măritat. Marna și tată au avut un șoc când i-am anunțat ce planuri : aveam. Ne-am căsătorit, pe ascuns. Cred că am știut de la început ca ai mei nu vor fi prea fericiți pentru faptul că rn-am căsătorit cu Ken. E< ar fi vrut să rnă căsătoresc cu unu din fiii prietenilor lor, care joacă tenis și golf la Club în fiecare zi și care practică sporturi nautice în week-enduri. Dar, | pur și simplu, nu mă interesa nici unul. M-am | îndrăgostit de Ken de prima oară când rri-a i sărutat, după care mi-a cerut iertare că a făeuit-o. | Ochii ei negri străluceau când adăugă:

- L-am asigurat că totul era în regulă.

Dar nu și pentru părinții tăi, se gîndi Erin. Se auzi un ciocănit ușor la ușă, înainte de a fi deschisă și Lance intră în cameră.

- Ce-ați dori, doamnelor să mîncați | aștă-seară? Aș putea să mă duc să cumpăr niște

preparate chinezești, dacă sînteți de acord.

Lui Erin nu-i venea să creadă că e atît de lipsit ,1

■ ~—V 53)—] — , jM-'

Sandra Brown

de sensibilitate. Pentru el, situația în care se aflau era ca un fel de picnic în familie.

- Ar fi nemaipomenit dacă ai aduce niște preparate chinezești, spuse

Melanie încântată. Ți plac și ție, Erin? Dacă nu, putem să comandăm altceva.

- Credeam că prizonierii nu au voie să mănânce decât pâine și apă, și se adresa ea direct domnului Barrett.

Ochii lui albaștri și reci îi aruncară o scurtă privire, înainte de a mîrîi:

- Numai cei fraieri sînt tratați așa. Ușa se închise cu zgomot.

- Brută! mormăi Erin după plecarea lui.

- Domnul Barrett? întrebă Melanie mirată. Cum așa? Este cel mai drăguț om pe care l-am întîlnit vreodată! Bineînțeles, cu excepția lui Ken.

Erin o privi șocată și contrariată.

- Nu cred că vorbești serios! Aproape că-ți dirijează casa și viața. Dă ordine ca un sergent de cazarmă și vrea ca toată lumea să alerge să i le îndeplinească, Ți-a invadat pur și simplu viața intimă, dincolo de orice limită.

- Nu-și face decât meseria, Erin, spuse Melanie calm. Ken a intrat într-un mare necaz, știi. Cînd domnul Barrett a venit aici, și-a cerut scuze pentru faptul că trebuie să se amestece. În lungile ceasuri în care m-a interogat, a fost un gentleman perfect și m-a alinat atunci cînd eram speriată și îndurerată și piină de grijă, în legătură cu Ken și cu ceea ce săvîrșise el. Cu multă delicatețe, m-a făcut să-mi amintesc lucruri de care altfel, nu mi-aș mai fi adus aminte; lucruri care ar putea să

contribuie la găsirea lui Ken. Voi face totul ca să-l ajut. Vreau să-i ajut să-l găsească pe Ken și să-l aducă acasă. Vreau să știi că este teafăr.

Erin fu de aceeași părere cu tînăra femeie și chiar îi împărtăși părerea că Ken Lyman va fi găsit în curînd. Dar era mirată că o aude pe Melanie descrîndu-l pe Lance Barrett în termeni atît de elogioși. Cuvinte ca „gentleman”, „și-a cerut scuze”, „cu multă delicatețe m-a făcut să”, nu se potriveau cu modul în care o tratase pe ea.

De ce o suspectă pe Erin, cînd era clar că n-avea nici un fel de suspiciune că ar exista vreo înțelegere secretă între Ken și nevasta lui? De cînd sosise, o agresase atît fizic cît și verbal.

Ce-i determinase să o trateze cu atîta brutalitate?

Descoperirea

Melanie insistase ca, în ciuda a tot ce se întîmplase, să sărbătorească venirea lui Erin în casă. Îl înduplecă pe Mike să o lase pe Erin să părăsească biroul și să o ajute să pună masa în sufragerie. Folosind cea mai bună față de masă pe care o avea, farfuriile de porțelan chinezesc și paharele de cristal, Melanie așeza masa cu minuțiozitatea cerută de un dineu important.

Străduința ei era emoționantă și oarecum patetică. Părea cu mult mai tînără decît cei- douăzeci și patru de ani pe care-i avea. Deși recunoscuse de formă furtul lui Ken, Erin se îndoia că Melanie dădea importanța cuvenită acestui furt. În tot ce spunea sau făcea, se vedea

Sandra Brown

imediat naivitatea și încrederea oarbă de care dădea dovadă.

Toți trei rîdeau de faptul că un șervețel nu se așeza în farfuria de porțelan, așa cum îl puneau Melanie, cînd Lance intră în sufragerie.

Avea o privire nemulțumită cînd își aruncă ochii asupra lui Erin. Era ciar că

era nemulțumit de faptul că ieșise din camera în care o sechestrase, așa încât îl apostrofă pe Mike.

- Păi... eu... ea... adică, doamna Lyman s-a | gândit..., îndrugă Mike înainte ca Lance să-i reteze l vorba tăios și să spună:

- Hai să mîncăm astea, ca să nu se răcească.

Mike răsuflă ușurat și aruncă o privire spre Erin, ca și cum i-ar fi imputat faptul că greșise. Se repezi să-l ajute pe Lance să se debaraseze de cîteva platouri de carton cu mîncare chinezească, ce nu se potriveau deloc cu fața de masă fină și cu paharele din cristal strălucitor, dar nimeni nu păru să bage de seamă acest lucru în timp ce se așezau în jurul mesei.

Erin urmărea cu mirare cum Lance o ajuta pe Melanie să se așeze pe scaun. Avea gesturi pline de solicitudine și privirea i se înmuia vizibil, ori de cîte ori o privea. Erin acceptă cu delicatețe ca Mike să o ajute să se așeze și ea pe scaun. Zîmbi spre el și-i spuse „Mulțumesc”, fără să observe¹ privirea dojenitoare pe care Mike o primi de la superiorul său.

Melanie îi explică lui Lance motivul pentru care se ostenise să folosească cele mai bune tacîmuri ale ei și să pună masa în sufragerie.

- Nu descoperi îri fiecare zi că ai o cumnată

—(, Descoperirea,

frumoasă și amabilă. Dacă Ken ar fi aici, spuse ea ușor cu vocea tremurată, sînt sigură că ar dori să sărbătorească apariția ei atît de neașteptată. •

- A menționat vreodată soțul tău că are o soră de care a fost separat? a întrebat-o Lance cu delicatețe. Tonul vocii lui era înșelător, adresat anume Melaniei. Cînd o privi pe Erin, ea se cutremură de privirea lui rece.

- Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic despre Erin. Sînt sigură că va fi fericit să o vadă.

- Domnișoară O'Shea. Erin tresări cînd Lance i se adresă. Căutîndu-ți familia, ai făcut ceva progrese legate de găsirea părinților?

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, ar fi considerat că- aceasta este o întrebare justificată. Știa însă că Lance Barrett nu-i întindea decît o cursă, în care spera ca ea să cadă.

- Din păcate, nu. Călugărița care mi-a povestit despre Ken, nu-și amintea decît că mama ne-a adus împreună. Nu-și amintea nimic în legătură cu ea sau de ce ea... Ca întotdeauna cînd vorbea despre aceste lucruri, corzile ei vocale se strîngeau, fiindu-i imposibil să adauge ultimele l cuvinte, „ne-a abandonat”.

Se putea observa că sunetele obișnuite ce se aud în timpul unei mese încetaseră în acel moment. Nu se mai auzea zgomotul tacîmurilor de argint care atingeau farfuriile de porțelan, nici zgomotul cuburilor de gheață aruncate în pahare, nimeni nu mai scoase un cuvînt. În cele din urmă, Melanie rupse tăcerea, spunînd cu vocea unui copil care încerca să-l consoleze pe cel cu care se juca:

- Probabil că a avut motivele ei bine întemeiate,

Sandra Brown

Erin.

Erin își reveni, se uită la Melanie și zîmbind, spuse:

- Probabil că da.

În timpul cît a mai durat masa, conversația a fost mai reținută. Lance nu o mai făcu pe Melanie să mai rîdă decît o dată, cînd îi povesti o aventură despre care jură că a fost adevărată, dar pe care Erin o considera cît se poate de neverosimilă. Nu făcu decît să brodeze pe marginea unui incident cît se poate de obișnuit și banal, pentru a-l face cît mai șocant.

Erin simți o oarecare admirație pentru el, datorită faptului că încerca să o distreze pe Melanie și să-i îndepărteze gîndurile de la problema care o frămînta. Mai mult, fu chiar dispusă să-l ierte pentru că se dusesse după mîncarea chinezească pe care Melanie o consumase cu multă poftă.

- Mike, dacă ai terminat, de ce nu treci strada să-l trimeți pe unul dintre băieți să le aducă și celorlalți de mîncare? Apoi, cînd se întunecă, întoarce-te și stal cu mine de pază.

- Bine, Lance. Doamnelor... se scuză Mike, cu aceeași caracteristică economie de cuvinte.

- Dar ce se află peste drum? spuse Erin nestăpînindu-și curiozitatea și întrebînd ceva ce crezu că este o simplă întrebare inofensivă.

- Echipa domnului Barrett își are sediul acolo. Ei pot să urmărească această casă, să intercepteze toate convorbirile telefonice sau cam așa ceva. Nu trebuie niciodată să răspunzi la

—(, Descoperirea,

telefonul roșu. Sînt înregistrate toate convorbirile telefonice din această casă. Nu a fost un adevărat noroc că acea casă era liberă tocmai cînd ei aveau nevoie să o închirieze?

Ochii Melaniei se măriră de emoție, dar Erin remarcă o undă de iritare în ochii domnului Barrett. Nu părea mulțumit de explicațiile detaliate ale Melaniei.

- Trebuie să te reîntorci în birou, domnișoară O'Shea, spuse el cu o voce poruncitoare, ridicînd-o de braț de pe scaun.

- Aș vrea să o ajut pe Melanie la spălarea vaselor, protestă Erin, încercînd să-și tragă brațul din mîna lui. În zadar, însă.

- O voi ajuta eu, spuse el.

Erin străbătu holul după el, reușind cu greu să meargă cu aceiași pași mari. Cînd au ajuns la ușa biroului, ea își trase brațul și-l privi cu reproș.

-- Este absolut necesar să mă tragi de braț în acest mod?

- Te-a durut? întrebă ei repede. Vocea lui exprima o grijă sinceră față de ea. Mîna lui îi

atinse din nou brațul, dar de data aceasta, cînd o j atinse, era aproape ca o mîngîiere, ca și cum ar fi alinat brațul pe care degetele lui îl strînseseră l prea tare cu cîteva minute înainte.

Prin mîneca cie mătase, ea simți căldura mîinii ; lui care-l atinse brațul, Mii de senzații radiau din degetele lui spre brațul ei, și apoi spre inimă, spre piept. Pe cînd îi freca brațul ușor, mîna lui îi aducea o asemenea alinare, încît Erin simți ciudatul impuls de a-și pune capul pe acest piept j puternic ca să capete și mai multă mîngîiere. j

Sandra Brown

Oare: nu ie »etrecea acolo un experimai : asupra] extraordinarelor relajii care iau naștere între'l captivi ii cei care-i aruncă pe aceștia în!: captivif|te? Nu ajungeau adesea captivii depindă într-âtît de cieiTcare-i bagău în captivitate, j încît dependența se țransfoimă în dragoste?

Această posibilitate o tăcu șă-și revină șh cutremură străfundurile 'sufletului. Se depărta' brusc de el, fiindu-i deodată frică de faptul că el prezenta un adevărat pericol fizic. Avu- impresia: că-și imaginase doar delicatețea deosebită de care dăduse el dovadă, deoarece c'tnd i! privi din nou, îl recunoscă liniile' imobile și aspre aie feței,

îl auzi trăgînd c înjurătură, "după care plecă, îndreptîndu-se spre hol.

Descoperire^

Erin răsfoia albumul cu fotografii, cînd Lance se întoarse în cameră cîteva ore mai tîrziu. Nu era chiar unsprezece noaptea, însă corpul ei funcționa după ora de la Houston și din cauza evenimentelor de peste zi, se simțea extenuată. Cu toate acestea, nu se întinsese pe canapea pentru a uita de toate în somn.

Studia cu atenție fotografiile din album, căutînd în fiecare dintre ele trăsături ale personalității fratelui ei. Melanie îi adusese albumele împreună cu păturile și pernele, cu care

Hi Sandra Brown

il J

venise încărcată.

- Domnul Barrett m-a rugat să-ți aduc toate aceste lucruri, l-am propus să te lase să dormi în dormitorul de oaspeți de sus, dar el nu a fost de acord.

- îmi închipuiam, murmură Erin.

- Mi-am amintit că aceste albume erau strînse în dormitorul nostru. Ai vrea să-ți arunci o privire prin ele?

- Mulțumesc, Melanie. Nu pot să-ți spun cît de plictisitori au devenit pentru mine pereții acestei camere. În plus, vreau să aflu tot ce pot despre Ken.

Afișînd o înțelegere care o surprinse pe Erin, Melanie spuse:

- Mi-ar face plăcere să rămîn să mai vorbim, dar cred că ar trebui să te las singură. Trebuie să încerci să regăsești peste treizeci de ani din viața lui Ken.

Erin simți nevoia să se apropie de cumnata ei și o sărută pe obraz.

- Mulțumesc că m-ai acceptat. Sînt sigură că atunci cînd va fi găsit Ken, totul va fi bine pentru amîndoi. Îți voi sta întotdeauna la dispoziție cînd vei avea nevoie de vreun ajutor.

- Oh, Erin, Ken te va iubi, cu siguranță. O știu de pe acum. Din nou vocea ei semăna cu cea a unui copil nevinovat.

Erin își scoase pantofii și-și strînse picioarele sub ea, stînd în colțul canapelei din piele și începă să studieze fotografiile. Erau fotografiile de ale lui Ken alături de un cuplu drăguț și care, după cum presupunea, erau, probabil, "părinții lui

Descoperirea

adoptivi. Rîse cînd văzu o fotografie a lui Ken pe cînd avea nouă ani, stînd la poarta Disneyland-ului și purtînd o pereche imensă de urechi de-ale lui Mickey Mouse. Timp de cîteva ore, întreaga lui viață se perindă prin fața ochilor ei. Pipăi o fotografie recentă, făcută la Fisherman's Wharf. Părul negru al lui Ken era bătut de vînt, avea un zîmbet șmecheresc, iar picioarele-i lungi, musculoase și puternice erau îmbrăcate în pantaloni jerpeliți.

Începură să-i curgă lacrimi, rugîndu-se să-l vadă cît mai repede pe omul care reprezenta singura ființă de pe pămînt cu care avea legături de sînge. Își șterse fața cu dosul palmei cînd ușa se deschise și intră Lance.

Stătu în ușă un moment și-și luă singur permisiunea de a o privi pe femeia ghemuită-în colțul canapelei. Ori este cine spune că este, ori este o actriță dată dracului, se gîndi el fără milă cînd o surprinse ștegîndu-și lacrimile.

Oboseala de care era cuprinsă era mult prea evidentă și se gîndi că scobiturile din obraji dădeau feței ei un plus de amărăciune care te puneă în încurcătură. Umbrele vineții de sub ochii aceia mari, de nepătruns, îi făceau și mai obsedanți. Orice om cu puțină judecată ar fi fugit de ei cît de repede ar fi putut.

Își înghiți nodul care i se pusese în gît în mod inexplicabil, cînd îi observase picioarele subțiri strînse sub coapse. Fusta ridicată deasupra genunchiului lăsa să i se vadă coapsele netede, zvelte, îmbrăcate în mătase.

La dracu'! se gîndi el. Dacă n-ar fi știut că

Sandra Brown

mușchii feței lui îi erau încremeniți în acea implacabilă mască și-ar fi închipuit că nu-i în toate mințile. Se simțea ca un școlar care vedea pentru prima oară o revistă Playboy. Ar fi vrut să nu-și amintească gustul gurii ei.

- Domnule Barrett?

Modul șovăitor în care i se adresă, îl făcu să-și revină din nou. Poate că figura lui nu era atît de impenetrabilă pe cît își Imagina.

- Credeam că ai adormit deja, spuse el, închizînd ușa.

- Nu. Sînt obosită, dar cred că ziua a fost prea plină de evenimente.

Apariția lui nu avea cum să o calmeze. Dacă se lua după ceea ce simțea, prezența lui în cameră îi sporise neliniștea.

- Ai dori ceva de la bucătărie?

- Nu, mulțumesc. Politețea lui era la fel de nedisimulată ca și ostilitatea lui de mai înainte.

Îl urmări cu prudență cum își scoase cravata de la gît, pe care o purtase toată ziua cu nodul slăbit. O puse pe speteaza scaunului. Apoi își adună palmele la spate și se întinse, umflîndu-și pieptul. Era superb jocul mușchilor lui pe sub cămașă. În cele din urmă, își reluă respirația cu o lungă expirație a aerului și mușchii îi reveniră la normal.

- Ce pătură vrei? întrebă el, stînd într-un scaun mare, plin cu pături. Cu vârful unui pantof își scoase celălalt pantof.

Cu ochii pironiți asupra lui, nedîndu-și seama care îi sînt intențiile, Erin se bîlbii:

- Doar nu cumva... eu... tu nu ești... aceasta este...
- Ai putea să te exprimi mai clar, domnișoară

64

Descoperirea

O'Shea? întrebă el sarcastic.

Modul în care îi făcu observație, o înfurie.

- Cred că n-ai de gând să dormi în scaunul ăla?

El privi la scaunul pe care stătea, ca și cum i-ar fi cîntărit meritele.

- Ba așa mă gîndeam. Dar, dacă preferi, pot să vin lîngă tine, pe canapea...

- Stai acolo unde ești, porunci ea, arătînd imperativ cu degetul spre ei, cînd acesta intenționa să se ridice de pe scaun. Ce ai de gând să faci? întrebă ea ridicîndu-se și înaintînd doi pași către el, cu pumnii strînși pe lîngă coapse. Ai probabil stilul lui James Bond, dacă îți închipui că poți brusca o femeie toată ziua ca apoi să o seduci noaptea. Ei bine, îți aduc chiar acum la cunoștință, domnule Barrett, că, spre deosebire de acele femei libidinoase pe care le vezi în filme, eu pot să-ți rezist și-ți voi rezista.

- Mergi mult prea departe, domnișoară O'Shea, spuse el calm și reținut Tirada ei verbală păru ridicolă. Fii încredințată că motivele pentru care împart camera cu dumneata sînt: strict profesionale. Crede-mă că aș prefera să mă aflu în patul de peste drum, pe care îl folosesc de zece zile, decît să dorm în acest scaun.

- Nu am nevoie de supraveghere permanentă, zise ea.

Din nou vocea lui deveni enervant de calmă.

-- Probabil că nu, dar pînă voi reuși să-ți confirm identitatea, vei sta sub supravegherea mea. N-aș vrea să las pe cineva înarmat sau pe vreun traficant de droguri, să dispară în noapte.

- Dar, pentru numele, lui Dumnezeu! urlă ea,

85

Sandra Brown

ridicîndu-și ochii spre cer.

Se trînti nervoasă pe canapea și se îmbufnă un moment, în timp/ce el începu să aleagă cuverturi și perne. îi atrăgea atenția fiecare mișcare a lui și nu putea decît să privească. Trebuia să admită că ideea de a-și petrece noaptea în aceeași cameră cu ei era incitantă. De fapt, era mai supărată pe ea decît pe el, pentru bătăile insuportabile ale inimii ei și imboldurile excitante care o tulburau ca niciodată mai înainte.

După ce împărți în mod egal lenjeria, se întoarse să o privească direct. Expresia disprețuitoare a feței ei le era binecunoscută funcționarilor care lucrau la firma ei. De obicei, prevestea lucruri rele pentru cine făcea vreo greșală stupidă.

- Aș dori să fac un duș.
- Las-o baltă!

- Am nevoie să mă duc la baie! exclamă ea.
- Asta îți dau voie.
- Ce drăguț din partea ta, gînguri ea. Trecu de el, își ridică cele două bagaje și se îndreptă spre ușă.
- Arată-mi drumul, gardiene, spuse ea.
Sprîncenele lui aurii coborîră amenințător peste ochii albaștri, pătrunzători, dar-nu fu atent cînd deschise ușa și-i arătă lumina slabă ce se vedea la jumătatea distanței ce ducea spre o baie micuță de sub scară.
- Ești liberă să te îmbraci cu ceva mai comod, spuse el. Stăteau aproape unul de altul și amîndoi erau în întuneric deplin. Din cauză că nu mai avea tocuri înalte, el o domina în înălțime și Erin simți dintr-odată că genunchii ei nu mai aveau puterea

Descoperirea

să o susțină. îi tremurau de oboseală.

Ca să se apere, ea spuse:

- Ți-ar plăcea, nu-i așa? Intenționase ca vorbele ei să sune ca o acuzație, dar,¹ spre disperarea ei, ele păreau că fuseseră spuse doar ca o sugestie.

Mai înainte un pas și-i simți răsuflarea pe față, deși întunericul îi ascundea trăsăturile. Continuă să se aplece spre ea pînă cînd o prinse între el și perete. Corpul lui era ia fel de rigid și de încordat ca al ei. Se simțea de parcă ar fi fost împinsă de o statuie.

Dar statuia se trezi la viață.

Lutul nu ajunsese încă să fie tare ca piatra. în schimb, se mula după ea. Se mlădie potrivit-și conturul după al ei, pînă cînd ajunse să capete o formă perfectă, complementară.

Cu colțul ochiului, ea îl văzu ridicîndu-și brațul și crezu că vroia să o îmbrățișeze. El însă își întinse mîna ca să-i aprindă lumina din baie.

Lumina bruscă risipi clipa ce păru că a durat cît o mică eternitate. Ea se depărtă repede și-și trase bagajele prin ușa sălii de baie.

- Nu sta acolo prea mult, că vin să te iau.

- N-ai de gînd să pleci? întrebă ea cu groază, rezemîndu-se de ușă.

- Aș, spuse el, scuturîndu-și capul.

Buzele ei se strînseră de furie și în mod deliberat îi trînti ușa în fața batjocoritoare.

își lăsă bagajul să-i cadă pe podea și se așeză pe toaletă cu brațele amorțite. Trăgînd adînc de mai multe ori aer în piept, închise ochii și încercă să-și șteargă din minte figura lui. Aceasta se

—

rjr }

Sandra Brown

: perinda prin fața ei și ea continua să tremure chiar și ; | atunci cînd deschise robinetul de apă rece.

El era o brută. Insuportabilă, insensibilă. Iar ea stătea acolo, purtându-se ca o idioată, zdruncinată și dezorientată după o ușoară atingere a lui. De fapt ar fi vrut ca ei să o sărute l din nou! Ferească Dumnezeu!

Totuși, nu putea să nu se întrebe ce ar fi simțit buzele ei dacă ar fi sărutat-o cu tandrețe. Sărutul din ziua aceea fusese un test. El vroia să știe cât de departe mergea ea cu povestea aceea cu j „fratele”. Sărutul acela fusese îndrăzneț și puternic. Dar, pentru o fracțiune de secundă, când limba lui încetase să mai sondeze ascunzișurile gurii ei, pentru ca apoi să-i atingă doar vârful limbii, nu remarcase ea o clipă de dulce tandrețe?

Nu! se gândi ea, pe când își spăla dinții cu o forță care spera să fie suficient de mare pentru a înlătura orice urmă de-a lui care mai persista.

Își dădu cu cremă pe față și-și perie părul Nu i-a fost prea ușor să-și deschidă valiza cea mare în spațiul acela mic, dar pînă la urmă reuși să o întredeschidă astfel încît mîna ei să poată pătrunde și să-i exploreze conținutul.

Pipăind, reuși să dea de o pereche de blugi și un tricou. Pantalonii nu erau din aceia rigizi și tari, cum obișnuia să poarte. Erau vechi, decolorați și spălați, astfel încît deveniseră moi. Cu mare efort, reuși să se dezbrace de costumul ei strimt și să-și pună pantalonii de blugi.

O clipă se gândi dacă să-și scoată sutienul. Nu putea să sufere să doarmă noaptea cu ei, așa încît îl dădu jos repede, înainte de a se răzgîndi și

Descoperirea oftă ușurată. Deși la ultima aniversare împlinise douăzeci de ani; știa că ținuta ei de manechin ji permitea să renunțe la sutien din cînd în cînd. In seara aceea, acest lucru nu avea nici o importanță.

Cînd își trase tricoul pe ea, observă că acesta se mai strîntase puțin de la ultimul spălat. În această situație, faptul că își dezbrăcase sutienul căpătă importanță.

Fără sutien, sîinii ei păreau mult prea obraznici și dornici de libertate. Oftînd, apucă marginile bluzei și era pe punctul de a o scoate, cînd Lance bătu la ușă.

- Gata, spuse el scurt. , les într-o clipă. Mai am puțin și... înainte de a-și' termina propoziția, el deschise ușa. Avînd mîinle încrucișate peste sîni și marginile tricoului ridicate, ei remarcă într-o clipă linia netedă a pieptului ei și forma abia ghicită a celor două ridicături de sub țesătura de bumbac roz și moale.

Erln își trase tricoul. Atrăși ca de un magnet, ochii lui se opriră asupra sîniilor ei. Mameloaanele i se întăriseră și se puteau vedea prin țesătură, înainte de a fi fost măritată cu Joseph Green, lucrînd ani de-a rîndul ca manechin de casă de modă, stătuse ore întregi aproape goală în timp ce desenatorii și croitoresele făceau diverse modificări la rochiile care se confecționau. Nu fusese însă niciodată conștientă de corpul pe care îi avea. Învingîndu-și criza bruscă de modestie, strigă:

- Ești extraordinar de nepoliticos! Ți-am spus că șînt gata în cîteva minute.

Sandra Brown

Lui Lance îi venea greu să vorbească. Creierul lui părea incapabil să transmită limbii mesajul corect. Se biții și spuse cu tonul sever care-i mai rămăsese:

- Jar eu ți-am spus că timpul acordat s-a terminat.
- Mă lași cel puțin să iau o pastilă? Am uitat să iau astăzi. Căută în poșeta cu farduri, încercînd să

| nu arate că mîinile-i tremurau. Găsi flaconul cu penicilină și scoase o pilulă.

Din cauză că nu era nici un pahar la îndemînă, își aruncă pastila direct în gît și cu ajutorul mîinii, încercă să ia cîteva guri de apă, înghițind pilula cu greutate. Cînd își înălță capul, îl văzu pe Lance în oglindă, uitîndu-se la coapsele ei în timp ce stătea aplecată deasupra chiuvetei. El își întoarse în grabă privirea și mormăi:

- Dacă vrei, poți să-ți lași lucrurile aici. Nu ți le va deranja nimeni. Coborî încet spre hol, avînd doar șosete în picioare.

a Ea îi acceptă propunerea fără să comenteze, își lăsă valizele în baie. El nu fusese destul de politicoasă ca să se ofere să i le ducă, iar ea simțea că nu mai are nici energia, nici voința de a le transporta singură. Era preferabil să nu se certe cu el, să stingă lumina și să-l urmeze pur și simplu în hol, către biroul cu lambriuri.

Cînd intră în cameră, remarcă întîmplător că Lancea stinsese toate luminile, cu excepția unei veioze micuțe ce se găsea pe măsuța din dosul scaunului său. Ea puse una din pături pe canapeaua din piele, așeză o pernă într-un colț

și-și întinse picioarele de-a lungul canapelei,

"

70

Descoperirea

acoperindu-le cu o altă pătură.

Lance aștepta răbdător, cu privirea ațintită în gol, fără să scoată o vorbă. Nu făcu nici un efort ca să stingă lumina, iar Erin nu putea să doarmă cu lumina aprinsă. Arfi fost mult prea vulnerabilă, mult prea expusă. Încercînd cu greu să nu-l privească, începu să se uite prin cameră așa cum făcuse de fapt toată după-amiaza.

- Focul n-a ars niciodată în acest șemineu, remarcă ea.

Lance nu-și clinti capul, dar ochii lul o privire.

- Ce-ai spus?

- Ai observat că focul n-a ars niciodată în acest șemineu? Este învelit într-o manta din lemn splendid sculptat, butucii sînt stivuiți, dar cărămizile nu sînt acoperite de funingine. Nu cred că a ars vreodată focul în el.

- Este o observație foarte corectă. Poate că ar fi trebuit să lucrezi unde lucrez eu acum.

Îl privi ca să-l vadă cum rîde de ea, stînd ghemuit pe scaun. Fără să se gîndească la ce-i spusese, zîmbi și ea.

- Al și tu șemineu? întrebă el.

- Trei.

- Trei?

Rîse de uimirea lui.

- Da, locuiesc în casa părinților mei, acolo unde am crescut. Cînd tata a murit, mama a vrut să o vîndă. Am implorat-o să o închirieze un timp și ea a închiriat-o pentru mai mulți ani. Apoi, cînd am plecat din New York și m-am întors acasă, m-am mutat în ea. Este modestă, dar foarte veche și plină de personalitate. Am redecorat-o și

<ID

Sandra Brown
remobilat-o.

- Minunat.

- Pentru mulți oameni, ea trece neobservată, dar pentru mine ea reprezintă căminul părintesc. Cred că atunci cînd ești adoptată este foarte important să stabilești tradiții de familie și altele de acest gen. Aceasta reprezintă o parte esențială a vieții, capabilă să-ți asigure o identitate.

Tăcură cîteva minute lungi, apoi Lance întrebă:

- Familia O'Shea s-a purtat frumos cu tine?

- Au fost niște părinți minunați. Nimeni nu și-ar fi dorit alții mai buni. Tata era înalt și puternic. Mi s-a părut întotdeauna uriaș, chiar și atunci cînd mă făcusem mai mare. A fost cel mai delicat om din cîți am cunoscut, cu toate că era atît de solid. Era dulgher. Mama este mărunțică dar plină de viață și are cei mai frumoși ochi albaștri din cîți ai văzut vreodată, ochi care rîd tot timpul. Exceptînd ochii tăi, adăugă ea în gînd.

În timp ce căsca, el își întinse brațele deasupra capului, apoi își trecu degetele prin părul șaten strălucitor.

- Hai, mai bine culcă-te. Noapte bună! spuse el, stingînd lumina.

- Noapte bună.

Ea alunecă printre pături pe spate, cu ochii deschiși în întuneric.

Îl auzi pe Lance cum se foia, încercînd să se întindă cît mai confortabil în scaun. Se auzi un zgomot de pături care se mișcă, un oftat adînc, apoi liniștea se așternu în cameră.

După cîteva lungi momente de tăcere, știind instinctiv că el nu dormea, Erin șopti:

^~ 72 ").....

- Domnule Barrett!

- Ce-i?

Trase de cuvertură, cu degete nervoase, întunericul dădea situației o nuanță de intimitate. La fel ca amanții după...

- Ce se va întîmpla cu fratele meu cînd îl vei găsi?

Simți priri întuneric cum își schimbă poziția din scaun. Cînd răspunse, vocea lui era joasă, ezitantă... oare tristă?

- Nu știu. Aceasta nu intră în domeniul meu de specialitate. El a delapidat o sumă importantă de bani de la Banca Națională. Chiar și doar acest furt ar fi suficient ca să fie închis ani de zile. Guvernul federal este foarte dur cu cei care-i delapidază sume de bani în dauna acestuia.

- Urmează să fie închis, spuse ea fără emoție. Era o simplă constatare a acestui fapt. Nu se mai gîndise la asta pînă acum.

- Da. Poate că-i va fi de vreun ajutor faptul că socrul lui este președintele băncii. Winslow nu s-a adresat poliției locale, deși noi folosim o parte din oamenii lor antrenati să caute acul în carul cu fîn, ca să spunem așa. În cazul în care Lyman nu a cheltuit banii și poate să-i înapoieze, e posibil ca el să scape doar cu o amendă bună și cu o eliberare condiționată.

- Vorbești într-adevăr serios?

Vocea lui păru obosită și resemnată când spuse.

- Nu. Cîteva momente mai tîrziu, adăugă: în toți anii în care am făcut această muncă nu am înțeles niciodată mentalitatea criminalului.

CzD

Hi Sandra Brown

- Fratele meu nu este criminal! țipă ea.

- A înfăptuit o crimă. Prin definiție acest lucru îl face criminal, motivă el. Ea oftă adînc, plină de remușcări.

- Ai într-adevăr dreptate. Imi pare rău. Ce spuneai?

- Spuneam că mi se pare că a întrecut orice limită. De ce a făcut-o? De ce a riscat tot? Ca să o părăsească pe doamna Lyman? A fost o prostie din partea lui să procedeze astfel. Trebuia să știe că îl vom prinde.

.Erin fu surprinsă de tonul mînios al vocii lui. Era ca și cum ar fi dorit să nu trebuiască să-l găsească pe Ken.

- Melanie va suferi îngrozitor din cauza aceasta. Cred că nu-și dă seama cît de gravă este situația.

- Nu-și dă seama. E doar o copilă dulce. Știi, noi am fi putut să ne stabilim sediul oriunde. Unul din motivele pentru care sîntem aici este ca să o protejăm pe ea. Nu știu dacă Lyman lucra singur sau împreună cu alții. Ea poate deveni victima nevinovată a cuiva care încearcă să se răzbune. Doamne, nu știu ce să mai cred! Exasperarea lui față de cazul de care trebuia să se ocupe era foarte clară și Erin se simți vinovată pentru faptul că- [dădea dureri de cap în plus.

întrebă încetîșor:

- Dar cu mine cu rămîne? Crezi că sînt un asasin a cărui apariție e menită să creeze confuzie și care a venit cu o poveste rostită printre suspine, ca să cîștige afecțiunea unei tinere vulnerabile ca apoi să o omoare?

CK>

Descoperirea

Urmă o pauză semnificativă, după care el recunoscuse:

- Mi-a trecut prin minte așa ceva.

- înțeleg, șopti ea.

Capul îi vîjîia de tot ceea ce-i spusese el, dar părea prea ușor ca să rămînă pe pernă. Se agita continuu în spațiul îngust al canapelei, încercînd să găsească o poziție confortabilă care să-i permită să beneficieze de somnul de care avea atîta nevoie. În cele din urmă, enervată din cauza Insomniei, se așeză pe spate și-și puse brațele deasupra capului.

Să fi fost foșnetul hainelor sau pocnetul genunchilor lui lovind canapeaua care-i atraseră atenția că el nu se mai afla pe scaunul pe care stătuse? Nu știa. Știa doar că dintr-odată el se apropiase atît de mult încît îi simțea

căldura pe care i-o împrăștiă corpul. Ea stătea perfect nemișcată și nu îndrăzneă năi măcar să clipească.

- Nu știi cine ești sau ce ești, dar nu ești criminală. Vocea lui era gîtuită de emoție, dar de-abia apucă să o analizeze, că-i simți buzele lîngă ale ei.

Oare buzele ei lăsară să-i scape un geamăt ușor de plăcere? Oare își întorsese capul din dorința ca el s-o sărute? De ce buzele lui tînjeau după ale ei, amestecîndu-se cu ele în ritmul acelorași bătăi de inimă și pretinzînd supunere totală?

Întunericul care-i învăluia înlătură ostilitatea, prudența și suspiciunea care-i despărțeau. În învelișul de catifea neagră, unde nu există divergențe și unde nu se mai păstrează secrete, ei simțiră că-și pierd identitatea. Divergențele care

.....— CzL>.....

Hi Sandra Brown

existau între ei păreau nesemnificative și încetară într-adevăr să mai existe. Nu mai erau decît doi oameni animați de aceeași dorință, căutînd o împlinire pe cît de puternică, pe atît de greu de realizat.

Buzele Erinei ușor întredeschise erau moi și dulci în strînsoarea buzelor lui. Cu buzele, dinții și limba, el o gusta, o savura și și-o imprima în minte pînă cînd, cu respirația întretăiată, ea îi șopti numele.

Brațele ei coborîră neputincioase și-i luă capul în mîini. Simți de-a lungul gîtului sărutările lui fierbinți și înflăcărâte. Cu mîinile lui mari, el îi prinse întreaga regiune a coastelor. Degetele lui se mișcau pline de dorință pe sînii ei, pe care-i atingea ușor. Cînd fața lui i se opri între sîni, ea își băgă degetele în părul auriu și des. Sub răsufllarea lui umedă, își simți pielea arzînd sub țesătura tricoului. Cu ajutorul ei, el înlătură ultimul obstacol. Degetele i se delectau pe pielea fină, pe care o explora centimetru cu centimetru, de la gît pînă spre talie.

Apoi o sărută o dată pe fiecare sîn. Cu sfîrcurile sînilor între buze, mușchii obrazilor lui se contractară. Ca și cum ar fi fost conectați printr-un fir invizibil, ea simți adînc în pînțece dulcea zvîcnitură a sînilor. În adîncuri izbucni un mic vulcan care-i umplu venele cu lavă curgătoare și-i scaldă corpul într-o ploaie de foc lichid.

- O, Doamne...1

Geamătul lui se născu din agonia uitării. Îi acoperi sînii cu palmele. Buzele lui se uniră din nou cu ale ei. Foamea lui feroce era determinată numai de dorința de a-i provoca și ei plăcerea pe care o simțise cînd o sărutase. Deși limba lui o

Descoperirea

forța să-l sărute într-un mocl în care făcuse pînă atunci, gesturile lui erau de

Deodată, el își înălță capul. Ea îl simți privirea. Nu putea să-i distingă trăsăturile în întuneric, dar privirea ochilor lui era intensă, chiar dacă nu era lumină. Se simți imobilă și tăcută sub influența acelei puteri hipnotizante.

- Nu mi s-a întîmplat niciodată așa ceva, rosti el. Înțelegi Erin? Vocea lui era impunătoare, forțînd-o să înțeleagă ceea ce vroia să-i transmită prin

cuvinte.

- Nu mi s-a întîmplat niciodată așa ceva. Înțelegeți?
împietrită, ea dădu din cap:

-Nu.

Dar, bineînțeles, în întuneric, el nu putea să o vadă.

Hi Sandra Brown

Capitolul cinci

El tocmai ieșise din birou cînd ea se trezi. Deschise ochii încet și, fără să-și miște capul, aruncă o privire prin cameră. Nu se schimbase peste noapte. Totul era exact ca mai înainte. Numai ea era diferită. Toate schimbările se petrecuseră în interiorul ei.

Ce făcuse? Cum se întîmplase? La ce se gîndise? Evident nu se gîndise, căci altfel nu s-ar fi întîmplat niciodată. Oare înnebunise pentru cîtva timp?

Poate că fusese un coșmar. Oare? Nu.

Descoperirea

Foarte bine, dar a fost mult prea plăcut ca să fi fost un coșmar, poate că totul nu fusese decît un vis: Nu. În nări îi mai persista încă mirosul pe care apa de colonie a lui Lance îl lăsase pe pielea ei. Sînii ei aveau ușoare urme de rosături de la obraji care se vîrșiseră între ei. Corpul ei avea multe semne ale îmbrățișărilor lui intime. Chiar și acum își putea aminti fiecare detaliu. Nu fusese un vis.

Ochii ei priviră din nou spre scaunul unde dormise el. Perna boțită din colț mai păstra încă forma capului lui. Fu invadată de un sentiment de mare tandrețe și se trezi zîmbind.

Zîmbetul îl pieri, cînd văzu că pătura lui zăcea aruncată pe podea iîngă scaun. Fără îndoială că și gîndurile legate de ea fuseseră aruncate deoparte, cu aceeași indiferență.

Își acoperi gura cu mîna delicată. Sfîșiată de îndoială își strînse ochii cu *putere cînd își aminti de ușurința cu care îl înapoiase sărutările. Doamne! Probabil că în dimineața aceea era cuprins de sentimentul satisfacției de sine. Mai mult ca sigur că era încîntat de eh însuși. A putut cu ușurință s-o seducă... Nu!

Din nou îi veni să suspine și o lacrimă îi aluncă dîin colțul pleoapelor închise, rostogolindu-se peste obrazul împurpurat, înainte de a-și îngropa fața în pernă.

Cum se întîmplase?

Nu-și găsea nici un motiv de apărare, recunoscînd că nici nu o îndopase cu alcool, nici nu profitase de simpatia ei și nici nu a fost forțată să se supună sărutărilor lui. Nici măcar nu o ademenise cu vorbe de dragoste. El nu spusese nimic. Pur și simplu venise la ea din întuneric ca să o mîngîie și să o sărute, iar ea fusese mai mult decît doritoare să-l dea chiar mai mult decît ceruse.

Suspina din nou umilită cînd își aduse aminte cum fuseseră posedați sînii ei goi de gura lui lacomă. Nu! Buzele ei nu-i fuseseră furate cu lăcomie. Și ca și cum n-ar fi fost de ajuns, de fiecare dată cînd făcea apel la memorie, dorința îi pricinuia dureri fizice.

Nu trebuie să mai zacă aici și nu trebuie să-și mai amintească de nimic. Ar fi mai bine să-i întâmpine cu o atitudine rezervată. Pentru ei nu fusese nimic mai mult decât un joc urît, desfășurat în întuneric. Nu va ști niciodată că pentru ea însemnase mult mai mult. Ridicându-se de pe canapea, își dădu seama că sîinii ei erau încă goi. După căutări lungi, își descoperi tricoul în spatele canapelei.

Cu pași ușori, se îndreptă spre ușă. Ascultînd cu atenție, nu auzi nici un zgomot în casă. Ieși din birou și se îndreptă spre baia mică pe care o folosisese cu o seară înainte. Se cutremură de rușine cînd își aminti cum o găsise Lance în acea poziție jenantă, cu bluza ridicată. De fapt, orice gînd despre Lance Barrett îi aducea un val de senzații fierbinți.

- O! Ai apărut, spuse Melanie cînd Erin ieși din baie. Cumnata ei stătea în pragul biroului.

- Bună dimineața, îndrugă Erin, sperînd ca Melanie să nu descopere vreo urmă a vinovăției ei.

Se comporta ca o imbecilă! De fapt ce se întîmplase? Doar o mică aventură. Asta era tot.

Sandra Brown

Descoperirea

Oamenii o făceau deseori. Ea nu era candidată la adulter. Încă.

- Am venit să te salvez, zise Melanie misterios. L-am convins pe Mike să te lase să vii sus să-ți faci o baie bună. Apoi noi două vom lua micul dejun împreună.

- Cum rămîne însă cu generalul Barrett? Nu crezi că mă va descoperi?

- Poate că nu va descoperi, zise Melanie cu o voce suavă. Nu este acum aici. Haide, vino.

Melanie îi lăsă lui Erin doar atîta timp cît să-și ia valizele din baie, oferindu-se să o ducă ea pe cea mai mare, înainte de a o tîrî pe scări și a-i arăta dormitorul pentru oaspeți, mic dar confortabil.

Avea mobilă din răchită albă, care contrasta în mod plăcut cu pereții de culoarea merelor verzi. Cuvertura de pe pat și perdelele erau presărate cu un motiv de margarete, ceea ce îi dădea o notă de veselie.

Într-un colț se afla un scaun ușor, în dungii verzi și albe.

- Ca să ajungi la baie, ia-o prin ușa aceea, spuse Melanie. Am verificat totul, dar dacă mai ai nevoie de ceva, strigă-mă.

- Mulțumesc, Melanie. E minunat, într-adevăr. Am să cobor cît pot de repede.

- Nu te grăbi din cauza mea, spuse Melanie.

- Nu mă grăbesc din cauza ta, mă grăbesc din cauza domnului Barrett.

Melanie chicoti, înainte de a închide ușa și o lăsă pe Erin singură. '

—.....- cin- -...-J

Hi Sandra Brown

Baia era nemaipomenit de bună și se simți extraordinar în apa fierbinte, spumoasă și parfumată. Se autoconvinse că nu făcuse nimic deosebit ca să arate bine în acea dimineață, dar părea că se preocupase de asta. Își uscă părul cu uscătorul, manevrînd cu îndemînare peria de păr, astfel încît

A buclele ei să dea impresia unei dezordini voite. își alese o fustă de culoare kaki și o bluză de bumbac ecosez, cu nuanțe deschise de bleu și roșu. Pantofii ei marca Bune Bag erau glasé cu tocuri înalte de lemn.

Singura ei bijuterie în afară de un ceas de mână de aur și inelul cu diamant primit de la Bart, era o pereche de cercei de aur în urechi. Părea distantă, plină de ea și perfect stăpână pe sine.

În timp ce cobora scările, stăpînirea de sine dispăru cînd auzi vocea lui Lance Barrett venind dinspre bucătărie. I se opri un nod în gît și în mod reflex, apucă balustrada cînd se împiedică.

- Hei, Lance, tu ești acolo? Ea recunoscuse vocea lui Mike.
- Mda.
- Te caută la telefon Charlie Higgins.
- Du-te imediat acolo.

Erin auzi pași repezi în timp ce Lance se îndrepta spre camera de zi. Qe-i va spune oare în dimineața aceea? Dar ea, ce-i va spune lui? Nu-și imagină nici o clipă că el ar fi putut să uite clipele pe care le petrecuseră împreună în obscuritatea totală, în ciuda dorinței lui contrarii. Cum ar fi putut să uite vreodată acele puține momente prețioase în care trăise extazul total, culcîndu-se

<M₆>

Descoperirea

cu un bărbat? încă mai simțea urmele iubirii lui ca niște replici ale unui cutremur intern.

Oricum trebuia să se întâlnească cu el, așa încît putea foarte bine s-o facă acum. Coborî ultimele trepte ale scării și apoi se așeză nehotărîtă pe treapta de jos, de unde putea să vadă ce se întîmplă în camera de zi. Lance ținea telefonul între bărbia lui despicată și umăr.

Tocmai își nota ceva într-un carnețel. Sperase ca el să arate așa cum arătase cu o zi înainte - pantaloni largi gri, cravată de culoare închisă, cămașă albă, uniforma pe care o purtau toți funcționarii guvernamentali. Observă cu mirare că nu era așa.

Lance avea doar o pereche de pantaloni scurți de culoare albastră și o pereche de pantofi ușori pentru alergări. Nimic altceva. Aplecat deasupra biroului, scriind pe hîrtia ce se umezea de la sudoare mîinii lui, se enervă din cauza ochelarilor care-i cădeau de pe nasul din care curgeau stropi de sudoare. Exasperat, îi luă și-i trînti pe birou, continuînd să scrie furios.

Erin nu-și dădu seama cîtă vreme stătuse acolo să-l privească, într-atîta era de fascinată de simetria perfectă a fizicului său. Acum înțelegea de ce avea o condiție fizică atît de bună. Dacă alerga astfel în fiecare dimineață - și după cum arăta, distanța nu fusese mică - se dezvăluia secretul aceluia trup atît de bine întreținut.

Picioarele și brațele lui erau puternice și musculoase. Umerii erau lați și mărgineau un piept puternic, acoperit cu un păr șaten deschis care

V.

Sandra Brown

acum se ondulase în formă de inelușe umede. Fără rușine, ochii lui Erin coborîră spre toracele musculos și stomacul supt pînă la marginea de elastic a pantalonilor săi scurți.

- Nu, cred că trebuie să meargă, spunea el clar. Dacă voi mai avea nevoie de altceva, voi suna. Mulțumesc, Charlie. Își rămîn îndatorat.

Închise telefonul și mai scrise ceva, timp de cîteva secunde, înainte de ase ridica.

Aproape că fugi cînd o văzu privindu-l de pe scară. Atunci ochii lui îi măsurară cu îndrăzneală trupul în sus și-n jos. O secundă ochii lor se întîlniră, iar Erin simți că i se taie respirația. Rămase uluită de nedumerire cînd îl văzu că el își întoarse rapid privirea de la ea. Unde-i erau glumele batjocoritoare și răutăcioase cu care se obișnuise?

Intră cu curaj în cameră și se așeză în fața biroului. În cele din urmă el își ridică ochii spre ea, cu o privire goală, inexpressivă.

- Te scoli devreme.

- Și tu la fel, spuse ea. Întotdeauna îți începi ziua astfel? Întrebă ea, arătînd cu capul înfățișarea lui de om care a alergat.

- Da, în fiecare zi încerc să alerg cîteva mile.

De ce oare frazele pe care le rostea erau atît de abrupte? Nu se angaja în conversație cu ea, nu făcea decît să răspundă din politețe întrebărilor ei.

Ochii lui nu arătau nimic din ceea ce ea dorea să știe cu disperare.

- Nu era frig afară?

Ridicînd din umeri, i se puseră în mișcare

.....

Descoperirea

diverși mușchi și Erin se străduia cu greu să-și dezlipească privirea de la pieptul lui.

- Uneori este, la începui, dar mă încălzesc destul de repede. Aveam o jachetă. Am lăsat-o la ușă. Băieții de peste drum mi-au spus că Mike are nevoie de mine.

Își șterse sudoarea de pe sprîncerie cu dosul mîinii și apoi încercă să se usuce de pantalonii scurți. Se mișcă automat, căci era evident că gîndul lui era în cu totul altă parte.

- Cred că ești bucuroasă să afli că identitatea ta a fost confirmată.

Rosti aceste cuvinte cu detașare, ca și cum n-ar fi avut importanță. Ea îi privi cu surprindere, dar liniile rigide ale feței lui rămaseră intacte.

- Aseară l-am sunat la telefon pe un om de-al nostru din Houston care a mers exact la țintă. Ceea ce nu a putut face aseară, va continua azi dimineață. Știm tot ce este de știut despre tine, domnișoară O'Shea.

Faptul că i se adresa cu formulele oficiale, o răni profund. Aseară, chiar înainte de a se reîntoarce la scaunul lui, îi șoptise numele în întuneric, iar sunetul acestuia venind de pe buzele, lui o emoționase. El nici măcar nu-și mai amintea.

- Știm că gunoiul se ridică marți și vineri. Sper că n-ai uitat să-l scoți afară înainte de a "pleca.

Oare era o glumă? Nu credea așa, deoarece el nu zîmbea. Și de altfel nici nu se uita la ea. Ochii lui înconjurară camera, studiind la întâmplare primul obiect întâlnit. Dacă o privea și pe ea totuși, o făcea rapid și scurt. De cînd venise în cameră,

"

Hi Sandra Brown

ochii lor nu se întîlniseră nici măcar o dată.

- Desigur, ești liberă să pleci, spuse el cu un ton indiferent.

De ce se purta el ca și cum între el nu s-ar fi întîmplat nimic? De ce nu zîmbea, nu o tachina și riu o chinuia? De nu o ruga să-l ierte? De ce nu făcea_A
ceva?

- îmi pare rău dacă te-am supărat cu ceva.

Poate că dacă el nu ar fi rostit acea ultimă frază,
ea ar fi plecat și ar fi rămas uluită de bărbatul enigmatic pe care l-a întîlnit odată la San Francisco. Ceea ce o înfuria însă era modul în care o expedia. Uimirea ei se transformă în furie clocotitoare și izbucni:

- Bănuiesc că tot ce ai făcut a fost în. cadrul obligațiilor de serviciu.

El își dădu imediat seama la ce făcuse ea aluzie, iar Erin observă imediat că furia ei era molipsitoare.

- Exact, preciză el.

leri se năpustise asupra lui pentru faptul că o tratase atît de abuziv, dar acesta nu fusese decît începutul. Nu-și imagina cîtuși de puțin ce degradare pusese la cale în privința ei. Privindu-l, ochii ei străluceau ca tăciunii aprinși.

- Tu... începu ea.

- Doamna Lyrnan vă așteaptă să luați micul i dejun. A pregătit ceva deosebit, spuse Mike cu un zîmbet forțat, întrînd în cameră.

O oprise pe Erin să mai rostească epitetul pe care și-l alesese cu grijă și ea se simți frustrată, pierzînd ocazia de a încînta urechile domnului

C O

Descoperirea

Lance Barrett și de a-i zgudui indiferența de nepătruns.

- Nu ne aflăm aici ca să mîncăm, zbiră Lance către nefericitul Mike și zîmbetul lui forțat dispăru sub privirea rece și albastră.

- Nu, domnule, spuse el repede. Singura problemă este că a muncit ca să pregătească toate acestea și a spus... își mușcă buzele nervos. Lance continua să-l privească cu aceeași insistență. își scoase șervețelul de la centură și întrebă: ai nevoie de mine, Lance?

Lance scoase o șuierătură, trecîndu-și degetele prin părul care încă-i stătea frumos.

- Nu. Du-te și ia-ți micul dejun. Mă duc peste drum să mă spăl. Apoi trebuie să dau niște telefoane la sediul central, dar dacă ai nevoie de mine, caută-mă. Termin totul într-o oră.

Acestea fiind zise, veni din dosul biroului și ieși furios din cameră, fără să privească în direcția lui Erin. Ea rămase o clipă nemișcată, șocată și furioasă,

pînă cînd Mike spuse încurcat:

- Doamna Lyman vă așteaptă. Cred că eu m-am cam săturat. Se intimidase din cauza atitudinii arogante a lui Lance.

Lance Barrett dădea naștere întotdeauna unui asemenea efect asupra oamenilor.

Melanie se dovedi a fi o bucătăreasă experimentată și tot timpul cînt Erin se delectă cu mîncărurile pregătite de ea, se gîndea la viitor. Nu știa ce să facă.

Cu sau fără voie, intrase în viața fratelui ei, care se afla în mare încurcătură. El nu mai putea

Sandra Brown

fi ceea ce fusese mai înainte. Urma fie să stea închisoare timp de mai mulți ani, fie să suporte consecințe asemănătoare, la fel de îngrozitoare. Ieri el nu însemnase pentru ea nimic altceva decît un nume pe un petic de hîrtie, o speranță, o promisiune. Astăzi, devenise o persoană reală și ea, care era unica lui rudă, nu putea să-i întoarcă spatele, tocmai acum cînd avea nevoie de ajutor mai mult ca oricînd.

Motivul pentru care dorea să-l găsească pe Ken era acela că tînjea după o familie. Se așteptase să dea de căldură și fericire, de ore pline de voie bună, în care ar fi putut să-și depeze amintirile. În loc de aceasta, dăduse peste o situație tragică. Oare din acest motiv putea să nege faptul că Ken Lyman era fratele ei? Rudele de familie sînt împreună atît la bine cît și la rău. În situațiile din urmă, obligațiile pe care le ai sînt mult mai mari.

Începuse să o îndrăgească pe Melanie. Naivitatea și gingășia tinerei femei treziră afecțiunea protectoare a lui Erin și se simți obligată să stea cu ea și să-i fie de ajutor în zilele grele ce urmau să vină.

Șe hotărîse deja. Va rămîne la San Francisco. - în timp ce sorbea a doua ceșcuță de cafea, se întrebă de ce nu simțise o ușurare pentru faptul că luase această importantă decizie. Poate din cauză că o îngrijorau felul cum i-ar fi mers afacerile? Nu se putea conduce o afacere în mod corespunzător dacă lipseai mult, mai ales cele în care clienții simțeau nevoia să trateze direct cu

Descoperirea

ea. Aceștia aveau încredere în părerile de expert ale lui Erin și în excelentul ei gust imaginativ. Uneori, vroiau să-i ceară sfatul înainte de a accepta propunerea prezentată de vreunul din funcționarii ei.

Oricum, nu lipsise decît cîteva zile de cînd începuse afacerea. Își educase bine personalul. Se vor descurca el. Și comparînd problemele care pot apărea uneori într-o paradă a modei, cu cele ale fratelui și cumnatei ei, cele dintîi păreau cu mult mai banale și mai superficiale.

Oare să fi fost de vină răceala care o separa de Bart, pentru înclinarea ei de a-și oferi sprijinul Melaniei? Se va supăra pe ea pentru că stă în Sari Francisco. Se va jeli și va insista ca ea să vină acasă, dar va înțelege pînă la urmă. Nu avea intenția să-i provestească despre crima lui Ken, ; dar își va

argumenta atât de bine motivele șederii, j încît un bun om de afaceri ca Bart va înțelege că era recomandabil ca ea să rămînă acolo pentru a găsi rezolvarea problemelor care o rețineau.

Melanie sporovăia veselă, în timp ce se ocupa cu neplăcuta muncă de curățare a bucătăriei după micul dejun. Insistase ca Erin să nu o ajute. Erin spera că dăduse răspunsuri corecte tuturor întrebărilor și comentariilor lui Melanie, dar gîndurile i se învîrteau în jurul unei dileme. De ce vroia să rămînă pînă la găsirea lui Ken?

Ea știa care era acest motiv dar nu vroia să-l admită. I se înfiripase undeva în minte și refuza să-l scoată la lumină din colțul sigur în care-l ascunsese.

Sandra Brown

Lance Barrett.

Ea nu vroia să stea aici avîndu-l pe el în preajmă. Lui Erin nu i se întîmplase des să simtă că este trasă pe sfoară. Cu spirit practic, părinții o învățaseră să aibă încredere în ceea ce face; ea nu numai că nu a ocolit obstacolele, ba chiar le-a înfruntat. Atunci de ce se lăsase dominată de Lance noaptea trecută? Ar fi trebuit să i se opună cu toată forța de care era capabilă atunci cînd a sărutat-o pentru prima oară. Ar fi trebuit să-i dea cîteva palme zdravene peste obraji, să-l strige pe Mike în ajutor, orice, numai să nu fi stat întinsă acolo și să răspundă cu atîta căldură mîngîierilor lui. Ce_o îndemnase să se poarte astfel?

Încă din liceu, se opusese avansurilor pe care i le făceau bărbații. Dar cu trecerea timpului era din ce în ce mai dificil să reziste, iar avansurile deveneau din ce în ce mai complexe. Dorința insistentă a lui Bart de a se culca cu ea era un exemplu în acest sens. Nu-i permisesese nici unui bărbat să aibă un asemenea acces la ea. Excepție făcînd bietul Joseph, desigur. A fost însă cu totul altceva.

Totuși, atitudinea lui Lance în acea dimineață era înșelătoare. Abia stinsese lumina în birou, seara trecută, că începuse să vorbească despre viitorul lui Ken. Nu avea aerul că vorbea în calitate de oficială. Părase preocupat. Sărutul lui era acela al unui amant înflăcărat. Corpul ei nu mai era străin pentru el. îi rostise numele șoptit și emoționat, după interludiul fierbinte din întuneric, în dimineața aceea, el revenise la același

Descoperirea

SH

comportament impersonal, strigînd-o cu vocea lui dictatorială „domnișoară O'Shea". Dar nu o disprețuise. „Nu arăta a om mulțumit de sine însuși. Părea distrat și preocupat. Nu putea înțelege. Chiar dacă ea nu-și făcea iluzii legate de vreun interes romantic pe care el putea să-l aibă față de ea, se așteptase totuși la o altfel de reacție din partea lui.

O enerva și mai tare faptul că nu putea să-i uite sărutările. Deși ceea ce se întîmplase părea să nu-l fi afectat pe el, avea însă efect asupra ei. Pînă în acea noapte, nu fusese niciodată cuprinsă de asemenea senzații. Suporta ea

să.stea în același oraș cu el și să-l vadă ori de câte ori venea să o viziteze pe Melanie? Era și așa destul de descumpănită de implicarea ei bruscă în viața lui Ken. Dacă s-ar fi lăsat atrasă de Lance Barrett, asta ar complica însutit lucrurile.

Întrebările și argumentele alunecau și se jucau în gândurile ei, pînă cînd îi veni să țipe. Și totuși nu știa încă ce să facă.

După ce îi întîlni pe părinții lui Melanie, se convinse de ce avea de făcut.

Cei doi sunară la ușă dimineața tîrziu. Lance nu se întorsese de peste drum, de aceea Mike se duse să deschidă ușa, după ce le verifică identitatea prin fereastra cu draperii a camerei de zi.

Prin, care stătea pe canapea răsfoind o | revistă, își dădu seama că Lance o privise înainte de a deschide ușa. Și-a amintit că ea așteptase mult, pînă să-i răspundă.

Mike conduse cuplul în camera de zi și

|

91 >

/

Sandra Brown

mormăi:

- Ar fi mai bine să-l chem pe Lance, înainte de a mă duce la telefonul roșu ca să vorbesc. O.K.! Puse telefonul la loc, apoi spuse: va veni imediat.

- N-am venit să-l vedem pe domnul Barrett și nu-mi place faptul că nu-mi pot vizita fiica fără senzația că sînt chestionată de către omul acela!?

Femeia care i se adresase atît de aspru lui Mike părea obișnuită să facă ce vrea și să nu se supună dorinței nimănui. Cu un zîmbet trist, Erin se gîndi că, într-adevăr, Lance ar fi reprezentat un șoc pentru mama lui Melanie.

Era o femeie scundă care impunea reținerea la petrecerile de cocktail. Pielea și părul ei erau impecabil întreținute. Rochia pe care o purta era obișnuită, dar Erin își dădea seama ce etichetă de casă de mode purta în Interior. Prețul acesteia nu-ți era la îndemînă, dacă nu era ceva obișnuit să ai și să cheltuiești mulți bani; așa cum părea să se întîmple cu doamna Charlotte Winslow.

Howard Winslow era la fel de îngrijit și stereotipic ca și soția lui. Părul grizonat era frumos pierptănat pe capul de patrician. Chiar dacă n-ar fi știut ce profesie are, Erin ar fi putut să ghicească dintr-o privire. Costumul bleumarin închis, cămașa albă și cravata de culoare închisă indicau că venea probabil direct de la Banca al cărei președinte era. Siguranța de sine, privirea fermă a ochilor și ținuta autoritară inspirau încredere și siguranță clienților băncii; că banii lor se aflau pe mîini bune.

Erin nu-i simpatiză deloc, chiar din primul

Descoperirea

moment.

Melanie coborî scările sărind, cînd auzi vocea mamei ei și zbură în cameră gîfîind emoționată.

- Sincer, Melanie, aș vrea să mă lași să-ți programez o oră la coafor. Părul acesta lung și neglijent este dezgustător. Trebuie să decazi în felul acesta

numai din cauza isprăvii iclioate a soțului tău?

Erin fu șocată de cuvintele doamnei Winslow. Cum putea o mamă să i se adreseze astfel copilului ei? Și mai ales unui copil al cărui univers se zdruncinase.

- îmi pare rău, mamă. În ultimul timp nu m-am prea gândit la părul meu, se scuză Melanie, plină de remușcări. Bună ziua, tată.

- Bună, Melanie. Ai vreo știre de la Ken?

- Direct, nu, spuse Melanie misterios, zîmbind forțat spre Erin.

- Ce? Întrebă doamna Winslow. A fost găsit? Avea toți banii la el?

- Nu, nimic de genul ăsta, spuse Melanie abătută. Exuberanța de mai înainte îi dispăruse complet. A venit cineva să-l vadă. Cineva foarte important. Arată spre Erin, pe care cei doi veniți nu se sinchiseră să o salute, deși ambii o văzuseră cînd intraseră în cameră.

- Așadar... a fost singurul comentariu al doamnei Winslow, după ce o privi cu atenție pe Erin cu ochi de gheață, de un gri inexpresiv.

- Ea este sora lui Ken, domnișoara Erin O'Shea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce Erin se ridică politicoasă pentru a-i saluta pe părinții lui
HI

Sandra Brown

Melanie. O privire fix, ca și cum ar fi fost blestemată.

Fără să fi avut timp să rostească un sigur cuvînt, liniștea fu întreruptă de Lance care intră prin ușa din față. Este într-adevăr extraordinar de frumos, își spuse Erin în gînd, cînd acesta își făcu apariția. Părui încă ud arăta că făcuse un duș cu puțin timp în urmă, fața strălucitoare, cu pielea netedă, era proaspăt rasă. Erin simți de partea cealaltă a camerei mirosul răspîndit de colonia cu care se parfumase, miros care-i era chinuitor de familiar.

Dintr-o singură privire rapidă ei păru să înțeleagă situația. Îndesîndu-și mîinile în buzunare cu un gest de nepăsare, se plimbă prin cameră.

- Bună ziua, doamnă Winslow, domnule Winslow. Ce căutați aici?

- Cred că este foarte clar, Barrett, rosti Howard Winslow scurt. De cîteva zile n-am mai auzit nimic de la tine și doresc să fiu bine informat.

Lance își scoase încet mîinile din buzunare, iar Erin observă că își strîngea pumnii. Trupul său era încordat de neplăcere. Numai figura lui rămase într-o atitudine pasivă. Cînd vorbi, Erin fu surprinsă de nivelul tonului lui.

- Mal întîi, domnule Winslow, nu ești în măsură să-mi „ceri” nimic. Nu banii dumitale sînt aceia care lipsesc, ci banii guvernului federal și ai investitorilor din banca dumneavoastră. În al doilea rînd, am spus că vă voi ține la curent în legătură cu evenimentele ulterioare. Nu s-a petrecut nici unul.

{fsO

- De ce nu? interveni doamna Winslow. Dumneata și echipa dumitaie n-ar trebui să aveți dificultăți în a găsi un singur criminal.

- Dacă vă referiți la domnul Lyman, aș vrea să vă spun că nu este încă acuzat de nici o crimă. Tot ceea ce știm este că s-a nimerit ca atît el, cît și o mare sumă de bani să dispară în același timp. Dacă aș fi în locul dumitaie,

-mi-aș alege cu grijă cuvintele, domnule Winslow. Nu poți ști niciodată când se pot întoarce împotriva ta, lovindu-te.

La auzul spuselor lui Lance, Erin rămase atît de uluită, încît și un fulg ar fi fost de ajuns să o doboare la pămînt.

Noaptea trecută nu-i spusese ei aproape contrariul? îi apăra fratele în fața acestor oameni răuvoitori, iar ei îi venea să-i sărute în semn de recunoștință. Disprețul lui față de familia Winslow era la fel de puternic ca și ai ei. Întrucît el o privea peste capetele lor, văzuse aces_t lucru în albastrul ochilor lui.

Cu aceeași voce egală, spuse:

- Înțeleg că ați cunoscut-o pe sora domnului Lyman.

Doamna Winslow respiră greoi, dar soșul ei îi arată mai multă simpatie cînd spuse:

- Tocmai făceam prezentările cînd ați intrat dumneavoastră. Trebuie să înțeleg că sînteți rudă de sînge cu Ken? Credeam că nu are familie. Afirmația lui era plină de suspiciune.

Rudenia de sîrige era importantă pentru acești snobi, se gîndi Erin, dar spuse calm:

V (" 95 y .

- Da, domnule Winslow, sînt sora lui Ken. Noi doi am fost adoptați de părinți diferiți, cînd eram copii. În momentul în care am aflat de existența lui, acum cîțiva arii, am început să-l caut. Doar cu cîteva săptămîni în urmă m-am convins, fără nici o umbră de îndoială, că Ken Lyman este fratele meu. Ieri am venit aici pentru a-l întîlni.

În mod involuntar, ochii ei se îndreptară în direcția lui Lance care continua să o privească. Cine altcineva putea să mai simtă curentul ce părea că vibrează între ei?

- Am fost îngrozită cînd am aflat de la domnul Barrett în ce necaz a intrat Ken.

- Eu nu pot spune că am fost îngrozită cînd am aflat de la... și doamna Winslow se întrerupse îndreptîndu-și ochii amenințători spre Lance. N-am fost surprinsă nici cînd a dispărut, spuse cu un ton mai blînd, deși plin de venin. Nu am avut niciodată încredere în el. Niciodată, din ziua în care l-am văzut pentru prima dată.

- Mamă, te rog, nu vorbi în felul acesta despre Keri. Este ginerele tău...

Vocea lui Melanie vibra, iar buza de sus îi tremura. Erin își înfrînă pornirea de a merge spre ea și de a o proteja de părinții ei, cărora le plăcea să insulte permanent.

- Nu este vina mea că vorbesc așa, continuă femeia în aceeași manieră. Ochii ei se micșorară în timp ce-și privea fiica și-și îndreptă spre ea degetul arătător, într-un gest de dojană. Ți-am spus că-ți vei blestema ziua în care te-ai căsătorit cu el. Și am avut dreptate. Și vei regreta, acest j

Descoperirea

lucru pînă la sfîrșitul zilelor tale, indiferent de ce i se va întîmpla acum.

Apoi, doamna Winslow își privi fiica direct.

- Nu numai că era prea bătrîn pentru tine, clar nu știam nimic despre familia lui sau despre părinții lui. Sînt de părere că ceea ce a făcut el de

curînd a dovedit că am avut dreptate.

Erin nu putea să creadă că ceea ce auzea este adevărat. Cum era posibil ca cineva să fie atît de grosolan? Nu-și dădeau seama cît de insultătoare erau cuvintele lor? Avea de gînd să le-o spună!

Tocmai se pregătea să înainteze spre cei doi și să protesteze, cînd Lance o opri.

Spuse grăbit:

- Dacă nu te superi, fii drăguță și amîna această discuție de familie pentru altă dată. Avem alte treburi, doamnă Winslow, nu mă face să-ți spun să nu mai vii pe aici. Dacă doamna Lyman vrea să te vadă, n-are decît să te viziteze la domiciliul tău.

- Vrei să insinuezi că n-am voie să-mi vizitez fiica? Întrebă Howard Winslow, mirat de atîta insolență.

- Da. Nu vreau să intre prea multă lume aici, ceea ce ar putea să-i îndepărteze pe cei care ar dori să-i furnizeze doamnei Lyman unele informații de care am avea noi nevoie.

- Ei bine, niciodată!

Lance nu o băgă în seamă pe Charlotte, ca și cum nici n-ar fi început să vorbească.

- Am împuterniciri totale de la poliția din San

97 y

Sandra Brown

Francisco. Dacă mai vii din nou pe aici, voi apela la polițiști și te vor da afară, chiar cu forța, dacă este necesar. Plecați. Chiar acum.

Ținuta și atitudinea lui erau poruncitoare. Mike, care tăcuse și nu participase în nici un fel la întreaga scenă, intră acum în acțiune și se postă în spatele soților Winslow ca și cum ar fi intenționat să-i dea afară.

Charlotte se ridică și-l privi cu dispreț total, ochii ei de oțel aruncară apoi priviri ucigătoare spre Lance și porni spre ușă.

Soțul o urmă cu aceeași atitudine disprețuitoare. Cînd ieșiră, trîntiră ușa atît de tare, încît ferestrele de sticlă zdrăngăniră.

Erin auzi cum Lance rosti cuvinte îngrozitor de obscene la adresa celor plecați. Cu pași grăbiți, Mike ieși din cameră, îndreptîndu-se spre bucătărie. Melanie alergă spre Erin.

- Erin, îmi pare atît de rău. Mă simt îngrozitor pentru faptul că te-au insultat astfel. Nu știu de ce au fost atît de josnici! Și felul în care au vorbit despre Ken, a fost pur și simplu, pur și simplu... Izbucni în lacrimi și alergă sus pe scări.

Erin aruncă o privire spre Lance, dar el nu o observă. Stătea la birou, sprijinindu-se în coate, cu fața ascunsă în mîini. Alergă atunci după Melanie.

O găsi pe tînăra femeie trîntită în pat și plîngînd ca o adolescentă dezamăgită de prima ei iubire. Erin o consolă cu cuvinte care-i veneau de la sine. Era sigură că nimic din ceea ce-i spunea nu avea sens, dar orice ar fi spus părea că o j

Descoperirea

ajută pe Melanie. Aceasta își ridică privirea neîncrezătoare spre Erin.

- Mi-al spus că vei sta cu mine pînă-l vor găsi pe Ken? îşi suflă nasul şi şi-l şterse cu dosul palmei.

- Dacă așa vrei tu, voi sta, Melanie.

- Da, Erin. Am nevoie de un prieten care să mă înțeleagă cît de îngrijorată sînt pentru Ken.

- Voi sta cu tine atîta timp cît vei avea nevoie de mine. Se emoționează, cînd văzu ce bucurie și ușurare exprimă fața înlăcrimată a lui Melanie.

- îmi voi găsi o cameră la hotel și nu va trebui decît să mă suni la telefon ca să mă găsești.

- Nu, Erin. Vreau să stai aici, cu mine. Vei locui în camera de oaspeți. Te rog, stai aici. Te rog.

În timp ce se gîndea la propunerea lui Melanie, Erin își mușcă buzele. A sta sub acel acoperiș, însemna ca legăturile ei cu Lance să devină constante și tot mai strînse, dar Melanie avea întîietate în raport cu dorința ei clară de a-l evita. După ce văzuse cum o tratau pe Melanie proprii ei părinți, Erin își dăduse seama mai mult ca niciodată cît de singură se simțea cumnata ei.

S-a făcut, zise ea, încercînd să nu arate nici un pic de rețineră.

Melanie începu să facă planuri despre ce ar trebui ele să facă, dar Erin o îndemnă să se întindă în pat și să se odihnească. Adormi imediat, respirînd ușor.

Cînd coborî în camera de zi, îl găsi pe Lance singur. Acesta își ridică ochii de pe biroul plin de hîrtli. În sfîrșit, ochelarii lui îi stăteau corect pe nas și nu mai atîrnau în vreo altă parte a capului, ca un obiect care nu-și găsea locul corespunzător.

fir)

- Melanie se simte mai bine? întrebă ei.

Erin se învîrți prin cameră pînă cînd se trînti pe un scaun ce se afla în p.arta opusă a biroului.

- Da, deși mă minunez cum este posibil așa ceva. Astăzi am aflat că există mai multe feluri de a-ți jigni proprii copii. E un miracol că Melanie este încă întreagă la minte.

- Ai dreptate. Am pierdut tot atîta timp cu părinții ei cît am cheltuit ca să ne facem meseria. Aproape că rîse de cuvintele lui lipsite de coerență. Voi încerca să-i țin departe de ea, pînă ce nu vom isprăvi totul.

- Bine, zise Erin.

Tăcură amîndoi, încercînd cu disperare să nu se privească. Erin știa din experiența ei că nu era bine să-ți lași sentimentele să ți se vadă pe chip. De aceea încerca să se stăpînească cît mai bine. Acest lucru era deosebit de periculos avînd în vedere că Lance era atît de rece.

După ce își plimbă ochii prin cameră de mai multe ori, el spusei

- Să-mi zici cînd vrei să pleci și-l voi ruga pe Mike să se ocupe de biletul tău de avion, dacă nu l-ai cumpărat încă. De asemenea am să-l pun să te conducă la aeroport.

- Mulțumesc pentru amabilitate, domnule Barrett, dar nu am de gînd să plec.

Sandra Brown

Capitolu C șase

Cuvintele ei îi răsunară în urechi și avură efectul unui trăsnet asupra capului său. Se dojeni pentru valul de bucurie care-l invadă. Mare parte din noapte și toată ziua se blestemase pentru ce făcuse seara trecută. Fusese un lucru incredibil de stupid și el știa că este așa.

Era posibil să justifice primul sărut, poate. Încercase astfel să descopere fără întârziere o persoană suspectă pentru a vedea cât de departe mergea cu minciuna. Dar seara trecută, totul se datorase unui singur lucru: pofta trupească.

' 101

...

Hi Sandra Brown

Își pusese în gând ca, atunci când o va vedea la lumina zilei, se va întreba singur de ce o dorise atât de mult seara trecută. Dar nu era așa. În momentul în care o văzuse în dimineața aceea, aceeași dorință îl invadase, contractându-i mușchii și făcând să i se pară hainele prea strâmte.

Acum în timp ce o privea, se regăsea în ochii aceia îngrozitor de negri, iar sîngele-i gonia atât de tare prin vine, că-i venea să sară peste birou, s-o strîngă în brațe și s-o sărute pînă rămînea fără suflare. Vroia să-i simtă din nou gustul buzelor, să se minuneze încă o dată de țesătura fină a pielii ei, să vadă la lumina zilei ceea ce mîngîiase și sărutase în întuneric.

Vroia să audă din nou acei sunet adînc și rotund care-i venea din gît, atunci când îi săruta sîni. Nici un sunet nu fusese repetat, sau convențional, ci fusese spontan și inconștient.

Era nebunie curată! Ce se întîmplase cu impersonalitatea lui rece, cu obiectivitatea lui de invidiat? Lubește-le și pleacă, domnule Barrett.

Aproape se convinsese că un sărut pasionat, o explorare senzitivă sînt suficiente, dar nu fusese așa. Într-adevăr, nu fusese destul pentru el. O dorea în totalitate cu o disperare pe care nu o mai simțise din adolescență. Este imposibil, Barrett! Imposibil.

De fiecare dată când îi revenea involuntar în minte, se consola cu ideea că în curînd va fi departe și va putea începe să acționeze din nou ca o ființă umană rațională. Acum îi anunță că nu mai pleacă. Fir-ar să fie! Ea nu pierdea nici o

(102)

y

Descoperirea

ocazie ca să-l sfideze. Oare ce-l făcea să creadă că acum va fi blîndă și ascultătoare?

El sări de pe scaun.

- El, drăcie, domnișoară O'Shea.

Nu se așteptase deloc la o reacție atât de puternică din partea lui și o clipă nu făcu altceva decît să-l privească cu ochi mari/întrebători, cu gura întredeschisă de mirare. Nici nu-și imagina cât de feminină și lipsită de

apărare era.

Apoi șocul se transformă în furie, se ridică, se sprijini de birou și-i spuse direct în față:

- Nu voi pleca. Cumnata mea are- nevoie de mine. Și tu ai recunoscut aceasta acum câteva minute. Ce obiecții ai împotriva șederii mele aici cu ea, domnule Barrett?

- Sînt prea numeroase ca să poată fi spuse.

- Dar nu ai nici o obiecție serioasă, îl acuză ea.

- Nici nu am nevoie! urlă el, luîndu-și ochelarii de pe nas și trîntindu-i pe birou. Dacă eu am spus să nu stai, nu stai. Le-am vorbit serios și soților Winslow și același lucru e valabil și pentru tine, domnișoară O'Shea.

Ea stătea în picioare, cu brațele încrucișate pe piept și bărbia trasă, în semn de provocare.

- Poți să mă ameninți cît vrei, domnule Barrett, dar nu mă intimidiez ușor. Dacă ai chema poliția să mă scoată de aici, aș țipa pînă nu aș mai putea. Crezi că s-ar potrivi cu starea de spirit a lui Melanie? M-am atașat foarte puternic de ea. Ai în rîinile dumitale două femei isterice. În afară de asta, eu mai sînt și sora lui Ken. În mod automat, acest lucru îmi conferă dreptul de a fi aici.

Hi Sandra Brown

Îl învinsese! Știa că ea cîștigase, după felul cum el se răsucea pe călcîie, cum își înnodea cravata și cum se plimba spre fereastră. Suficient de deșteaptă ca să nu-l preseze cu punctul ei de vedere, ea așteptă ca el să vorbească.

- Dacă vel face ceva care să periclitizeze reușita acestei operații, vei pleca imediat. Mai era încă cu spatele la ea și, pentru că ea nu-i răspunse, se întoarse ca s-o privească în față. Ea aprobă cu un gest al capului.

- Ține-i de urît doamnei Lyman, distrage-i atenția de la bărbatul ei și ține-te departe de mine.

Îngîmfarea lui arogantă o înfurie, dar își reținu limba ascuțită.

- Așa intenționez să fac, spuse ea, cu un aer distant.

- Cum rămîne cu Billy Bob sau cum l-o chema? Nu-ți va cere să te întorci la Houston?

Făcu un efort deosebit ca să-și înfrîneze furia. El știa al naibii de bine cum îl chema pe Bart. Nu-l scăpa și nici nu uita nimic.

- Bart, spuse ea cu un ton caustic. Apoi: da, va fi îngrijorat. Va trebui să ie dau telefon și lui și colaboratorilor mei ca să le explic că voi sta aici o perioadă de timp. Își ridică ambele mîini ca să-l oprească s-o întrerupă. Nu-i voi spune motivul. Repiră adînc.

- Dacă asta-i tot, generale, aș dori să mă întorc la baracă.

Buzele el se strinseră într-o linie subțire, dar ochii lui reci o intimidau atunci cînd o priveau cum

J04 /

Descoperirea

jH

se plimba furioasă prin cameră, cu pași mari.

- Poate că totul îți se pare un joc, domnișoară O'Shea, dar te asigur că nu este. Nu voi tolera nici o obrăznicie din gura ta isteță.

Ochii lui îi priviră buzele cu intenția de a accentua atitudinea poruncitoare, dar în loc de aceasta, privirea dură i se muie, transformându-se în rugămite dureroasă. Erin observă că-și deschide și închide palmele așezate pe lângă corp. Ochii lui se uitară la buzele ei, la nas, la obraji, la ochi. Sub privirea lui aprinsă ea se topi.

Momentul era atât de încărcat de tensiune și dorință sexuală suprimată, încât amîndoi tremurau, asaltați de emoție. Fiecare își amintea cu claritate un incident care fusese uitat, dar care era cu atât mai prețios din cauza naturii lui prohibitive, secrete.

În cele din urmă, Lance își desprinsese ochii de la fața ei și, înjurînd, se reîntoarse la birou, trîntindu-se pe scaun.

- Poți începe chiar acum să mă lași singur. Am de lucru.

Ea nu-i răspunse, dar părăsi camera. Dacă s-ar fi întors, iSua i-ar fi scăpat dorința încărcată de durere pe care o exprimau ochii lui în timp ce o urmăreau.

Fusese extraordinar de simplu pentru ea să se acomodeze cu obiceiurile casei. Folosi extensia telefonică din dormitorul lui Melanie, pentru a lua Sandra Brown

legătura cu Spotlight, așa cum promisese să facă.

- Bună ziua, aici Spotlight, răspunse o voce clară.

Erin rîse.

- Uitasem de diferența de fus orar. În Houston este după-amiază, nu-i așa?

- Bună, necunoscuto! chicoti Betty, secretara ei. Ai găsit pe cine căutai? o întrebă ea emoționată.

Chiar înainte ca Lance să-i fi atras atenția că nu trebuie să discute cu nimeni despre dispariția lui Ken, ea se decisese să nu-și încarce prietenii cu problemele ei.

• - Da, răspunse ea, l-am găsit. Sau cel puțin am găsit-o pe soția lui, care m-a întâmpinat cu brațele deschise. Ken a plecat pentru câteva zile.

- Vrei să spui că el încă nu știe despre tine?

- Nu, nu știe. Vrem să-i facem o surpriză, schimbă Erin subiectul. Ce mai este pe acolo? Vreo catastrofă importantă despre care ar trebui să aflu?

- Nu. Doar câteva lucruri fără importanță pe care le-am rezolvat.

Odihnește-te și distrează-te

l cît mai bine.

- Betty, s-ar putea să stau aici mai mult, decît am estimat. Vreau ca tu și ceilalți să vă ocupați de afaceri ca și cum eu aș fi acolo. Sînt convinsă că | poți. Dar dacă ai vreo întrebare sau dacă apare ceva deosebit, sună-mă.

Betty făcu o pauză înainte de a întreba:

- Ești sigură că totul e-n regulă?

- Da, sînt sigură, minți Erin.

¡K

îi dădu numărul de telefon al lui Melanie și după ce întrebă cum era timpul și cum se simțea toată lumea, închise telefonul.

În timp ce-și despacheta bagajele în dormitorul de oaspeți, se întrebă din nou dacă ceea ce făcea era bine. N-ar fi oare mai bine să se întoarcă la munca și viața ei de la Houston și să uite tot ce s-a întâmplat de la venirea ei în San Francisco?

Nu, își scutură ea capul, dezaprobator. Nu putea să-l părăsească pe fratele ei și pe Melanie, acum când tocmai îi găsise. Îi făcuse o promisiune cumnatei ei și intenționa să și-o onoreze, fără să țină seama de neplăcerile cu care se confrunta din această cauză, incluzându-l pe Lance Barrett.

Restul după-amiezei și l-a petrecut în compania lui Melanie, vorbind ore întregi despre Ken. Melanie știa destul de multe lucruri despre viața lui de dinainte de a se cunoaște și Erin își dădu seama că probabil' au avut o căsătorie foarte fericită. Dar aceasta se bătea cap în cap cu faptul ca el furase bani, abandonând-o fără să lase un cuvânt. Era prea complicat pentru ea să înțeleagă ce se îritîmplase.

Se plimbară prin curtea casei și prin grădină. Melanie avea dreptate să fie mîndră de grădina ei pe care o cultivase cu grijă. Îi arăta lui Erin fiecare arbust, explicîndu-i cînd l-a curățat de crengi, cînd l-a stropit cu substanțe fertilizante, cum l-a udat. Erin observă că trebuie să fie un adevărat spectacol primăvara cînd totul înflorește, iar Melanie rîdea fericită.

v

Q07>

y

Descoperirea

Sandra Brown

Pe Erin o mira faptul că tînăra femeie care se născuse în mare lux, se ocupa cu plăcere de gătit, de întreținerea casei și a grădinii, neîmpărtășind stilul de viață al părinților ei, iubitori de cluburi și petreceri.

Pentru masa de seară din acea zi, Melanie făcu o delicioasă budincă pe care o mîncară, în bucătărie. Lance și Mike refuzară cu delicatețe invitația lui Melanie, dar aceasta protestase spunînd că pregătise prea multă mîncare pentru numai două persoane.

Erin nu-l mai văzu pe Lance pînă a doua zi dimineața tîrzlu, și atunci din întîmplare. Nu reușea să-și tragă fermoarul de la spatele rochiei de jerse de lînă pe care o îmbrăcase. Țesătura moale se prinsese în dinții fermoarului și oricum făceai, fermoarul nu se trăgea. Era pe punctul de a o ruga pe Melanie să o ajute cînd se ciocni de Lance care cobora scările în hol.

- Vai! exclamă ea încurcată și surprinsă și se lipi de perete, conștientă că spatele-i era gol.

- Bună! spuse el, la fel de surprins ca și ea de întîlnirea lor neașteptată.

- Bună.

- Am urcat aici ca să înlocuiesc un bec pentru doamna Lyman.

- Aha! Erin se simți caraghioasă așa cum stătea cu spatele lipit de perete, dar nu se putea mișca fără ca umerii rochiei să nu-i cadă, ceea ce ar fi pus-o într-o situație neplăcută. Îi era frică să nu-i alunece în josul brațelor.

- E în bucătărie, spuse Lance, fără nici o

Descoperirea

legătură. Nedumerirea îi făcea și mai pronunțată linia verticală dintre sprâncene.

- O să mă duc jos în bucătărie să o întâlnesc acolo. Cu permisiunea dumneavoastră, ea și cu mine vom ieși la o plimbare în această după-amiază. Vrea să mă ducă la „Cheiul pescarului”.

- Vrei să faci o plimbare prin împrejurimi? întrebă el batjocoritor.

- Nu, nu vreau! țipă ea enervată. Dar Melanie vrea să mă ia. îi va face bine să iasă puțin din această casă sumbră, a cărei atmosferă nu încerci deloc să o îmbunătățești.

- Nu am venit aici în calitate de bufon de curte. Ai uitat cumva motivul foarte serios pentru care mă aflu aici?

Ea își regretă-imediat accesul de furie. Probabil că el are în cap milioane de mărunțișuri, avînd în vedere că telefonul roșu din camera de zi suna încontinuu. Nu era cazul ca ea să-i mai sporească grijile.

- Nu, Sigur că nu am uitat, spuse ea cu umilință. Putem să plecăm?

7 Da, oftă el cu resemnare.

își ridică ochii spre el și fu reținută de magnetismul ochilor săi care priveau fix într-ai ei. Impulsul trecător de a-i atinge despicătura din barbă fu oprit la timp. Dar nu reușea să-și stăpînească bătăile nebune ale inimii. își întoarse privirea de la el și coborî o treaptă a scării, cînd aerul rece din spate îi aminti de fermoarul care nu mergea. Se lipi din nou de perete.

- Ce naiba se-ntîmplă cu tine? întrebă el.

Sandra Brown

Nu avea nici un sens să face pe neștiutoarea. îi va explica de ce se purtase ca o proastă. N-ar fi scăpat de el dacă nu proceda așa.

- Am probleme cu fermoarul. Tocmai vroiam să o rog pe Melanie să mă ajute.

Un zîmbet răutăcios apăru în colțul gurii lui. Zîmbi leneș și-și sprijini și el spatele de perete, la cîțiva centimetri de ea. Cu vocea lui seducătoare, spuse tărăgănat:

- Ea e ocupată. în schimb eu sînt disponibil, vreau și pot s-o fac.

-Nu.

7 Hai să vedem care este problema.

înainte ca ea să se poată împotrivi, o întoarse spre el. Roși puternic la gîndul că el se uita la spatele ei gol. Întrucît rochia era căptușită în întregime, nu purta furou. Pielea spatelui ei era goală, neavînd decît bretelele subțiri din satin ale sutienului.

Ea se cutremură cînd mîinile lui alunecară în interiorul rochiei și cînd le simți la curbura șoldului, chiar sub linia taliei. îi simți degetele calde pe piele.

O clipă lungă, nici unul nu se mișcă și în liniștea deplină nu-și auzeau decît bătăile Inimilor. La început, Erin crezu că doar își imagina mișcarea senzuală a degetelor lui, dar acestea deveniră foarte reale cînd le simți pe pielea goală a pîntecului ei. O mîină îi rămăsese pe piept, aproape...

aproape.... agonizator de aproape de sini. Celalată alunecă sub marginea slipului, mîngîindu-i buricul cu gesturi delicate.

Descoperirea

Nu o atinge, își ordonă Lance, dar mîinile refuzau să-l asculte. Este o nebulie. Logodnicul ei e bogat ca un Cresus iar tu... Dar, Doamne, ea se simte minunat. Nu te chinui astfel.

Ezitînd, își puse iarăși mîinile în poziția lor de dinainte de incursiunea încîntătoare.

- Vino puțin mai jos, spuse el cu vocea înecată. Ea coborî două trepte spre el și simți cum el încerca prin mișcări stîngace să scoată materialul din zimții fermoarului. În cele din urmă simți că reușise.

Degetele lui nu păreau obișnuite să ridice fermoarul și să-i închidă rochia la spate.

- Mulțumesc, spuse ea repede, după ce el reuși să~i tragă pînă sus.

- Stai o clipă, spuse el, punîndu-i palmele pe umeri și încercînd s-o rețină.

E o copcă aici.

O trase spre el și se aplecă peste ceafa ei ca să vadă mai bine inelușul și să nimerească să pună cîrligele.

Îi simțea degetele calde pe gît și respirația lui proaspătă îi răsfirea bucele de pe ceafă.

Cu degetele de la mîini el îi încercui gîtul delicat și făcu ceva hipnotic eu degetele mari ale mîinilor. Ea se legănă ușor, înainte de a se lăsa în voia simțurilor și de a se sprijini de el. În mod inconștient își împinse fundul spre coapsele lui. Simți o presiune puternică în pulpele picioarelor.

Buzele lui îl mîngîiau urechea în timp ce o întreba ușor:

- Miroși întotdeauna atît de minunat? Cu o mîină o mîngîie sub braț, apoi coborî spre talie și

Sandra Brown

¡H

spre pîntece, acoperindu-l complet.

O trase spre el cu gesturi delicate, dar ferme.

Mai mult simți decît auzi răsuflarea lui șuierătoare împreună cu o puternică împunsătură. Doamne, se gîndi ea, n-ar trebui să...

- Erin, nu ești gata încă? strigă Melanie de jos, cu un ton strident.

Erin și Lance se despărțiră brusc. Erin încercă să se aranjeze puțin, răspunzînd întretăiat.

- Eu... da, cobor imediat.

- Perfect, te aștept în mașină, îi răspunse Melanie.

Obrajii lui Erin se înroșiră și, fără să-l privească pe Lance, murmură cu privirea în pămînt.

, Mulțumesc.

În mod conspirativ, el se aplecă, își lipi buzele de urechea ei și îl șopti:

- Plăcerea a fost de partea mea.

Ea coborî în fugă scările.

Altădată, Erin ar fi fost încîntată de agitația cosmopolită, de viața care pulsa pe Chelul pescarilor. Împreună cu Melanie, hoinări pe chei, atentă la

imaginile unice, la sunete și mirosuri. Melanie reliefa punctele mai importante de interes. Erin se înfioră când văzu insula Alcatraz, care era pustie. Pereții ei aspri și amenințători leșeau din apele albastre ale golfului ca un adevărat și amenințător monstru marin. Podul Golden Gate avea proporții impresionante chiar
ui£>

Descoperirea

văzut de la distanță. Melanie povestea o grămadă de lucruri despre el ca un adevărat ghid turistic.

Nu rezistară mirosurilor apetisante ale vânzătorilor ambulanți și cumpărarea creveți scoși chiar atunci din recipientele cu apă fierbinte și ambalați în pahare de hârtie. Mîncară cu poftă și nu se săturară, de aceea își mai cumpărară încă cîte o porție. Deplînseră faptul că se răs fățaseră prea mult, dar acesta nu era decît începutul.

Melanie o trase pe Erin pe trotuarul abrupt spre Piața Girardelli. Se plimbară prin magazinele pitorești și deși se săturaseră de creveți, mai luară și cîte o prăjitură de ciocolată la Old Chocolate Manufactory.

Erin se simțea atît de umflată, că nici nu mai putea să respire. Dacă va mai sta mult în San Francisco, va fi de-a dreptul dolofană când se va întoarce acasă.

- Crezi că ar trebui să mă întorc ca să-mi cumpăr rochia aceea? o întrebă Melanie savurîndu-și ultima înghițitură de prăjitură. Erin o convinsese pe Melanie să probeze o rochie care-i atrăsese privirea într-unui din micile magazine în care intraseră.

- Parcă ar fi fost făcută anume pentru tine, draga mea, o încurajă ea să o cumpere, după care începură să chicotească.

- Bine, zise Melanie ridicîndu-se de ia mica masă rotundă din Piața Girardelli. Mă voi duce s-o cumpăr. M-ai convins.

Străbătură mulțimea de cumpărători și de vizitatori către micul magazin. Atenția lui Erin se (

®—)

Sandra Brown

îndreptă către o trupă de actori de stradă și îi spuse lui Melanie:

- Nu te superi, te-aș aștepta aici ca să privesc puțin spectacolul.

- Bine. Mă întorc imediat, spuse Melanie, după care se pierdu în mulțime.

Erin fu atît de captivată de bufoneriile pline de talent ale actorilor că nu-l băgă în seamă pe bărbatul care stătea lîngă ea decît în momentul în care acesta spuse:

- Sînt foarte buni, nu-i așa?

Ea își ridică privirea către o figură prietenoasă, care era inconfundabil britanică după culoarea roșcovană.

- Într-adevăr, sînt foarte talentați, spuse ea zîmbind.

- Ești originară din Sari Francisco? întrebă el folosind aceleași propoziții scurte.

- Nu, locuiesc în Houston, Texas. Dumneavoastră păreți a fi turist, ca și

mine, spuse ea.

El rîse.

- Recunosc că ai dreptate. Se pare că este evident, ca și pentru dumneata, de altfel.

- Unde locuiești? îl întrebă Erin.

- La Kent. De fapt, aceasta este a doua mea excursie în... colonii. Rîse din tot sufletul și rîse și Erin.

- Aceasta este totuși prima mea excursie în California, și eu...

Fu întrerupt brutal de cineva care își băgă coatele între ei și care prinzînd cu putere brațul lui Erin, spuse:

Descoperirea

- Scuzați-ne, domnule.

Era vocea lui Lance, cît se poate de aproape.

Erin nu apucă să-i ureze englezului să aibă o excursie cît mai frumoasă, că Lance o tîrî prin mulțime. Ea murmură scuze în timp ce-și croiau drum, remarcînd că mai mulți oameni le aruncau priviri piezișe. Gesturile lui Lance nu erau manierate, dar nu-i păsa ce credeau oamenii despre el. Cînd o scoase din mulțime, o întrebă furios:

- Unde naiba ai fost? Unde este doamna Lyman? Cine naiba era bărbatul cu care ai vorbit?

La fiecare întrebare, el îi strîngea brațul cu și mai multă forță, pînă cînd ea aproape că strigă de durere.

—N-am de gînd să-ți spun nimic pînă nu-mi dai drumul la braț, spuse ea.

El privi la mîna care o strîngea ca și cum ar fi realizat abia atunci că-i ținea brațul. Îi dădu drumul imediat.

- În regulă, unde este doamna Lyman?

- Este la un magazin ca să-și cumpere o rochie, îi explică Erin, frecîndu-și brațul ca să repună sîngele în circulație. A probat-o mai devreme și s-a întors chiar acum ca s-o cumpere. O așteptam acolo.

- Cine era bărbatul cu care te distrai așa de bine? Avea o privire și un ton rece.

Ochii negri ai lui Erin scăpărară de enervare și spuse:

- Nu știi! Nu era decît un bărbat drăguț și prietenos. Cineva care nu seamănă deloc cu tine,

Hi Sandra Brown

adăugă ea cu răutate.

- Încetează cu sarcasmul, domnișoară O'Shea. Grosolănia mea este rezultatul îngrijorării de care am fost cuprins. Sînt cîteva ore bune de oînd ați plecat! Apoi, cînd m-a sunat Clark și mi-a povestit că v-a pierdut urma în mulțime...

- Ai pus să fim urmărite? a întreat ea, nevenîndu-i să creadă. După toate...

- Doar ca s-o protejez pe doamna Lyman.

- E oribil. Erin o văzu pe Melanie apropiîndu-se de ei, în timp ce vorbea cu un bărbat care era la fel de șters la Mike. Acesta părea trist.

- Am găsit-o, îi spuse el lui Lance în mod inutil.

- Bine. Mulțumesc, spuse Lance sec.

Erin îl compătimi pe tînăr cînd observă privirea critică a lui Lance.

În timp ce toți patru își croiau drum spre mașina lui Erin, Melanie păru să nu observe starea de tensiune care plutea în aer.

- Am parcat peste drum. Vă însoțim acasă, spuse Lance, în timp ce deschise portierele mașinii pentru a conduce.

- Bine, domnule. La ordinele dumneavoastră domnule. Il salută batjocoritor, ramarcînd aerul de satisfacție îngîmfată de pe fața lui încruntată și furioasă, în timp ce-i trînti portiera mașinii.

Se gîndi să i-o plătească, rugînd-o pe Melanie să o conducă acasă pe ruta cea mai lungă. Aceasta cuprindea strada Lombard, cea mai îngustă din lume, avînd șapte cotituri una după alta. Mercedesul le parcursese cu ușurință. Mașina pe care o conducea Lance nu era însă la

V.

-A

,----(| Descoperirea
fel de bună.

Cînd simți primele dureri în stomac, Erin se gîndi că trebuie să plătească pentru faptul că mîncase atît de mult în acea după-amiază. Schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu Lance nu-i ușurase în nici un fel digestia. Cînd se duse la culcare, se simțea îngrozitor de obosită și nu-i pomeni nimic lui Melanie despre durerea ei de stomac.

Se așeză în pat, încercînd să adoarmă, dar se foi fără încetare, pînă reuși în sfîrșit să adoarmă. Se trezi pe la miezul nopții, din cauza unor crampe puternice. Fiecare mușchi al corpului ei se contracta și sudoarea îi curgea din fiecare por al pielii.

Cînd dădu pătura la o parte ca să ajungă la baie, își simți picioarele grele ca plumbul. De abia aprinse lumina și apucă să ridice capacul de la toaletă, că se simți îngrozitor de rău.

Nu-și amintea să mai fi avut vreodată o asemenea stare de greață. Perioada de timp cît vomită, i se păru fără sfîrșit. Cu fiecare spasm, crampele din intestine îi tăiau răsuflarea. Simți o fierbințeală intensă pe șira spinării, pe gît și în cap, fierbințeală care făcea să-i ardă urechile. Apoi începu să tremure de frig. Corpul îi era scaldat de o sudoare lipicioasă, ceea ce făcea ca halatul ei de noapte să se lipească de ea ca algele marine umede.

În cele din urmă, cînd simți că tot interiorul i se

—on>

golise, își spală față în chiuvetă și, incapabilă să stea în poziția verticală, se tîrî spre pat. Se trînti pur și simplu în pat, ușurată că dăduse afară ceea ce-i provocase atîta rău.

Dar nu se întîmplă așa. Se alarmă cînd, cîteva minute mai tîrziu, simți din nou agitație în stomac, în dorința ei de a ajunge cît mai repede la baie, se lovi de ușă și o trînti de perete. Se mai chinuia încă să vomite cînd își dădu seama că Melanie stătea acolo și o privea, albă la față din cauza sperieturii.

Cînd Erin fu capabilă să deschidă ochii, Melanie plecase. Se trînti din nou în pat, gemînd epuizată. Sări involuntar în picioare cînd ușa - dormitorului se

deshișe cu zgomot și silueta lui Lance apăru în pragul ușii. Avea ochii mari deschiși și sălbatici, părul lui era în dezordine și nu avea cămașa pe el. Își trăsese în grabă o pereche de blugi. Aveau fermoar, dar nu era tras. Avea în picioare pantofii cu care obișnuia să alerge, dar șireturile nelegate atârnav pe podea. Melanie se ghemuia în spatele lui, tremurând speriată, în capotul roz matlasat.

Lance se apropie de marginea patului și se aplecă deasupra lui Erin, punându-și palma pe fruntea ei. Fața lui își pierduse aerul de prudență și privirea i se plimba îngrijorată pe corpul ei, încercând să vadă dacă existau leziuni sau semne ale durerii.

- Erin! Ce se-ntîmplă cu tine? Vocea aceasta nu putea fi a lui Lance. Poate a cuiva care seamăna cu el. Niciodată Lance nu fusese atât de

v C^F") i
Hi Sandra Brown

delicat și bun. O strigase Erin, nu domnișoară O'Shea. Îi plăcea cum o strigase. Ce o întrebuse?

- Eu... nu știu. Vocea ei era joasă și răgușită. De-abia mai avea forță să spună ceva în șoaptă. Cred că am mâncat prea mult astăzi. Sau poate că creveții nu au fost buni. Nu...? Se înconvoie din nou și icni de durere căci o apucă o nouă criză de crampe.

- La naiba, îi auzi rostind cu răsuflarea întretăiată, după care comandă:

- Doamnă Lyman, cheamă-l pe medicul dumatăle și spune-i că ai o urgență. Ce are ea nu este o durere de stomac obișnuită. Dacă nu poate să vină imediat, găsește pe cineva care poate veni.

- Doctorul îmi este prieten. Va veni, spuse Melanie. Erin avea impresia că vocea ei venea din capătul întunecat al unui tunel lung.

Erin intră în panică, simțind că bila i se ridică din nou în gât și-și acoperi gura cu mâna. Lance dădu la o parte cuvertura și o luă în brațe, sprijinindu-i spatele cu un braț și ținându-i genunchii cu celălalt. O duse în baie și o depuse în fața toaletei. Nu avu timp să fie cuprinsă de jenă, că vomită din nou.

Cînd termină, își îndreptă ținuta și se sprijini tremurînd de perete. Ținînd-o de talie, Lance spuse:

- la asta! Clătește-ți gura, dar nu înghiți sduția.

El îi dădu un pahar, iar ea își clăti gura cu acea soluție. Era apă de gură verzuie la culoare,

— (119)

Hi Sandra Brown
diluată cu apă. Apoi o scupă în toaletă.

Cum va putea să-l mai privească în față pe omul acela? Nu-și va aminti el întotdeauna de acea stare a ei? Nu se putea gândi la asta acum. Nu putea decît să se atîrne de el ca o iederă parazită care luptă să supraviețuiască.

El o întinse cu delicatețe pe pat și o acoperi cu o pătură ca să nu mai tremure. Stătea pe marginea patului, îndepărtîndu-i de pe frunte părul umezit de sudoare, cînd Melanie se întoarse în cameră alergînd.

- Doctorul va sosi într-o clipă. Stă în imediata apropiere. Erin se simte

mai bine?

- Cred că da, răspuse Lance. Du-te la bucătărie și umple cu gheață o pungă de plastic. Apoi dă-mi-o.

Erin nu-și amintea de plecarea și întoarcerea lui Melanie, dar, după câteva secunde, îl auzi pe Lance spunându-i:

- Dacă simți din nou că-ți vine să vomizi, își voi pune asta pe gât. S-ar putea să-ți ajute.

Ea încuviință cu un gest ușor al capului, dar nu putea să-și țină ochii deschiși. Pleoapele-i erau îngrozitor de grele. Întreaga ei forță era concentrată în mîna ei dreaptă care-l ținea pe Lance de parcă aceasta ar fi fost o problemă de viață sau de moarte.

Probabil că adormise pentru că următorul lucru pe care-l observă a fost mîna care o bătea ușor pe umăr și vocea nouă, ciudată pe care'o percepea ca și cum ar fi venit din capătul unui tunel.

Descoperirea

- Domnișoară O'Shea, domnișoară O'Shea. Dacă ai sculat un om din pat la orele două dimineața, cel puțin salută-l cum se cuvine.

Fața aplecată deasupra ei era la fel de bună ca și vocea pe care o auzise. Părul doctorului era grizonat, și ochii lui erau albastru deschis.

- Ce mai faci? Te-ai ușurat complet?

- Cred că da, încuviință ea cu un gest al capului.

- Ai burtica tare, din cîte-mi dau seama. Te mai doare? Dăduse pătura la o parte și-i palpa regiunea abdominală cu degete experimentate.

Ea se gîndi o clipă la întrebarea doctorului, apoi răspuse.

- Simt că burta-mi este golită, dar fiecare pîrticică începe să mă doară din nou. Nu la fel de tare ca mai înainte.

- Da, dar nu mai ai nimic acolo care să-ți mai provoace crampe, zîmbi el.

Acum îi lua tensiunea, pulsul și-i împinse un termometru sub limbă.

■- Acum îți voi pune câteva întrebări. Dă numai din cap, pentru a-mi răspunde fn loc de „da” și „nu”. Ai adesea crize de gastrită de acest gen?

-Nu!

- Ți-a pus vreodată vreun doctor diagnosticul de ulcer?

- Nu!

- Cînd ai vomitat, a ieșit și sînge?

-Nu!

- Ești însărcinată?

Fără motiv, ochii ei zburară către Lance, care

(J21J.....—

Sandra Brown

stătea la picioarele patului. Își trăsese pe el o cămașă, dar nu-și încheiase nasturii.

- Ești? Întrebă doctorul din nou.

- Nu!

- Iei vreun medicament sau pilule contraceptive? Tocmai se pregătea să spună „nu” cînd își

aminti despre antibiotic. Da.

- Îl aduc eu, spuse Lance și plecă la baie. Doctorul scoase termometrul din gura ei și-l examinează.

- Cu siguranță, nu ai febră. Temperatura ta este sub cea normală, spuse zîmbind.

- De obicei așa este! spuse Erin, sperînd ca grimasa de pe fața ei să semene cît de cît a zîmbet. Cum vă cheamă? întrebă ea.

- Andrew Joshua.

- Mulțumesc, se forță ea să rostească, iar el îi lovi mîna ușor.

- Lasă-mă să te fac bine și apoi mulțumește-mi. Luă flaconul de medicamente din mîna lui

Lance și-și puse o pereche de ochelari cu rame din argint, pe care-i scoase din buzunarul de la piept. Citi apoi indicațiile de pe dosul cutiei.

Erin se uita la Lance. Acesta își băgase mîinile în buzunarele, pantalonilor de blugi și nu o slăbea din ochi din locul în care se postase - la picioarele patului.

În timp ce doctorul o examina, Erin nu se întrebă care era rostul prezenței lui în acea cameră. Era pur și simplu bucuroasă că era acolo. Fără nici o legătură cu împrejurarea în care se afla, ea observă că șanțul dintre sprîncenele lui

122

se aria exact în aceeași îi zîmbea încurajator, iar căldura din ochii lui părea să se îndrepte spre ea. Ar fi vrut să nu știe cît de groaznic arăta probabil în acel moment.

Melanie nu putea fi văzută nicăieri.

- A, penicilină, spuse doctorul Joshua. De ce o iei?

- M-a durut în gît.

- Cînd ai cumpărat-o?

- Săptămîna trecută. Mi se pare că marți.

- Ai respectat în totalitate indicațiile de administrare, adică ai luat trei pilule pe zi?

- Alaltăieri am omis să iau una la prînz. Aruncă o privire către Lance.

- N-ai mai vrut să iei sau pur și simplu ai uitat-o? a întrebat doctorul.

-- Am uitat.

- Bine, fă-ne favoarea și nu mai lua nici restul de pilule. Cred că ai avut o reacție alergică la acest medicament. Este un medicament foarte bun, dar cum probabil știi deja, chiar un lucru bun poate fi dăunător pentru cineva care este alergic la un anumit medicament.

- Dar toate viața am luat penicilină, protestă Erin.

- Aceasta este o varietate sintetică nouă. Conține ceva care probabil e incompatibil pentru tine.

- N-am știut, murmură Erin.

- Acum știi însă. Cînd ajungi acasă, pune-l la curent pe doctorul tău cu cele întîmplate. Îți voi scrie un raport pe care-l poți lua cu tine, cînd te

Sandra Brown

întorci acasă. Te mai doare gîtul acum?

- în ultimele zile nu m-a mai supărat.

- Bine. Îți voi da un medicament care te va ajuta să dormi și să nu mai ai crampe. Îți voi lăsa și un medicament ca să-ți înlătore starea de greață, dar mă îndoiesc că vei mai vomita de acum înainte. Consumă mîncăruri ușoare pînă cînd vei simți că-ți va fi într-adevăr foame.

Numai menționarea cuvîntului „mîncare” era suficientă pentru a-l provoca greață și doctorul Joshua rîse de expresia figurii ei.

- Sînt sigur că n-o să vrei nimic o bucată de vreme.

Doctorul o bătu ușor pe braț în timp ce vorbea despre petroliștii din Houston. Iși puse seringă la loc în servieta neagră și spuse:

- Ar fi bine să te scoli și să ți se schimbe așternuturile, dacă nu vrei să te mai alegi și cu o pneumonie. Schimbă-ți de asemenea și cămașa de noapte.

Erin se strădui să se ridice, dar simți că mușchii nu o ajută și că o apucă din nou crampele.

- îmi pare rău, spuse încet și căzu din nou pe perne.

Lance sări lîngă pat într-o clipă. O ridică așa cum o făcuse mai înainte și o duse la baie. Doctorul Joshua coborî în ho! după Melanie, care plecase să aducă așternuturi noi, iar Larice o așeză pe Erin pe taburetul din fața toaletei.

- Îți voi aduce o altă cămașă de noapte. Vrei să ți-o trimit pe doamna Lyman?

- Nu. Mă descurc și singură, dacă tu poți

—.....— r 1241—

să-mi arunci o cămașă de noapte curată prin deschizătura ușii. Este în al doilea sertar din dulap.

Obosise foarte tare, cu toate că nu vorbise mult.

Lance dispăru și Erin își lăsă cămașa de noapte să cadă de pe umeri în jos, reușind să o scoată de pe ea fără să se ridice.

- Ți-am adus cămașa, iat-o, strigă Lance de după ușă, în timp ce aruncă prin aer spre ea o cămașă de noapte din bumbac moale. Poți s-o prinzi? întrebă el.

- Da, spuse ea, întrebîndu-se ce ar fi făcut dacă n-ar fi reușit să o prindă. Se înroși dintr-odată și asta nu din cauza afecțiunii de care suferea atunci. Știa ce ar fi făcut el. Iși trase mînele de la cămașa de noapte, încercînd să-l închidă nasturii. Pentru brațele ei slăbite, fără vlagă, aceasta părea o treabă herculeană.

- Strigă-mă cînd ești gata, spuse el de după ușă.

- Sînt aproape... eu... îngîină ea încet.

Lance intră în cameră și văzu cum brațele ei nemișcate atîrnau fără vlagă de-a lungul corpului. Cu o infinită tandrețe, îngenunche în fața ei. îi încheie în grabă nasturii de la cămașa de noapte, începînd de la piept pînă la genunchi, ca și cum i-ar fi fost frică să nu prelungească treaba. Cînd ajunse la ultimul nasture, se opri. Cu inima bătîndu-i puternic, își apropie obrazul de genunchii ei goi, frîrriîntîndu-i dosul pulpelor cu mîinile.

Își ridică apoi capul și o sărută scurt pe genunchi, înainte de a-i închide și

ultimul nasture. Ridicînd-o în brațe, o duse în dormitor. Ea ajunsese să tînjească

: 125 ■—

Descoperirea

fi Sandra* Brown

după brațele puternice care o încercuiau și care o trăgeau înspre trupul lui musculos.

Erin văzu că doctorul și Melanie aranjau încă patul vorbind în șoaptă. Simți că mintea i se încetosează sub efectul sedativului și-și lăsă capul pe pieptul lui Lance atunci cînd acesta se așeză pe scaun cu ea în brațe.

, Fu cuprinsă de o stare de plăcută moleșeală. Simți sub cap mișcările ritmice ale pieptului lui în timp ce respira, iar firele de păr care-i ieșeau prin cămașa deschisă îi gîdilau nasul. În mod inconștient, se ghemui și mai tare în brațele lui și-și băgă mîna în cămașa lui, lăsînd-o să stea pe acel covoraș cîrlionțat.

Ea nu-și dădu seama nici cînd degetele-l căutau instinctiv acel mugur de piele adăpostit de acei cîrlionți micuți sau bucuria dureroasă pe care i-o pricinui acestuia cînd îl mîngîia atît de intim. Fără să fi fost nevoie de cuvinte care să-i exprime gîndurile, acest mic gest comunica o dorință ascunsă a sufletului. Mîna lui Lance se suprapuse peste a ei, apăsînd-o peste pieptul lui ca și cum ar fi dorit ca ea să devină carne din carnea lui.

l se păru că visează cînd simți că el își ascunde fața în părul ei. Nu reușea să înțeleagă cuvintele murmurate pe care le auzi, cuvinte care erau pline de emoție. Tot un vis i se păru că fusese și sărutul buzelor lui pe fruntea ei. Vis sau realitate, dorea ca acest sentiment să dureze o veșnicie și ea schiță un ușor gest de protest cînd simți că Lance o ridică și o așeză îri pat.

El o acoperea ușor cu cuvertura cînd Erin îl auzi pe doctorul Joshua spunînd:

126

7

Descoperirea

- Lăsați-o să doarmă mîine cît de mult posibil.

- Se va simți bine? Oare Lance fusese cel ce întrebuse cu o voce atît de îngrijorată?

Probabil că el a fost. Doar nu mai exista alt bărbat acolo în afară de doctor.

- Da. Se va însănătoși. Mîine se va simți îngrozitor, dar apoi va începe să-și revină. Chemați-mă din nou dacă va fi nevoie.

Erin îi auzi luîndu-și rămas bun și cu întredeschiși văzu cum se stinge lumina. Dar părăsiră toți. Cineva se întorsese la pat gîndea cine să fi fost cel ce îi luă mîna și i-o , pe obraz, înainte de a și-o duce la gură și a o săruta cu putere.

Ar fi vrut să știe cine era. Dar nu putea să se țină trează. De altfel, de vină era probabil doar Imaginația ei.

fi Sandra* Brown

Capitolul șapte

Cînd Erin se trezi, își dădu seama că trebuie să fi fost trecut de amiază,

juducind după poziția razelor de soare care băteau în fereastră. Stătea | nemișcată, așteptînd ca stomacul să-i fie asaltat i de noi crampe, dar nu se întîmplă nimic.

Singurele simptome pe care le mai avea erau o ! slăbiciune în fiecare mădular și o durere în fiecare j mușchi al corpului.

intorcîndu-se pe o parte, observă că cineva se gîndise la ea, iăsîndu-i un vas cu gheață pe | măsuța de lîngă pat. îl deschise, scoase două

Descoperirea
cuburi de gheață mici și le puse pe limba ei albă și uscată. Adormi înainte ca acestea să se topească în întregime.

Seara tîrziu, văzu prin fereastră cerul ușor roșiatic, cînd se trezi în zdrăngănit de vase. Se răsuci pe partea cealaltă și o văzu pe Melanie aducînd o tavă.

- în sfîrșit, ești trează, exclamă ea fericită, începusem să cred că vei dormi o veșnicie, dar domnul Barrett a spus să nu te trezesc în nici un caz.

- Melanie! zise Erin cu vocea răgușită. Ce se întîmplase cu vocea ei? încercă să-și curețe gîtul uscat și zise din nou:

'- Melanie, îmi pare rău că trebuie să te deranjez atît.

- Erin! Te rog nu mă jigni cerîndu-ți iertare. Doar n-ai vrut să fii bolnavă.

- Știu, dar te-am deranjat atît de mult. Ca și cum n-ai avea și așa destule pe cap. încercă să se ridice în șezut, dar de-abia reuși să se sprijine pe pernă.

Melanie așeză tava pe masă.

- Eu sînt aceea care trebuie să-ți cer iertare.

¹ Se uită la mîiriile ei strînse pe piept. Aseară nu te-am putut ajuta. încă de copil am fost teribil de înspăimîntată de boală. Ori de cîte ori am în preajmă pe cineva care este bolnav, mă simt de parcă și eu aș fi bolnavă, iartă-riiă, Erin, că te-am lăsat singură cînd ai avut nevoie de mine.

Erin îi luă mîna lui Melanie într-a ei.

- Am fost prea ocupată ca să-mi dau seama, spuse ea și făcu efortul de a zîmbi. Acum mă simt mult mai bine.

Sandra Brown

- Ah, îmi pare atît de bine. Domnul Barrett s-a gîndit că poate ai vrea niște ceai cu biscuiți. S-a purtat atît de ciudat toată ziua. Știi ce a făcut aseară? I-a spus doctorului Joshua că ești soția lui. Eu n-am spus nimic. Cînd văd privirea aceea cruntă pe fața lui - știi tu care - sînt în stare să accept orice-ar spune. Melanie nu observă că de pe fața cumnatei ei dispăruse și urma de culoare pe care o mai avea. Continuă:

- Mi-a spus că stomacul tău e gol. Poți să mănînci ceva fără... fără să mai dai din nou afară din tine? întrebă ea îngrijorată.

- Nu știi; spuse Erin. Se gîndea încă cu neplăcere la mîncare și stomacul ei gol -tremura nervos după ce auzise ce spusese Melanie despre Lance. Totuși, era enervantă această slăbiciune.

- Am să mănînc un pic, zise ea.

Melanie stătea la picioarele patului și vorbea cu Erin în timp ce aceasta

mînca doi biscuiți. Apoi sorbi din ceaiul călduț ca să-și umezească gura.

- Telefonul roșu a sunat toată ziua. Cred că se întîmplă ceva, dar pînă acum domnul Barrett nu mi-a spus nimic.

- Poate că nu are nimic de spus, o consolă Erin pe tînăra femeie care arăta atît de nenorocită și de neajutorată. Din nou Erin își ceru scuze că nu putea s-o ajute în acel moment.

- Fă-te bine ca să fii sănătoasă cînd Ken va veni acasă, spuse Melanie ridicîndu-se în picioare. Ai vrea să vizitezi camera fetei?

Erin acceptă, gîndindu-se că va putea să se miște dacă va fi ajutată și, împreună, reușiră să ajungă la baie. Se spală pe față, pe dinți, folosi

Q 130

—(Descoperirea }—.

toaleta... Drumul înapoi la pat i se păru o adevărată odisee.

Fericită că se afla iar între perne, Erin spuse somnoroasă:

- îți mulțumesc, Melanie, că mi-ai adus gheață astăzi. Era exact ceea ce mi doream.

7 Nu eu am adus-o, ci domnul Barrett.

Închise ușa după ea și Erin rămase singură cu gîndurile ei în camera scaldată de razele amurgului.

Era uimitor ce bine începuse să se simtă după ce se scuseră douăsprezece ore. Dimineața se simți mult mai întărită. Încercă să se dea jos din pat și să se ridice în picioare. Se clătină și camera începu să se învîrtească cu ea, dar senzația aceasta încetă și reuși să meargă singură la baie.

Se frecă cu buretele de baie și-și schimbă cămașa de noapte cu una curată. Părul îi era lipit de cap, dar, perindu-l puternic, îl făcu să-și revină la forma obișnuită. Își dădu cu cremă pe buzele uscate, după care folosi o colonie ce mirosea a lămîie. Orice alt miros mai puternic i-ar fi căzut greu la stomac, dar colonia o făcu să simtă din nou că trăiește. Trebuia să se simtă mai bine, începuse să se considere inutilă.

Stătea pe marginea patului și-și freca mîinile cu o cremă, cînd ușa se întredeschise și apăru Lance. Mîinile ei se opriră în aer și ea îl privi prin spațiul dintre ele. Cămașa de noapte de culoarea piersicii pe care o îmbrăcase era din batist ușor, dar nu era foarte transparentă.

- Bună, spuse el.

Bună.

fi

Sandra* Brown

- Ai început să revii la viață? Întrebă el rîzînd.

Ea îi întoarse zîmbetul:

- Cred că da, deși nu mai eram sigură că | vroiam s-o fac cînd mă aflam acolo...

- Ai fost foarte bolnavă.

Ea își întoarse privirea plină de jenă cînd își aminti că el o văzuse atît de bolnavă.

- Vreau să-ți mulțumesc pentru faptul că m-ai ajutat atît de mult serile

trecute. Probabil că nu ți-a făcut prea mare plăcere. De ce i-ai spus doctorului că sfat soția ta? dori ea să afle. El continuă să se uite la picioarele ei goale. Pentru

; că nu-i răspunse, ea ridică ochii spre el.

- Nu trebuie să-mi mulțumești, spuse el. Aș fi vrut să-ți pot alina suferința.

Se priviră unul pe celălalt, îndelung și intens și l avură impresia că întreaga lume se dezintegrează, l lăsându-i doar pe ei doi liberi să se contopească unul cu celălalt. El se strădui să-și șteargă din memorie imaginea înșelătoare și spuse repede:

- Trebuie să-ți fie foame. Își pregătesc ceva, dar să nu te aștepți la cine știe ce.

- Nu te osteni. Melanie...

. - S-a dus la părinții ei în dimineața asta, îi termină el propoziția. Probleme de familie. Mike răspunde la telefoane. Eu sînt la dispoziția dumneavoastră, spuse zîmbind sfios. Mă întorc imediat, spuse înainte de a părăsi în grabă camera.

Erin urcă în pat după ce-și sîrînse pătura în jurul corpului cît putu mai bine. Ridică pernele și se l sprijini cu spatele de ele, simțindu-se din nou lipsită j l de energie. Mai avea mult pînă să fie în stare să joace o partidă de tenis, se gîndi ea obosită.

Descoperirea

Era gata să ațipească din nou, cînd Lance își făcu apariția cu o tavă în mînă:

-- Specialitățile de la. micul dejun al acestei dimineți se compun din fulgi de cereale, pîine prăjită și ceai cu gheață, spuse el cu un zîmbet larg.

El-obișnuia ;ă zîmbească atît de rar. Poate că j era bine că nu zîmbea prea des. Atunci; Cînd o făcea, te dezarma și te captiva.

Trupul, ful Erin fu străbătut de o slăbiciune care ; nu avea nimic comun cu boala ei. Cămașa de \ noapte care-i acoperea sîinii vibră odată cu bătăile \ inimii ei. Observă că ochii lui Lance remarcă acea | pîriză tremurătoare atunci cînd se apropie de ea ca să-i pună tava, în brațe.

- Ceaiul este bun, spuse ea nervos. N-așii suportat nimic duioe, în schimb am poftă să beau ceva rece.

- Doctorul Joshua a spus că 'timp de cîteva | 1 zile n-ai voie să bei lapte sau suc de fructe,

.....Oricum, eu nu beau niciodată lapte.

- Niciodată? întrebă el.

- Nu, iapîieie te îngrașă, răspunse ea. Suind o j înghițitură de pîine prăjită.

-.Așa! Se uita la ea. cu mare atenție, urmărind linia picioarelor el prin pătura strînsă. Într-adevăr, ești supraponderală. Pentru prima oară ea remarcă șăgălnicia plină de umor ce șe degaja din adîncii frumoșilor iui ochi albaștri. De fapt o tachina!

- Aș putea fi dacă aș bea mult lapte, spuse ea rîzîrid, iar el o aprobă. Ce este asta? întrebă ea, uitîndu-șe șovăitoare ia castronul cu fulgi de cereale

fierbinți. Par să fie paste făinoase.

- Vă cer scuze, doamnă. Castronul cu

— . . 133 j. u

Sandra Brown

cremă de orez este specialitatea zilei. Nu conține nici un cocoloș.

- Cremă de orez. Brr! se cutremură ea. Chiar crezi că voi mânca așa ceva?

- Pînă la ultima picătură. Trebuie să capeți din nou forță, numai cu pîine prăjită n-o să reușești. •Trebuie să mînînci ceva care să-ți mai îngroașe coastele.

- Cred că asta îmi va rămîne în gît.

- Haide, nu-ți insulta bucătarul.

El luă lingura și o umplu pînă la refuz cu cremă din castron. Cu încăpăținare și fără nici un pic de milă, o duse, în dreptul gurii ei și așteptă ca ea să deschidă gura, forțînd-o să înghită lingura plină. De abia apucă s-o termine, că el îi întinse o altă lingură plină. Ea rîse cînd el începu să-și deschidă și să-și închidă gura, în felul în care ar fi dorit s-o facă și ea.

- Parcă ai hrăni un copil, apucă ea să spună, înainte ca el să-i întindă o alta îmbucătură. Te pricepi foarte bine la asta.

- S-ar putea, spuse el.

Doamne! Este însurat! se gîndi ea. Nu i trecuse niciodată prin cap așa ceva. Poate că era deja însurat și poate că avea o casă plină cu copii.

- i-am hrănit de prea multe ori pe copiii surorii mele ca să nu fi învățat deja cîteva șiretlicuri, spuse el. Așa se face că am știut cînd trebuie să mînînci biscuiți. Ori de cîte ori sora mea era însărcinată, căuta prin cutiile cu biscuiți ca să-și potolească senzația de vomă.

- Ai și tu copii? Se liniști cînd auzi că el se referise la nepoțele sau nepoți, dar tot nu

cunoștea starea lui civilă. Întrebările îi năvăliră în minte unele după altele. Lingura plină cu următoarea încărcătură de cremă de orez fără nici un gust fu oprită înainte de a-i ajunge la gură.

- Nu, spuse el liniștit. Sînt divorțat de zece ani. După doi ani de căsătorie, femeia pe care am avut proasta inspirație de a o lua de nevastă a considerat că o sufocam și că dorea să-și facă o carieră. M-a părăsit, dînd divorț. Explicația lui pragmatică nu lăsa loc pentru discuții în plus, de aceea Erin nu mai continuă. Deci el nu era căsătorit și divorțase de mai mulți ani. Din anumite motive, această mărturisire o ușură extraordinar și o făcu extrem de fericită.

După ce mai luă cîteva înghițituri, ea spuse:

- Mulțumesc, nu mai vreau.

- Probabil că ți-e de ajuns pentru moment. La masa de prînz, poți să mînînci puțină supă de cartofi.

- Supă de cartofi ă la Vichy? Întrebă ea încîntată.

Sprîncenele lui deschise la culoare coborîră ironic și el spuse plat:

- Nu, doar supă simplă de cartofi. Apoi începură să rîdă.

- Povestește-mi despre familia ta, spuse Erin, în timp ce Lance îi luă tava de pe picioare. Cînd se apropie de ea, Erin simți mirosul spumei de bărbierit

pe care o folosise de curînd. Ai o soră?

- Da. Împreună cu soțul ei au patru copii. Cînd sîntem împreună toți, cu mama și cu tata, este o adevărată casă de nebuni.

Erin simți un crîmpei de gelozie. Gerald O'Shea nu mai avea nici un frate și nici o soră în

— (135)...— —'

Descoperirea

Sandra Brown

viață. Mama ei nu avea decît o soră în Louisiana, care era văduvă și care nu avea copii. Erin sperase ca fratele ei să aibă o familie numeroasă. Tînjea după rude. Rude de sînge. Urmași. Familie.

- Îți invidiez familia, spuse ea. Întotdeauna mi-am dorit să am veri, rude pe care să le vizitez vara și pe timp de vacanță, chestii din astea. Aș fi vrut ca Melanie și Ken să aibă copii. Oftă. Uneori visele cele mai simple sînt cel mai greu de realizat.

Lance străbătea camera în lung și-n lat și, cu spatele la ea, privea pe fereastră.

- Avem un-fir care duce la Lyman, spuse el pe neașteptate.

Ea sări în sus imediat și letargia-i dispăru.

- Într-adevăr? Aseară, Melanie mi-a spus că, după cîte credea ea, ai dat de-o urmă. Ce s-a întîmplat?

- Am descoperit că a închiriat o mașină. Bineînțeles că am verificat imediat această posibilitate, dar am scăpat din vedere o firmă particulară de închirieri. Cînd patronul a comunicat poliției că cineva folosește un permis de conducere fals, aceștia ne-au sunat. Omul a confirmat identitatea lui Lyman, atunci cînd i-am prezentat o fotografie de-a lui. Lance respiră adînc. Acum sîntem așadar în posesia unei urme concrete. Știm ce mașină conduce și numărul de înregistrare al mașinii. În cîteva zile ar trebui să-l găsim.

Nu mai era nimic de spus. Erin se întinse pe spate și-și închise ochii, rugîndu-se în gînd ca fratele ei să-și revină la normal și să apară sau cel

^N (' 136 })

Descoperirea

puțin să fie găsit.

- Doctorul Joshua ți-a trimis un raport pe care să-l iei cu tine și să-l prezinți doctorului tău la Houston. L-am lăsat jos.

Lance nu părea interesat în mod deosebit de acest subiect, și ea de asemenea.

Răspunse automat:

- N-o să uit să-l iau cu mine înainte de a pleca acasă.

Erin remarcă de abia acum că ploua. Ploua chiar foarte tare. Picături mari și rotunde băteau în geam și streșinile casei făceau un zgomot obsedant. Camera, luminată slab, era învăluitoare și intimă.

- Probabil că va trebui să te întorci la munca ta ca... fiecare... după ce-l găsim pe Lyman. Vocea lui Lance era joasă și adîncă, asemănătoare

bubuiturilor de tunet care se auzeau venind de departe, dinspre poalele dealurilor. Părea atât de impunător în lumina gri ce pătrundea prin fereastră. Își rezemă antebrațul de rama ferestrei. Cu capul sprijinit în pumni, își netezea cu degetul mare despicătura din bărbie.

- Probabil că da, răspuse Erin vag. Dintr-odată, întoarcerea la Houston i se păru a fi ceva îngrozitor. Cu toate că iubea viața de acolo! Munca ei. Îl plăcea Bart. Totuși, nimic din toate acestea nu o mai încânta. A-l înțelege mai bine pe acest om, a-i cunoaște nevoile și a încerca să i le satisfacă reprezenta pentru ea idealul suprem. Fericirea lui devenise esențială pentru ea. Dacă ar fi fost obligată să aleagă în acel moment, prefera să fie cu Lance în această cameră decât oriunde

137

Sandra Brown
altundeva în lume.

Era aproape ca și cum l-ar fi iubit.

Ușurința cu care putea citi gândurile nu-l părăsi nici de această dată. Fără să-și miște corpul, el își întoarse capul și o scrută cu ochii lui azurii.

Și ochii ei se măriră din cauza tulburării care o cuprinse. Fără să-și dea seama de ceea ce făcea, ea își scutură puțin capul în semn de refuz al emoțiilor neașteptate care o învăluiseră. Buzele ei tremurătoare rostiră numele lui, dar nu se auzi nici un sunet. O lacrimă înghesuită de multe altele care-i invadaseră ochii îl alunecă pe pleoapa de jos spre obrazul palid.

Lance părăsi fereastra îndreptându-se spre pat. Ochii lui îi căutau pe ai ei.

- Erin!

De-abia își auzi numele în liniștea din cameră.

Apoi el se apropie, se aplecă s'pre ea, învăluind-o cu brațele lui mari.

- Erin, de ce plîngi? Întrebă el încetișor.

- Nu știu, șopti ea.

- Ba da, știi. De ce Erin? Spune-mi!

' Nu era în stare să se uite la el cu ochii care-i trădau dragostea în mod atât de evident. Își lăsă capul în jos, clătinându-l din nou.

- Nu știu, spuse ea, respirînd adînc.

El îi ridică bărbia cu degetul arătător, forțînd-o să-l privească.

- Spune-mi să plec. Spune-mi că asta ar fi o nebunie.

- Este o nebunie; șopti ea. Inima-i bătea cu putere. Tot ce vroia era să-i simtă fața cit mai aproape de a ei.

138

Descoperirea:

- Spune-mi să plec, țipă el.

- Nu, spuse ea, clătinîndu-și capul în semn de refuz. Nu pot să fac asta.

- Atunci Dumnezeu să ne ajute, spuseră ei aproape într-un glas. Salteaua se cufundă sub greutatea lui în : momentul în care se întinse lîngă ea și o trase spre el. Fără a mai pierde timpul cu subtilități, îi acoperi gura cu a lui. Limba insistentă îi apăsă j buzele și-i devastă crăpăturile dulci ale gurii, ca și l cum ar fi fost proprietatea lui.

Cînd foamea lui inițială se mai potoli și se putu l stăpîni, începu s-o soarbă. Șterse cu limba lacrimile care nu se uscaseră pe fața ei, apoi o j linse ca să-i guste fiecare trăsătură a feței, a | urechilor, a gîtului.

Ea îi luă fața în mîini și îl privi cu ochii negri și | umezi, care încă mai înotau în lacrimile pe care nu l și le putea stăpîni. „Lance”, striga ea savurîndu-i numele. „Lance, Lance”. Ridicîndu-i capul ușor, ea îi sărută despicătura din barbă și-i mușcă ușor buza de jos cu dinții, pînă cînd el gemu de plăcere și o sprijini pe perne din nou, acoperind-o cu corpul lui, cu gura lipită de a ei.

O întoarse astfel încît Erin să-l poată privi în față. Mîinile lui rătăceau peste tot, de-a lungul coapselor, pe șolduri, strîngînd-o apoi și mai tare. l se tăie răsufierea cînd ea se plie asupra lui cu o precizie înnebunitoare. Ea îl mușca încetișor de gît în timp ce triumghiul de la baza corpului ei era explorat în totalitate de o limbă devastatoare. Nemaiputînd să reziste, el își împleti degetele în j părul ei și-i ridică gura spre el. Fără suflare și

V (139)

Sandra Brown

rîzînd de bucurie, se rostogoliră pe o parte pînă ajunseră să se privească față-n față. Atît capul lui - cît și al ei stăteau pe aceeași pernă. Degetele lor se mîngîiau. își frecau nasul unul de celălalt, își mușcau buzele. Se gustau reciproc.

Cu timiditate, Erin își ridică mîinile spre cravata l de la gîtul lui, al cărei nod se afla sub nasturele de sus aî cămașii..Cu gesturi stîngace îi'desfăcu și-t scoase cravata peste cap. El o ajută., ridicîndu-și capul de pe pernă'. Avea răbdare la gesturile ei stîngace. Aveau timp destui.

Degetele ei îi descheiată nasturii de la cămașă | pînă la ultimul."Apoi o aruncă într-o parte. îl studie : timp de cîteva secunde. Virilitatea lui o intimidă.

- Cred. că ești extraordinar de bine făcut, | Lance, spuse ea.

încă sfioasă, dar neputînd să-și înfrîngă ; impulsul, își puse mîinile pe pieptul lui, trecîndu-și degetele prin covorașul des de păr roșietic de pe' pieptul lui.

- Ai un fir alb, exclamă ea. Chiar aici, spuse, trăgîndu-1 ușor.

- Ei! Dar e prins, cred că știi.

- Cîți ani al? întrebă ea," mîngîind ușor locul unde se afla firul de păr pe care-l trăsese.

- Treizeci și șapte.

Credeam că ai treizeci și trei. Asta se întîmpla cînd te-am luat drept Ken.

-Aș, de unde, sînt bătrîn.. Mult prea bătrîn pentru tine. Degetele lui se plimbau pe clavicula ei.

- Întotdeauna mi-a.u plăcut antichitățile, îi tachină ea, în timp ce mîinile ei îi mîngîiau mușchii puternici.

El se lăsă în voia atingerilor ei explorative, pînă cînd îl atinse sfîrcurile de pe piept cu degetele ei neobosite. Cu respirația întretăiată, îi prinse mîinile și i le apăsă peste mugurii încordați.

- Nu joci cinstit, o dojeni el tandru și o sărută ușor pe gură.
- învață-mă tu cum să o fac, spuse ea rîzînd.

El îi ridică mîinile și i le puse în jurul gîtului. Cei doisprezece nasturi perlați ce formau un șirag elegant care se încheia în talia cămășii ei de noapte, îi puseră răbdarea la încercare. După ce îi descheie pe toți, făcu o pauză, savurînd cu anticipație înainte de a-i da jos țesătura fină.

Ochii lui se plimbaseră încet peste corpul ei și Erin se miră singură de lipsa ei de modestie.

Îi iuă cu delicatețe sîinii în rîini, ridicîndu-i ușor. Închise ochii în timp ce, cu degetele mari, o mîngîia ușor, pînă cînd simți că se încordează toată la această manevră fascinantă.

- Ești frumoasă, suspină el. Așa cum am ghicit că trebuie să fii. Așa cum am simțit că ești.

O dorea gîtul din cauza mușchilor care i se contractau, fiind incapabilă să-și stăpînească emoția. Degetele ei îi mîngîiau conturul buzelor și îl imploră:

- Te rog! și îi țrăse capul spre ea.

Cu gura umedă și fierbinte, el îi sărută sîinii roz, cu vîrfurile ridicate în sus. O trase ușor spre el, apoi o tortură cu limba șfichiuitoare. Mîna lui se afla pe fundul ei, împingîndu-i șoldurile spre ale lui. Cînd ea veni atît de dornică și de firească spre el, un geamăt adînc îi ieși din piept și, de

V	■	1
	â	4
		1

f

fi Sandra* Brown

disperare, o îmbrățișă cu putere.

Auzea sunetele deja familiare ce semănau cu cel al torsului pisicii pe care le scotea ea din gît și care făceau să-i fiarbă sîngele în vene. Sunetul acela, parfumul pielii ei, gustul el, îi întunecau mintea și-l făceau să uite orice gînd rațional, rezonabil, responsabil. Chiar atunci cînd se muștra ei însuși considerînd că ceea ce-l apucase era nebunie curată, se îneca neputincios în esența lui Erin O'Shea.

Părăsi patul tîrzlu pentru a-și dezbrăca restul hainelor. Erin îl studia și nu simțea nici o teamă, chiar cînd virilitatea lui exacerbată i se arătă în totalitate. El se așeză cu grijă pe pat și-i scoase cămașa de noapte. Ochii lui erau plini de dorință, devorîndu-i fiecare bucățică a corpului înainte de a se așeza lîngă ea și de a-i acoperi corpul cu al lul.

Se simțeau amîndoi acasă.

Respirațiile lor se amestecau, în timp ce fiecare din ei scoase un suspin lung de mulțumire. Lance își îngro'pă fața între sîinii ei, țînînd-o strîns. Brațele lui Erin se răsuciră în jurul gîtului lui. Masculinitatea lui goală completa feminitatea ei, fiecare reprezentînd o culme a contrastelor, pielea lui păroasă, a ei mătăsoasă, mușchii lui erau puternici, curbele corpului ei erau moi, el emana o forță covârșitoare, ea o vulnerabilitate binevenită.

Mîinile lui începură un asalt senzual; l emoționînd-o cu flecare atingere. îi găsi sînii și-i j mîngîie cu delicatețe, apoi le frecă ușor sfîrcurile ! | pînă deveniră tari. Coborîndu-și capul, îi luă sfîrcurile între buze și-și plimbă limba pe ei pînă

Descoperirea:

auzi gemete ușoare de extaz.

Murmurîndu-i numele, Erin se arcui de-a lungul corpului lui, dar el o ținu departe de el, punîndu-i mîna pe burtă și degetul mare între coaste. începu să-l coboare ușor. Cum se putea ca mîna lui, degetele, degetul mare să posede asemenea puteri magice? Acum, cînd ei continuau să-și descopere secretele corpurilor lor, ea era aceea care îl dorea cu ardoare.

Fără să forțeze, ea tînjea după o explorare mai adîncă. El o chinuia dulce. Degetele lui separară cu abilitate petalele protectoare și loviră tandru centrul sexului ei, care era moale și primitiv. „Erin” fu singurul cuvînt pe care îl rosti, dar uimirea din vocea lui transmitea un milion de înțelesuri nerostite.

Arcuindu-se spre el, îi rosti numete. Sau era doar un ecou care reverberase în- creierul lui? Auzindu-i ruga, veni în î-ntîmpîiQ®»^ ei 134 o împunsătură ușoară.

Apoi nu se mai mișcă și q priyf în ochi cu neîncredere.

- Doamne, Erin. De ce nu mr-ar spus? întrebă cu un glas șoptit, dar insistent.

- N-âm crezut că are vreo importanță, răspunse blînd.

li căută ochii.

- N-ai dreptate. Este foarte important.

- Nu am vrut să-l minimalizez importanța. Numai că acum nu mai contează.

„Dar ce contează?”

„îi atinse fața cu degetele tremurătoare.

- Să fie bine pentru tine.

r 143)

Sandra Brown

- Dumnezeule, zise el, în timp ce o sărută și-i rupse ultima pecete a inocenței.

Se mișcară într-o sincronizare perfectă, fiecare aducîndu-l pe celălalt în culmea extazului și împlnindu-și o nevoie care nu se realizase pînă atunci.

Nu a existat nici o explicație pentru acest act spontan de iubire. Dacă ar fi avut timp să-și examineze motivațiile, n-ar fi putut găsi argumentele logice. Erau victimele unei forțe milenare care nu avea nevoie de justificare ca să existe. De fapt nici n-a existat pînă cînd nu a luat naștere între doi oameni. Și asta reprezenta o justificare suficientă.

Șoptindu-i cuvinte al căror înțeles era fără importanță, Lance o încurajă, oferindu-l o soartă ; pe care nu ar fi putut-o anticipa. El nu o părăsi | imediat. Răsufla greoi în urechile ei, pe care le mîngîia cu nasul. O ținea strîns, blînd, dar posesiv. Se gîndea oare că ea este un miracol? Degetele care i se plimbaseră pe corp păreau să se teamă că ea s-ar putea evapora în orice

moment.

Cînd ea își potrivea șoldurile mai bine sub greutatea lui, el scoase un gemăt care se atenuă într-un înfiorător oftat de mulțumire.

Frica ei inițială fu înlocuită de pasiune cînd el începu să-și miște sexul în străfundurile ei.

În cele din urmă cînd erau complet epuizați și respirația lor reveni la normal, el părăsi acel port cald și mătășos. Cu picioarele înlănțuite, o trase mai aproape de el și-i mîngîie capul pe pieptul lui.

- Te simți bine? întrebă el. Degetele lui i se

V

144

Descoperirea:

plimbau de-a lungul șirei spinării.

- Ceva mai bine decît normal, spuse ea.

Ea auzi un chicotit în ureche și își înălță capul.

- Rîzi, spuse surprinsă.

- E așa de neobișnuit? Ridică o sprînceană în semn de mirare.

- Pentru tine este. Știi, zîmbești rar, îl certă ea ușurel.

El zîmbi din nou, dar ochii îi erau serioși.

- Ju mă faci să zîmbesc, șopti el.

- într-adevăr?

- Da, numai tu. O sărută adînc. Cînd ea, sărutîndu-l, îi atinse limba cu a ei, el o îndepărtă.

- Erin, încetează, că nu voi mai fi în stare. Iar tu mai ești probabil bolnavă. Se sculă de pe pat și începu să se îmbrace. Mă crezi așa de prost crescut încît să profit de o femeie slabă și neajutorată? În afară de asta, eu sînt în exercițiul funcțiunii. Probleme guvernamentale.

Erin chicoti:

- Văd că îți schimbi atitudinea. Ai început chiar să glumești!

El îmbracă o pereche de chiloți scurți, bleu. Ea oftă de plăcerea de a-l vedea cum se îmbracă.

- N-am crezut niciodată că ești în stare să porți niște chiloți atît de sexy. Arăți la fel de bine în ei, ca și fără ei, glumi ea.

El îl aruncă o privire ușor batjocoritoare. Apoi izbucni într-un rîs sănătos.

- Pariez că spui asta tuturor băieților, spuse el sfios. Ea rîse din nou.

Cînd fu gata îmbrăcat, el se întoarse spre pat și se aplecă peste ea.

Ci⁴⁵!)

fi Sandra* Brown

- Te simți într-adevăr bine? N-am vrut să fiu așa de lacom, dar, Erin, tu... Nu termină bine, că o sărută din nou.

- Te-a durut? Preocuparea din vocea lui nu era înșelătoare.

- Da, Lance, mă simt bine. Și nu, nu m-a durut mai mult decît am vrut. Zîmbi cu dragoste, în timp ce-i aranja șuvițele de păr răvășite care-i căzuseră pe frunte.

- A fost frumos și mă simt minunat.

El se așeză pe marginea patului și-i luă ambele mîini într-ale lui.

- Erin, spuse el încet. Degetul lui mare desenă un cerc în palma ei și privi

la el fix. Apoi își ridică ochii spre ea.

- Sînt atît de multe întrebări la care nu găsesc răspuns, dar n- am vrut să vorbesc despre alți bărbați în timp ce mă aflam cu tine în pat.

- Desigur. Înțeleg.

Se aplecă din nou spre ea și o sărută ușor pe curba moale a sînilor, apoi, cu tandrețe, pe gură.

- Pot să te văd mai tîrziu? întrebă el, scrutînd-o cu privirea și dînd un înțeles dublu cuvintelui lui.

- Îhî, spuse ea leneș. Era o promisiune.

- Odlhnește-te puțin. O sărută ușor pe frunte și părăsi camera.

Descoperirea

Capitolul opt

Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce ieșea din baie ștergîndii-și părul ud cu prosopul, cineva bătui la ușa dormitorului. Era bine înfășurată într-un halat plușat, așa că spuse:

- Intră.

Mike își băgă capul prin ușa deschisă.

- Domnișoară O'Shea, cineva cu numele de Bart sau cam așa ceva, vă caută ia telefon. Vreți să vorbiți?

Bart! Luată prin surprindere, își apăsă buzele cu degetele. Mike o privi curios cînd ea începu să

w

se bîlbîie.

- Da,dă, vorbesc. Roagă-] să aștepte puțin, te rog. *''■'■'

- Ridicați receptorul din camera doamnei Lyman și nu mai este necesar să coborîți pe scări.

-- Mulțumesc, Mike.

Acesta, dînd să iasă, se mai întoarse și spuse:

, Apropo, mă bucur că vă simțiți mai bine.

Înainte ca ea să răspundă, ei își retrase timid capul și ieși pe ușă. Ținînd cont că Mike era foarte tăcut de obicei, cuvintele pe care le rostise valorau cît o adevărată cuvîritare.

Erin puse prosopul jilav în baie și-și pieptănă apoi bucelele ude. Încercă să cîștige timp. Ce-ar fi putut să-i spună lui Bart? Nu vroia să vorbească cu Bart după ce se iubiSe cu Lance.

După plecarea lui,' ea adormise și nu avusese timpul necesar casă se gîhdească la reacțiile el în intimitatea lor. Amploarea celor ce se întîmplaseră era prea recentă, prea intimă, prea sacră. Voia să reflecteze la această întîlnire, să retrăiască scena și odată cu asta fiecare senzație, să-și reamintească fiecare cuvînt pe care-l șoptise Lance.

Dacă însă nu vorbea cu Bart, nu știa cum ar fi puiut să reacționeze. Ar fi tras poate o concluzie greșită, sau justă și ar fi putut face ceva instinctiv. Oftă în timp ce ieșea și intră în camera Melaniei. Prefera să vorbească cu el acum, nu mai tîrziu. Nu putea rupe o logodnă de la mare distanță, așa că va

vorbi cu el normal.

(140)
fi Sandra* Brown

Descoperirea:

Imediat ce se va putea întoarce la Houston, va trebui să-i spună că nu se va căsători cu el.

Mai aies acum.

- Bună ziua, spuse Erin în receptor.

- În fine, era și timpul să vii, iubito. Ce naiba de a durat atât de mult?

Aștept de cinci minute. Ești bine, iubito?

O strigase vreodată Bart. cu numele ei? se gândi ea supărată. Dar imediat îi păru rău că se supăraseră și spuse cit de vesel putu:

- Sînt bine, Bart. îmi pare rău pentru întîrzierea

Nu-i dădu nici o explicație în plus.

- Ce face fratele tău? Îți place? zise Bart. Vocea iui li zgîria urechile.

Buna lui dispoziție și umorul iui obișnuit îi părură oarecum banale. Nici nu se compara cu bărbatul care simțea lucrurile în toată profunzimea lor, care trata cu seriozitate lucrurile și care dacă rîdea, era ceva rar.

- Iubito, ești cumva adormită? țipă Bart în telefon,

- O, nu. Eu...eu... nu l-am cunoscut încă pe Ken, de fapt, murmură ea.

- Cum așa, dragă? Sper că nu s-a întîmplat nimic rău, nu-i așa?

- Nu, nu, se grăbi ea să răspundă. S-a întîmplat doar ca el să fie plecat dirt oraș, pentru "diverse afaceri, iar soția lui, Melanie, pe care o ador, a considerat ca ar fi mai bine să nu-i spunem deocamdată nimic, pînă ce... el. își va termina cu bine afacerile pentru care este plecat. Oare toate astea erau plauzibile? Nu era
O 49")

obișnuită să mintă și de aceea nu-i fusese deioc ușor. Continua să vadă fața fascinantă a lui Lance aplecată deasupra ei și să audă acele cuvinte prețioase de dragoste pe care i le șoptea în urechi cu vocea lui aspră.

-- Tocmai m-am întors ieri de la Panhandle. Am inaugurat o nouă sondă de petrol, iubito. Aș fi vrut să fi fost cu mine, să sărbătorim.

- Este minunat, Bart, spuse ea.

Ce importanță mai avea oare o altă sondă? Mai avea vreo treizeci.

- Primul lucru pe care l-am făcut de dimineață a fost să te caut ia telefon și Betty mi-a dat numărul. Cine era tipul care a răspuns, dapă nu era fratele tău?

Șiretenia lui Bart nu trebuia subestimată niciodată.

- Acela era... răspunse ea cu precauție... Acela era un partener de afaceri al lui Ken. Trecuse pe aici ca să lase niște lucrări. Eu și Melanie eram în grădină, iată de ce a durat atât de mult ca să răspund la telefon. A trebuit să ne caute.

Nu vroia să-i povestească despre boala ei.

Ar fi însemnat să-l facă să ia primul avion spre Sari Francisco. Ultima oară fusese bolnavă de , gripă. O gripă obișnuită. în dimineața următoare l trebuise să se tîrască din pat ca să deschidă ușa : căci sunase soneria, iar în

prag dăduse peste o asistentă medicală care fusese trimisă acolo la insistențele lui Bart.

Nu, în nici un caz nu vroia ca Bart să știe că
Descoperirea:
fusese blonavă.

- Și când se întoarce fratele tău? Când te întorci acasă? Sînt singur cuc, iubito. Îți simt lipsa.

Ce îi spusese Lance la ureche?

- Să te iau... da, Erin... da, exact... Da... Te voi aștepta scumpo, dar vino mai repede!

- Și mie mi-e dor de tine, se trezi ea spunînd, fără să se gîndească la ce spune,

- Știu că este important pentru tine, iubito, dar nu mai pot răbda să te știu atîta vreme departe de mine.

- Dar știi că nu ești chiar atît de singur pe cît spui, zise ea domol. Pleci de ia petreceri la ora patru în loc de ora șase?

- El, lasă, iubito. Nu mă mai tachina, se jelui Bart. Știi că nu mă bucur de nimic cînd nu ești lîngă mine. Vino mai repede acasă, iubito. Te iubesc, știi foarte bine.

Erin înghiți în sec. Lance pomenise oare cuvîntul iubire? Dar ea îi spusese oare „Lance, te iubesc?”

Se pare că nu. Și-ar fi adus aminte.

- Știu că mă iubești Bart, șopti ea. Și eu te iubesc. Dar nu în felul ăsta. Nu destul. Nu îndeajuns. Nu ca...

- Ai nevoie de ceva? De bani? Pot să te ajut cu ceva de aici?

Era extrem de binevoitor cu ea. Oare va suferi dacă-l va spune că se îndrăgostise subit, dar irevocabil de altcineva?

- Nu, Bart. Totul este în regulă. Te voi suna mîine sau poimîine ca să te anunț ce am de gînd.

Sandra Brown

- în regulă, iubito. Ai grijă de tine. Știi că sînt mulți trăsniți în San Francisco. Fii atentă.

- Voi fi. Promit. La revedere, Bart.

- La revedere, scumpo.

Erin se uită la diamantul de pe degetul ei admirîndu-l pentru ceea ce reprezenta, o piatră prețioasă perfectă, de o valoare inestimabilă. Dar reflexele lui erau reci. Nu radia nici un pic de căldură. Nu-i incendia sufletul așa cum o făcea o pereche de ochi albaștri cu sprîncene aurii. Acei ochi aveau mai multe fațete și prisme luminoase mai capricioase decît cele ale pietrei șlefuite.

Își scoase inelul din deget și, întorcîndu-se ca o somnambulă în dormitor, se îndreptă spre măsuța de toaletă pe care își iăsase caseta cu bijuterii. Ridicînd capacul, puse inelul înăuntru, după care închise cutia cu un gest hotărît.

Între timp, își uscăse și-și aranjase părul, îmbrăcase o pereche de pantaloni de lînă și un pulover de angora, căci tremura din cauza slăbiciunii.

După ce făcuse baia fierbinte, se simțise minunat, dar după un timp simți că o apucă din nou slăbiciunea și că amețește. Avea nevoie disperată să o susțină cineva.

Coborî scările și vorbi cu Mike, care stătea de pază ia telefonul de pe biroul din camera de zi.

Ducându-se îri bucătărie, aprinse lumina. Ploaia se oprise, dar după-amiaza mai era încă posomorită și cerul era acoperit de nori. Nu găsi oala cu supa de cartofi la care se referise Lance, așa că își făcu un sandviș cu brânză și bău un pahar cu suc de roșii.

Descoperirea

Aproape că isprăvisese de mâncat sandvișul și sorbea sucul de roșii, cînd ușa se deschise și intră Lance. Fața ei se luminează imediat. Știa că arata drăguță și proaspătă, îmbujorîndu-se de plăcerea de a-l revedea!

Va îndrăzni oare să o sărute în prezența lui Mike?

Cuvintele cu care voise să-l întîrripine îi înghețară pe buze, cînd Lance se răsuci, închise ușa și veni în fața ei. Trăsăturile feței lui erau mai aspre și mai reci decît fuseseră în prima zi în care îl cunoscuse. Ochii îi licăreau ca bucățile de gheață albăstruie, parcă încercînd să treacă prin ea. Corpul lui era încordat, mușchii îi tresăreau de furie.

- Văd că te-ai mai întremat. E uimitor ce minune poate face un mic antrenament. Tonul vocii lui era amar și cuvintele pe care le rostea erau aspre și pline de insinuări.

- Mă simt mult mai bine, spuse ea cu teamă. De ce o privea astfel? Ai... ai vrea ceva?

Detesta faptul că se bîlbîia. Ce-l făcuse să se poarte atît de agresiv? Oare nu-și măi amintea ce se întîmplase între ei cu cîteva ore înainte?

- Nu. Nu pot să sufăr sucul de roșii.

- Vrei ceva rece?

- Nu, mulțumesc, domnișoară O'Shea, spuse el cu o politețe exagerată. De fapt, am venit să văd dacă poți să-mi împrumuți mașina ta. Mașina pe care ai închiriat-o, se corectă el. Tocmai m-a sunat Clark și mi-a spus că mașina cu care a luat-o pe doamna Lyman a rămas în pană. Ei sînt

< 153 >

Sandra Brown

la garaj. M-a rugat să vin s-o iau de acolo.

- Da, desigur.

- M-a rugat să te iau și pe tine, dacă te simți în stare să mergi.

Erin se ridică clătîndu-se și fu de acord.

- Aș fi bucuroasă să vin și eu. Aș putea să respir niște aer curat.

- Nu știu de ce, domnișoară O'Shea, dar mie nu mi se pare că ți-ai revenit foarte bine, mîrîi el. îi întoarse spatele și părăsi încăperea, îndreptîndu-se spre camera de zi.

De ce se purta astfel cu ea? Ce se întîmplase în decursul celor cîtorva ore ca să-l transforme pe amantul tandru și nestăpînit în bărbatul sarcastic și detestabil? Cum putea cineva să ridiculizeze o unire sexuală atît de explozivă?

_ Răspunsul la aceste întrebări o lovi ca o găleată cu apă rece pe care o arunci în fața cuiva. Pentru el nu fusese la fel de cutremurătoare. Astfel de lucruri erau probabil banale pentru un om ca Lance. În acest caz, nu fusese vorba de o iubire oarbă. Știa că și alte femei ar fi fost atrase de aspectul lui frumos și viril. Erin O'Shea sporise numărul femeilor care satisfăcuseră apetitul sexual al domnului Lance Barrett. El era în stare să uite repede ceea ce se întâmplase.

Ea nu fusese decât veșnica fraieră. Nu mai era j în stare nici să protesteze. își pierduse complet sentimentul conștiinței de sine. Erin O'Shea, care i se lăuda întotdeauna cu înalta ei moralitate și cu stilul ei de viață circumspect, își dăruise corpul urii om lipsit complet de moralitate. Acum, din cauza atitudinii lui Lance, avea un sentiment de vinovăție și lipsă de stimă față de propria ei persoană.

El o trata cu o grosolănie și un dispreț care nu puteau fi iertate, pentru ca apoi să-i întoarcă vesel spatele și să iasă din cameră ca să se plimbe.

Dacă i-ar fi aruncat insulte, ar fi putut să le suporte, căci simțea că le merită. Dar dintr-odată deveni extraordinar de furioasă. La fel ca majoritatea femeilor, singurul lucru pe care nu putea să-l tolereze la un bărbat era indiferența.

Se repezi afară din_A bucătărie, cu ochii ! furtunoși, gata de bătălie. își pierdu'din elan când îl văzu pe Lance sprijinindu-.se de birou și vorbind calm cu Mike. Purta ochelari, întrucît studia un raport pe care-l adusese unul din agenții lui. Tocmai atunci el își ridică ochelarii deasupra frunții. Era un obicei care-i plăcea atît de mult.

- Lance, ce nu este în regulă? spuse ea liniștit.

El yeni spre ea, în semn că-i auzise cuvintele, j La naiba! -își zise el în gînd. De ce trebuia să fie așa de frumoasă? Pulooverul de culoarea coralului se potrivea perfect cu culoarea pielii ei, la fel de frumoasă pe tot corpul. Pantalonii gri se mulau perfect pe fundul el micuț, ai cărui mușchi tari avea impresia că-i atinge cu mâinile. Părul cîrlionțat și moale îi împodobește delicat capul și el știa cit de minunat se simțea ea cînd i-l mîngîia cu degetele lui puternice. Ochii care-l fermecaseră din primul moment, radiau de fericire. Era acea fericire care trăda în mod evident faptul că cunoscuse de curînd un bărbat. Pe el.

15

5

Sandra Brown

Aproape se' convinsese că atunci cînc! o va vedea din nou, departe de ploaia care sporea nota de intimitate a dormitorului, întregul mister i se va releva ca fiind fals, iar impresia de vrajă îi va apărea ca o farsă. Nimic n-ar mai fi fost atît de bine. Judecata lui înșelată amplificase o experiență sexuală minoră, ridicînd-o la valoarea unei experiențe de cunoaștere sufletească.

Curii a putut ea să trăiască pînă atunci fără să se fi culcat niciodată cu un bărbat? Revelația neașteptată a virginității ei aproape că-l-blocase. Aproape, căci în momentul aceia, nici iadul, nici potopul n-ar fi putut să-i mai

oprească.'

Dar cum rămînea cu soțul ei? Poate că mințise în privința lui. Acei caraghios logodnic ai ei trebuie să fie un adevărat, neghiob. Orice bărbat atît de prost încît să lase o astfel de femeie să rămînă inocentă ar merita să fie trădat de micuța tîrfă.

Oftă adîno. Foarte bine, Barrett, ea nu este o cățea trădătoare,, Pînă acum cîteva. ore fusese virgină. Lance Barrett nu fusese niciodată un violator de virgine. Nu- el- o forțase. De ce oare se supusese fără să spună un cuvînt? . De. ce? De ce îl lăsase să facă dragoste cu ea?

În afară de asta, de ce participase atît de intens, făcîndu-l și pe el să se simtă, din acea dimineață, virgin?'

Niciodată nu fusese acceptat atît de profund și spontan. îl prinsese în cursă atît de strîns, încît simpla unire fizică se sublima în absorbție spirituală. Chiar după ce îi oferise tot ce avea mai bun în -ei, nu reușea să uite sentimentul de

Descoperirea:

intimitate care le unea corpurile. Numai printr-un act de voință reușea să o părăsească, înainte de a deveni din nou victimă a foamei de ea. În timp ce o privea, neștiind dacă să-i ardă o palmă zdravănă peste gura care mințea sau să o sărute pînă cînd ar face-o să-i strige numele, o lumină orbitoare explodă simultan în inferiorul lor, unindu-i.

Brusc, el spuse:

„ Pune-ți haina și ia-ți cheile de la mașină.

Întorcîndu-se către Mike îi zise:

- N-o să dureze mult. Mă voi întoarce repede.
- Este în regulă, Lance, spuse Mike scurt!

Cu un gest ferm ai mîinii, el o apucă de braț și o conduse spre Mercedes.

- Ai încredere în felul cum conduc eu? întrebă el.

- Singurul lucru pe care sînt convinsă că-i faci bine este că te porți ca un barbar.

Își smulse brațul din mîna lui și-i aruncă cheile. El deschise ambele uși cu putere și începu să înjure, deoarece motorul rece al mașinii nu pornea, avînd nevoie de ceva timp ca să se l încălzească. În cele din urmă, reuși să ambaleză motorul și să iasă pe șosea.

Era bine să fii în aer liber. Erin apăsă pe butonul care-i coborî fereastra și inspiră aerul rece al serii. Merseră cu viteză, în liniște. Mîinile lui Lance țineau volanul strîns, iar ochii lui tinu se despărțeau de șoseaua pe care mergeau.

În mintea lui Erin se împleteau uimirea, jignirea și furia, dar nu vroia să-i dea ocazia lui Lance să vadă cît era de amărită. Se frămînta îngrozitor,

l perj—r —
fi Sandra* Brown

încercînd să afle ce-l determinase să-și schimbe atît de drastic atitudinea față de ea. N-a trebuit să aștepte prea mult ca să afie.

Erin se uită la el cu surprindere, văzîndu-l că iese din șoseaua principală pe o alee mărginită de copaci. Își dădu seama că se aflau în parcul Golden Gate, dar locul acela era pustiu și neluminat. El frînă mașina brusc și opri

motorul. Copaci înalți își ridicau tulpinile deasupra lor, ca niște umbrele lipsite de mătase.

Umezeala cețoasă a serii îi învăluia într-o liniște apăsătoare.

Lance își puse brațul drept pe speteaza scaunului ei și o privi drept în față.

Chipul lui era scaldat de umbre adânci, care-i dădeau un aer sinistru.

Pentru moment, Erin simți că i se face frică.

- Trebuie să fii foarte mândră de tine, domnișoară O'Shea.

- Ce vrei să spui? întrebă ea.

- Vreau să spun că poți să te feliciți că ai reușit să-l transformi într-un dobitoc pe un om suficient de matur ca să nu poată fi păcălit.

- Te rog, Lance, nu înțeleg ce vrei să spui. Se străduia să fie rezonabilă cu toate că inima-i bătea foarte tare. N-ar fi trebuit să ne întâlnim cu...

- Ei pot să aștepte, zise el scurt. Vreau să fii a mea aici și acum.

Furia ei creștea la auzul cuvintelor pe care ie rostise el cu un ton atât de condescendent.

- Ce să fiu? Nu înțeleg ce spui.

Fu mirată să-l vadă că zîmbește, dar zîmbetul

L

(i 15

ui 8

•J

)

Descoperirea

nu i se/eflecta și în ochi.

- „în mod sigur, iubito, sconcsului aceluia bătrîn și singur îi este dor de tine”, spuse el imitînd perfect vocea nazală a lui Bart Texas.

Începu să înțeleagă și fu cuprinsă de furie din pricina umilinței.

- Ai ascultat! Ai tras cu urechea la convorbirea mea!

Ridică din umeri nepăsător.

- De obicei ascult toate convorbirile care se fac în casa familiei Lyman.

Știi acest lucru.

Știa, dar uitase.

- Dar tu știi că acea convorbire îmi aparține mie personal. Nu se poate să fi prezentat interes și pentru tine!

- O, ba da, domnișoară O'Shea, obiectă el. Ai rămîne uluită dacă ai ști ce plin de informații sînt. Acum știi cît de mincinoasă și prefăcută poți fi.

- O, nu sînt! negă ea cu înflăcărare.

- Nu? Mi-e dor de tine, Bart. Te iubesc Bart, o Imită el pe Erin. Ai uitat să-i spui bătrînului Bart ce făceai cu cîteva minute înainte de a suna.

- Este dezgustător ce spui, rosti ea.

- Cred că Bart ar găsi că este dezgustător să audă că în această dimineață logodnica lui a învățat să facă dragoste cu un talent incredibil.

Îl pocni fără să se gîndească. Nici nu și-a dat seama că a făcut-o, pînă ce nu a auzit pocnetul plesniturii în atmosfera tensionată ce domnea în mașină. O durea palma, dar merita să vezi expresia de uimire de pe fața lui Lance.

Victoria ei fu de scurtă durată, căci el se pregăti să

153)

Sandra Brown

acționeze. Intinzînd mîna, îi apucă încheietura ca într-o menghină de fier.

- Dacă mai faci vreodată așa ceva, îți rup brațul! o amenință el și ea îl crezu. Vocea lui suna ca și cum ar fi avut pietre în gît. Cunosc genul dumitale, domnișoară O'Shea.

Se crispă din cauza durerii provocate de apăsarea degetelor lui pe încheietura mîinii.

- Eu nu sînt un gen! ripostă ea cu mai multă înflăcărare decît simțea.

- Ba da, ești, spuse el cu o nuanță de decepție în glas. E nostim să te distrezi cu un funcționar guvernamental, să te joci de-a spionii și să știi că acasă te așteaptă milionarul tău din Texas.

- Nu-i așa! spuse ea. Lacrimi de durere îi j șiroiau pe obraji. Nu plîngea din cauza durerii

provocate de apăsarea degetelor lui în carnea ei, ci de durerea provocată de faptul că-și dădea seama de părerea proastă pe care o avea despre j ea.

De-ar lăsa-o măcar să-i explice.

- Ei bine, jocul s-a sfîrșit. Poate că-ți face plăcere să faci slalom cu mine, dar eu nu joc niciodată în afara terenului meu de joc.

- Teren? a întreat ea plină de remușcări. De ce crezi că ne aflăm pe terenuri diferite?

- Pentru că, la "naiba, tu conduci un Mercedes alb, iar eu un Chevrolette maron. Asta chiar nu-ți spune nimic? îi dădu drumul din strînsoare atît de brusc, încît ea se clătină și căzu peste ei datorită inerției. El se îndepărtă de ea și privi la fereastra de peste drum.

Descoperirea

îi trebuiă cîteva minute ca să-și dea seama de sensul cuvintelor lui. Cînd își dădu seama izbucni:

- Cum îndrăznești să mă insulti în felul acesta? țipă ea. Cum îndrăznești să te gîndești că pentru mine ar fi important ce fel de mașină conduce un om sau cîți bani are. Eu... eu m-am... Eu m-am culcat cu tine pentru că așa am vrut.

- Serios? întrebă el cu un glas mătăsos privind-o din nou în ochi. Se apropie de ea, ținînd-o lipită de speteaza scaunului și avînd mîinile pe umerii ei. Nu-ți place cum face dragoste Stanton? Cum te-ai scuza față de bietul Bart dacă te-ar fi găsit în noaptea nunții mai puțin pură? în acel moment ei ar fi fost îndreptățit să se gîndească că soțul tău ț-a luat ceea ce-i aparținea de drept.

- Încetează, te rog! zise ea.

El se așeză cu greutatea lui pe ea și șopti cu voce joasă:

- Cînd te ține, te contopești cu el în felul acesta?

Ea se zbătu și încercă să-l îndepărteze, dar el era mult prea puternic și mișcările corpului său peste a! el îi dădeau un avantaj.

- Cînd te sărută, scoți același scîncet de pisică din gît?

Încercă să o sărute, dar ea își întoarse capul. Mîna lui îi apucă maxilarul și-i

ținu capul nemișcat l în timp ce buzele lui le apăseau cu brutalitate pe | ale ei. Ea se lupta cu el, dar forța cu care o domina era de neînvinc. Apăsarea degetelor lui • asupra maxilarului ei era atît de puternică, încît ei Sandra Brown

îi fu frică să nu-i pocnească oasele.

- Corpul tău îi răspunde tot așa cum îmi răspunde și mie?

Il dădu jos haina și-i acoperi sînii cu mîinile. Cu toate că nu vroia, ea simți că răspunde mîngîierilor lui. Degetele lui apăseau micile ridicături și le mîngîiau ușor. Ceea ce el dorise să fie agresiune, devenise mîngîiere. Își băgă mîna sub puloverul ei și o apăsa pînă cînd carnea i se strînse între degete. îl desfăcu sutienul și-i prinse sfîrcul încordat cu degete care nu mai erau brutale, degete care doreau să provoace plăcere.

își continuă asaltul numai cu gura. Treptat și aceasta încetă să mai posede cu forța devenind tot mai convingătoare. Schimbarea atît de delicată a caracterului sărutului nu fu conștientizată de Erin decît în momentul cînd se auzi gemînd de plăcere. Buzele ei se muiară acceptînd puterea ademenitoare a limbii lui. Corpul i se îndoii în' mîinile care o explorau. Nu-și dădu seama că spusese „Oh, Lance” decît în momentul în care acesta se îndepărtă de ea.

Numele lui, rostit la urechea lui cu o deziluzie atît de mare, îi trezi furia și resentimentul de care fusese cuprins cînd auzise conversația ei cu Stanton. Lance se retrase repede în spatele volanului mașinii, pe care-l apucă strîns cu mîinje ca și cum ar fi vrut să-l smulgă și să-l distrugă. Își lăsă fruntea să se odihnească pe încheieturile mîinilor.

Doamne! Ce era să facă!

Erin privea cu un sentiment de neajutorare

— _____(

Descoperirea:

totală. Umerii lui Lance se prăbușiseră și își acoperea ochii cu palmele în timp ce își trecea degetele prin părul des și răvășit. Pieptul i se mișca, în timp ce respira aclînc ca să-și revină.

în cele din urmă, ridică spre ea niște ochi rugători și-și desfăcu brațele în semn de consternare.

- îmi pare rău, zise el. Niciodată, niciodată în viața mea eu... Dacă te-am jignit... Iartă-mă, repetă ei răgușit. Își închise ochii. Vorbea mai mult cu el însuși decît cu ea, vocea lui exprîmînd disperarea: nu știu ce se întîmplă cu mine.

Melanie nu păru să-și dea seama de tensiunea care exista între ceilalți doi pasageri din mașină. Cei trei rămaseră tăcuți pînă acasă.

Erin observă că ochii cumnatei ei erau roșii și umflați, dovedind că plînsese de curînd. Femeia care de obicei era bucuroasă de venirea lor, de-abia că le adresase un „bună”, el și lui Lance, și se urcase imediat pe bancheta din spate. Lance îi dăduse dispoziție lui Clark să stea la mașină pînă se efectua mica reparație.

Melanie se ghemui în colțul banchetei și era evident că nu avea chef de vorbă. De când sosise la San Francisco, Erin nu-și amintea să o fi văzut pe Melanie atât de necăjită. Avea o depresiune prea mare ca să poată plînge, o disperare lipsită de speranță, care nu-și găsea alinarea pe căi firești.

— (' 163 '}
fi Sandra* Brown

Cum pășiră pragul casei, Melanie își ceru scuze și urcă pe scări.

Erin și Lance nu schimbă nici măcar un cuvînt. Ea își lăsă haina în cuierul din hol și se duse la bucătărie să bea o înghițitură de apă. Cînd se întoarse prin holul dinspre scări, îl întîlni pe Lance care venea în camera de zi după ce se consultase cu Mike.

Vorbele reci, impersonale, cu care o salută, erau ale unui străin. Deși chiar astăzi stătuse în brațele lui, ascultîndu-i efuziunile pasionale. îi cunoștea corpul în intimitate, în schimb omul îi era complet necunoscut.

Furia lui era explicabilă. Interceptase conversația ei cu Bart și-i dăduse o interpretare complet greșită.

Cum putea să o creadă capabilă de o asemenea duplicitate? își imagina oare cu adevărat că ea ar fi putut califica relația dintre ei ca fiind întîmplătoare? Atunci înseamnă, că nu o cunoștea. Aceasta era problema. Ei nu se cunoșteau unul pe altul așa cum trebuie.

Odată ajunsă în camera ei, se pregăti imediat de culcare. Abia închise lumina din dormitor, pregătindu-se să se urce în pat, cînd auzi o bătaie ușoară în ușă.

- Sînt eu.
- Intră, Melanie. Nu m-am culcat încă, răspunse Erin.

Melanie își făcu apariția în cămașă de noapte peste care avea un halat ușor ce-i acoperea cămașa.

V _____ 1 C _____ J
D _____
"J

Descoperirea:

- Te deranjez?

~ Bineînțeles că nu. Ce-ai făcut astăzi? o întrebă Erin pe tînăra femeie care se așeză disperată în fotoliu.

- A fost îngrozitor, Erin. Capul ei blond se clătina în stînga și-n dreapta. Părinții mei mă îmbolnăvesc de nervi. M-au sunat la telefon dimineața devreme, insistînd să mă duc să-i vizitez astăzi. Știi ce vroiau să încerce să mă convingă? Să divorțez. Vor să depun dosarul de divorț contra lui Ken.

- Oh, Melanie! Dar cum pot să se gîrdească la așa ceva, tocmai acum?

- Nu știu. Nici nu i-aș fi ascultat, bineînțeles, dar ei continuau să mă convingă cu toate argumentele de care dispuneau că trebuie s-o fac. Nu luau îri considerație nici unul din argumentele mele. Eu îl iubesc pe Ken. își acoperi fața cu mîinile și. începu să plîngă cu suspine care îi frîngeau inima lui Erin.

Ingenunche în fața cumnatei ei și încercă să o liniștească, iuîrid-p în brațe.

■

- Din cauza tatei a făcut Ken ceea ce a făcut. îi ținea permanent sub tensiune pe Ken la bancă, deoarece îi dădea întotdeauna sarcini imposibil de rezolvat și apoi îl critica în fața altora atunci
j cînd nu le realiza. Ken depunea eforturi intense, dar orice ar fi făcut nu era apreciat de tata. De un an încoace, vroia să-și schimbe serviciu!, dar l-am rugat să nu o facă. întrucît tata nu are un băiat, m-am gîndit că Ken ar putea să fie pentru el fiul pe care și-i dorise atît de mult. Am fost atît de

v
16c

fi Sandra* Brown

egoistă! Nu mi-am dat seama cît de mult îl afectau pe Ken toate acestea.

- N-al ce să-ți reproșezi, Melanie. Ken este adult. Poate că într-adevăr fusese ofensat simțindu-se inutil și nesigur pe el, dar, oricum, dacă a greșit va trebui să suporte consecințele. El e conștient de asta. N-are de ce să te învinovățească. Sînt sigură.

- Atunci de ce n-a încercat măcar să ia legătura cu mine? Nu l-am văzut și nici nu am auzit de el de cînd a plecat la servicii în dimineața aceea. Erin, sînt nenorocită fără el.

Erin oftă și o rîngîie pe Melanie, încercînd să-i aline cît de cît suferința.

- Cred că nu-ți dă nici un semn de viață pentru că te iubește. Nu vrea să te implice în nici un fel în acea treabă urită. Vrea să te protejeze.

- Aș vrea să fiu protejată mai puțin, dar să îl am pe el,
Erin zîmbi cu delicatețe.

- Eu pot să înțeleg, dar uri bărbat nu cred că poate. Pentru, moment gîndurile ei deveniseră introspective și spuse: ei văd lucrurile complet altfel decît noi.

Melanie își șterse nasul cu o batistă pe care i-o dădu Erin. Ștergîndu-și lacrimile, spuse:

- Astăzi nu am fost acasă să te ajut. Nici măcar nu te-am întrebat cum te simți.

- Mă simt bine. Mult mai bine.

Melanie încuviință din cap, absentă. Erin își dădu seama că mai era încă mîhnită. Absența soțului ei era motivul suferinței ei, suferință pe Descoperirea:

care trebuia să o suporte singură.

Confirmînd presupunerile lui Erin, Melanie spuse:

- Dacă nu te superi, cred că mă voi întoarce în camera mea. Nu sînt o companie prea plăcută în seara aceasta. Vreau să mă întind în patul în care dorm împreună cu Ken și să mă gîndesc la el. Ți se pare caraghios?

- Mi se pare perfect normal. Dacă simți nevoia să vorbești cu cineva la noapte îți stau la dispoziție. Nu mă vei deranja deloc.

- Mulțumesc, Erin. Eu... eu sînt într-adevăr bucuroasă că ești aici.

Se îmbrățișară.

- Și eu sînt bucuroasă că mă aflu aici. Noapte bună.

- Noapte bună.

Erin dormise atât de mult în cursul zilei, încît se gîndea că nu va mai putea să doarmă noaptea, dar a fost foarte simplu. Ar fi vrut să analizeze comportamentul ciudat a lui Lance, dar mintea refuza să se concentreze asupra acestui lucru.

Dispariția lui Ken era o problemă cu care încă se mai confrunța, iar nefericirea lui Melanie o îngrijora foarte mult. Ca să se protejeze creierul ei refuza să se mai gîndească la asemenea lucruri și adormi îndată ce puse capul pe pernă.

Visele ei se învîrteau în jurul lui Lance. Odată, el era crud și răzbunător. Altădată, ea era imobilizată într-o îmbrățișare care o asfixia și făceau dragoste împreună. Degetele mîinii îi simțeau părul mătăsos. Mirosul lui îi era acum atât

¹ _____ Ci⁶⁷i

Sandra Brown

de familiar, fusese invadată de el atunci cînd se apropiase de ea.

îi repeta numele aproape în urechi. Erin, Erin, Erin. îl trăgea mai aproape de ea și-l îmbrățișa.

Cînd deschise ochii, crezu pentru moment că visează în continuare! Lance îi șoptea numele încet. Se aplecă deasupra ei. Brațele ei îi cuprinseseră gîtul.

- Ce? zise ea cu răsufierea tăiată, trăgîndu-și brațele și căutînd grăbită cuverturile.

Descoperirea:

Capitolul nouă

- Ssst, e-n regulă. îmi pare rău că te-am speriat, șopti el. Erin...

- Ce faci acolo? întrebă ea furioasă. Ce fel de joc mai făcea el acum?

Ea nu mai avea încredere în el. Era prea imprevizibil în ceea ce făcea. Și nu înțelegea nici de ce-i tresărea inima și de ce-i tremura corpul ca și cum visul ar fi fost real. Fusese atât de viu. Simțea că...

- Erin, vreau să-ți spun ceva. Vrei să închid lumina?

Sandra Brown

Ea dădu din cap în semn că nu.

- Am primit niște vești. Nu sînt vești bune. Am nevoie de tine ca să mă ajuți să i le comunic doamnei Lyman.

⁷ Despre Ken?

îl văzu încuviințînd din cap înainte de a spune:

- Da.

Fu străbătută de un fior de spaimă.

- Qy Doamne, scînci ea. Lance, l-ai găsit?

- Da. Respiră adînc.

Văzu în întuneric cum ea își apasă pumnii strînși pe buze. îi luă mîiniile într-ale lui ca să i le încălzească cu degetele lui puternice.

- Erin, el a murit!

- Nu, țipă ea, scuturîndu-și capul într-un gest de refuz. Nu poate fi

adevărat. Dumnezeu nu poate fi atât de crud. Nu, spuse ea tare, cu disperare.

Lance o luă de umeri și spuse:

- îmi pare rău, Erin, te rog să mă crezi. A fost găsit azi noapte târziu într-o cameră de hotel de la periferia orașului San Diego. Se pare că aștepta să se strecoare peste graniță.

Erin încerca să înțeleagă, dar nu putea.

Nu mai avea importanță decât un singur și trist adevăr, faptul că nu-și va mai vedea niciodată fratele în viață! Kenneth Lyman era mort. Observă că Lance încetase să mai vorbească și întrebă cu indiferență:

- Cum?

Dar mai avea oare vreo importanță?

- O să-ți dau detalii mai târziu.

Descoperirea:

- Spune-mi acum, zise ea calm.

- A fost asasinat, oftă Lance, i s-au furat banii din buzunar, ceasul și alte lucruri de acest fel. Ca o ironie a sorții, valiza care avea în ea toți banii a fost găsită intactă sub pat. Lance așteptă puțin, după care o întrebă:

- Te simți bine?

- Da, spuse. Calmul ei îl surprinse. Mai bine am merge să-i spunem și lui Melanie. Ea n-a mai așteptat ca el să-i spună ceva. Se dădu jos din pat și se îmbrăcă cu o rochie. Când se întoarse, el era deja în hol.

La ușa camerei lui Melanie, el îi spuse:

- De ce nu te duci tu să o scoli? Strigă-mă când ești gata.

Era cel mai greu lucru din viața ei, dar Erin se duse în cameră, o sculă pe Melanie, o ajută să-și pună rochia și apoi se dădu la o parte, în timp ce Lance îl povesti tinerei "femeii despre moartea soțului ei. Erin se așteptase ca Melanie să leșine, să strige, să țipe-sau să facă o criză de isterie.

Dar ea ascultă calm și fără să plîngă.

Când în cele din urmă Lance termină să povestească faptele, fără a intra în detalii, ea spuse cu o voce plată:

- Cred că simțeam că a murit. Toată ziua am fost obsedată de sentimentul că nu-l voi mai vedea niciodată. E ciudat cum de am știut.

L-a întrebat pe Lance ce formalități trebuiau întocmite și el îi răspunse:

- Vezi, noi sîrtem siguri că este el, dar din păcate va trebui să cobori acolo și să identifici

GzD

Sandra Brown

cadavrul. Deoarece decesul lui a survenit ca urmare a unei crime, va trebui să semnezi o mulțime de hîrtii ca să-ți poată fi încredințat corpul. Pot să te ajut la toate acestea.

- Mulțumesc, domnule Barrett. Sînt sigură că voi avea nevoie de ajutorul dumitale.

- O să-i sun pe părinții tăi...

- Nu! spuse Melanie cu o maturitate dobîndită de curînd. Voi face singură acest lucru. Aș dori doar ca Erin să vină cu mine.

Lance arăta de parcă ar fi avut ceva de obiectat asupra acestui punct, dar Erin spuse:

- Desigur, înainte ca el să poată să spună ceva.

Figura lui exprima o încuviințare tristă și, privind-și ceasul, spuse:

- Voi face rezervările la avion. Este șase și jumătate acum. Puteți să fiți gata în aproximativ două ore?

- Da, vom fi gata, zise Melanie calm.

Evenimentele zilei următoare au reprezentat întotdeauna pentru Erin un conglomerat de amintiri confuze. Nu-și putea aminti tot, deși anumite incidente i se întipăriseră în minte pentru tot restul vieții.

Ea și Melanie reușiră să fie gata la timp pentru călătoria spre Sari Diego. Se îmbrăcă astfel încât să se simtă comod și să se poată mișca ușor. Erin purta un tricou albastru peste o bluză de

• GzD

Descoperirea

mătase bleu. Avea o fustă din lână de culoarea ciocolatei. Când plecă își luă și pardesiul din piele de pe cuierul din hol și și-l puse pe braț.

Melanie era îmbrăcată asemănător și și strânsese părul într-o panglică. Fața ei era curată, nemachiată. Dar ea era frumoasă în modul în care erau eroinele tragice. Inima lui Erin era alături de tânăra femeie, care dovedise un asemenea curaj.

Lance conduse tăcut și concentrat spre aeroport. Melanie stătea liniștită într-un colț de pe bancheta din spate. Ochii lui Erin erau plini de lacrimi, cei ai lui Melanie erau uscați. Singurul semn de adâncă supărare era că o ținea strâns de mână pe Erin, în timpul zborului de la San Francisco la San Diego/Stăteau pe locurile dintre fereastră și culoarul avionului, punându-și gențile și hainele pe locul gol dintre ele. Lance stătea de partea cealaltă și privi pe fereastră tot timpul călătoriei.

Era politicos cu Melanie. Aceași curtoazie i-o arăta și lui Erin, dar era impersonal și rezervat.

Când au fost întirripinate la aeroport de un bărbat de talia lui Mike, acesta îi conduse la un automobil spațios.

Lance luă ioc îri față lângă șoferul tăcut, iar Erin și Melanie s-au așezat pe bancheta din spate. Cei doi bărbați vorbeau între ei încet, încât ele nu puteau distinge cuvintele lor.

Melanie privea ca hipnotizată traficul și peisajul în mișcare.

Ore întregi au stat fie în picioare, fie jos, pe coridoarele liniștite și prost luminate, așteptând

• 173)

fi Sandra* Brown

diverse oficialități. Lance intra și ieșea din birouri, unde stătea de vorbă cu oameni îmbrăcați sobru, care o priveau cu curiozitate pe Melanie. Era interogată tot timpul.

Răspundea la întrebări fără ezitare, dar cu indiferență.

Cu Erin se vorbea foarte puțin. Singura ei responsabilitate era de a o

încuraja pe Melanie, care trecea prin acea grea încercare cu mai multă stăpînire de sine decît și-ar fi Imaginat.

Erin fu mulțumită să constate că Lance o scutea pe Melanie de multe neplăceri. Probabil că a folosit și hîrtia de fax pentru a accelera efectuarea procedurilor legale ce păreau nesfîrșite.

Toate agențiile judiciare, federale, de stat sau locale păreau să fie implicate într-o măsură oarecare, și fiecare trebuia să-și culeagă informațiile și răspunsurile.

Soarele apusese demult cînd au părăsit ultimele birouri austere și s-au îndreptat cu mașina către spitalul din regiune. Lui Erin îi era groază de această ultimă oprire. Deși identitatea lui fusese confirmată deja, au trebuit să meargă la morgă și să privească corpul lui Ken, înainte de a-l pune la dispoziția lor.

Omul care-i întîmpinase la aeroport o însoțea | pe Melanie de-a lungul unui hol care avea în capăt o ușă cu accesul interzis.

Erin era în spatele lor. Lance era în urma lui Erin.

Înainte de a ajunge la acea ușă, acesta o : prinse de braț și o întoarse cu fața către el.

' r ^
(-j 74) :

Descoperirea

- Erin, tu nu trebuie să intri acolo, spuse el încet și ferm.
- Ba da. Trebuie. Melanie are nevoie de mine.
- Voi merge eu cu ea. Tu nu vei intra acolo, repetă el.
- Te rog să nu-mi spui mie ce trebuie și ce nu trebuie să fac.

El îi dădu drumul din strînsoarea brațului.

- Vreau să-mi văd fratele.
- Nu, nu trebuie. Nu așa.

Apoi o luă de umeri.

- Gîndește-te, Eri. Ai deja o imagine a lui. Era un bărbat sănătos și frumos. N-ai prefera să te gîndești întotdeauna la el ca la...

Vocea lui se pierdu. Apoi o convinse.

- Doar nu vrei ca singura imagine a lui pentru tine să fie cea de acum. Nu intra acolo.

Ochii lui rugători și gura strînsă într-un rictus exprimau încordare și îngrijorare; o convinseră că el are dreptate.

Încuviință din cap și se prăbuși peste el, căutîndu-l sprijinul. El o conduse spre o canapea și o așeză.

Ceilalți doi ajunseră la ușa de la morgă și se opriră în așteptarea lui Lance.

Acesta își puse mîna pe umărul lui Erin în semn de alinare, șoptindu-i:

- Nu voi lipsi mai mult de un minut.

Cînd cei trei se întoarseră în hol, Melanie plîngea încetișor, ștergîndu-și ochii cu o batistă bărbătească. Erin se repezi spre ea, îmbrățișînd-o pe tînăra femeie care părea că îmbătrînise în

fi Sandra* Brown

ultimele minute.

Strîngea În mînă o bucată de hîrtie albă.

- Au găsit asta în buzunarul lui. Este o scrisoare pentru mine, Erin. M-a iubit. Așa scrie aici. M-a iubit cu adevărat.

Căzu peste Erin ale cărei forțe fizice slăbiseră de asemenea și plîngea cu suspine, în timp ce "continua să vorbească despre dragostea lui Ken pentru ea.

Erin o ținu pe Melanie iîngă ea stînd așezate pe aceeași canapea incomodă, în timp ce Lance aranja transportul corpului lui Ken la San Francisco. Erin era mulțumită că Melanie plîngea. Era o ușurare de care avea nevoie și lacrimile o ușurau. Era mai bine să vezi o Melanie tristă și plînsă decît o Melanie somnambulă, așa cum fusese toată ziua, nefăcînd altceva decît să execute ceea ce i se spunea.

La întoarcere, pe drumul spre aeroport și în timp ce așteptau să se urce în avion, Melanie continuă să plîngă încet.

Cînd s-au urcat în avion, era deja epuizată. Din fericire cursa de noapte nu era aglomerată.

O stewardesă sensibilă și înțelegătoare le sugeră să ridice brațele care separau scaunele individuale și să-i permită lui Melanie să stea lungită.

Aceasta nu protestă și pînă ca Erin să apuce s-o învelească cu o pătură, ea adormi cu ochii plini de lacrimi.

Lance, care discuta cu asociatul lui, fu ultimul pasager care urcă ia bord. Se așază lîngă Erin, punînd o valiză obișnuită sub scaunul din fața lui.

l .■: ^ -; ■ l "r;; -' î; ;": ____oi ■: ' ' v ; V'l ■; lii ..;■
(176)_

Descoperirea:

Erin își imaginează ce putea să fie și-și mută privirea în altă parte. Valiza maron era îngrozitoare, căci distrusese viața fratelui ei.

După ce avionul decolă și luminile din San Diego arătau ca o pătură multicoloră, Lance întrebă:

- Ce mai face ea?

- Plînsul i-a folosit. A fost bine că a plîns. Cred că vederea lui... a corpului lui a convins-o de moartea lui. Își umezi buzele și întrebă: a fost...?

- Nu. A fost o crimă nemiloasă, spuse el cu amărăciune. Certificatul de deces menționează că a murit asfixiat. Probabil că în timp ce dormea, asasinii l-au sufocat, punîndu-i o pernă pe față.

Erin își acoperi gura cu o mînă și păli îngrozitor. dar nu spuse nimic. Se uită fix înainte.

- Îi sînt recunoscătoare că a scris acea scrisoare, spuse ea gînditoare. Orice-ar fi scris, important este că o asigură de dragostea lui. Da. Sînt bucuroasă că bandiții i-au lăsat scrisoarea asta în buzunar. S-a găsit vreun suspect?

- Nu. Intră în categoria crimelor nerezolvate. Motivul a fost jaful. El sau ei au avut niște neînțelegeri. Evident de natură profesională. Desigur, este un noroc că au uitat banii sub pat.

- Da, ce să zic ce mai noroc, mîrîi ea.

Simți o dorință puternică de a-l face să sufere. Vroia să-l pedepsească

pentru modul cum se purtase cu ea noaptea trecută. Vroia să-l facă să sufere, prin felul cum îi vorbea, așa cum făcuse și el.

- Trebuie să fiți foarte mîndru de dumneavoastră, | domnule Barrett. Acum puteți să vă întoarceți la acasă ca un erou. Ce spuneți atunci cînd ați Sandra Brown

reușit să distrugeți viața cuiva? „Haideți băieți, să închidem dosarul acesta”. Sau poate „Haideți să-l învelim?”

Nu era adevărat. Ea știa că nu-i așa. Nu el fusese vinovat de moartea lui Ken. Dar ea fusese lovită. Nu-și va mai vedea fratele niciodată.

Toate visele legate de stabilirea unor relații de : familie, de găsirea unei afecțiuni sufletești, , fuseseră spulberate în mod brutal. Vroia să strige la cineva, la ceva, pentru durerea pe care o simțea.

Lance era acolo. Nu era cinstit, dar ea simți o satisfacție perversă văzînd liniile strînse ale gurii lui. Sprîncenele lui coborîră deasupra ochilor furioși.

Ca să nu-i mal vadă, Erin își sprijini capul de perna scaunului și închise ochii.

Cîteva minute mai tîrziu, ea mal mult simți decît auzi că el oprise o stewardesă care se plimba prin spațiul dintre scaune.

Lance o trase de cot pe Erin și-i ordonă:

- Uite, bea asta.

Ținea în mînă un pahar.

- Ce-i asta?

- Coniac. Al nevoie să bei.

Ea făcu un gest de dezaprobare cu capul.

- Nu beau ceva atît de tare.

El o privi disprețuitor, apoi spuse:

- Bine, eu beau. Bău dintr-odată prirhul pahar de lichid amăru și îi dădură lacrimile.

Se strîmbă și-și ținu răsuflarea cînd simți lichidul în stomac; își lăsă capul pe spate și închise ochii.

- Zău c-ar trebui să încerci și tu. Face minuni la nervi.

Sorbi încet celălalt pahar.

Nici unul dintre ei nu. scoase o vorbă timp de cîteva clipe lungi.

- îmi pare rău pentru Lyman, Erin. N-aș fi vrut ca totul să se termine astfel.

Ea își întoarse fața spre el. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei.

- Știu, șopti ea. A fost o prostie și nedrept din partea mea să zic ce-am zis înainte. Mă lerți?

Ca răspuns, el întinse mîna pînă i-o atinse pe a ei. Dădu paharul de coniac unei stewardese, apoi se mută lîngă Erin. Ridică brațele fotoliilor care îl separau.» Doar cîteva lumini mai rămăseseră aprinse în interiorul avionului. Puținii pasageri de la bord fie că dormeau, fie foloseau luminile mici de deasupra scaunelor lor. După ce se asigurară că toată lumea era liniștită, stewardesele se retraseră la locurile lor.

Cu mîna ei în palmă, o mîngîie cu degetele celeilalte mîini. Umărul lui

protector se apropie de al ei.

- Erin, povestește-mi despre bărbatul tău. Îi ceruse aceasta în mod neașteptat, cu voce calmă.

Ea nu protestă. Cedînd unui impuls irezistibil, își lăsa capul pe umărul lui.

- Joseph a fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. A avut un succes imens în afaceri. O parte din succesul lui s-a datorat
1 —j " ; (179 > y

Sandra Brown

faptului că angajații lui îi adorau. Dădea o parte din profitul firmei chiar și celui mai modest curier care lucra la el. Unii oameni pot să- l acuze că a fost un director șiret, eu însă cred că le dădea și altora din bogăția lui.

Lance își ridică brațul și-o luă pe după umeri, apropiînd-o de el. Capul ei se odihnea pe pieptul lui.

- Cînd el a început pentru prima oară să-mi arate că-l interesez, am crezut că o făcea din cauză că-mi aprecia judecata și felul cum îi mînuiam afacerile. De fapt așa a și fost. Dar numai după ce m-a invitat să luăm masa împreună de mai multe ori mi-am dat seama că vroia să mă fntîlnească pentru că mă plăcea. Privind acum în urmă, cred că i-am redat tinerețea. Fusese vădov mulți ani. Copiii lui erau mari și-și duceau viața lor proprie, fiind foarte ocupați. Multă vreme, singura lui preocupare în viață au fost afacerile. Era singur.

În cele din urmă m-a rugat să mă căsătoresc cu el. Am fost uimită și puțin speriată. Era întotdeauna de o politețe scrupuloasă, astfel încît propunerea lui m-a luat complet prin surprindere. Am consimțit, nu pentru că îl iubeam, cel puțin nu la modul romantic, ci pentru că am simțit că ar fi - suferit, dacă l-aș fi refuzat.

Mîna ei coborî spre coapsele lui Lance, spre cusătura dintre picioarele lui.

- M-am căsătorit cu el, spre uimirea tuturor, îmi imaginez că se credea despre mine că sînt o oportunistă, o căutătoare de aur. Nu doream ca oamenii să aibă o părere proastă despre mine,
Descoperirea:

dar știam că purtarea mea fusese ireproșabilă. Nu puteam să permit ca niște păreri în necunoștință de cauză să mă afecteze pe mine sau pe Joseph. Eram tînără, singură și puțin flatată că eram iubită de un om așa de important. Asta-i tot ce a fost cu el. A murit ceva mai tîrziu, în același an.

Lance îi prinse mîna și i-o apăsă pe mușchii piciorului lui.

- Nu mi-ai spus totul, Erin.

Vocea lui exprima atîta intimitate, încît ea roși. Își ridică repede privirea. El se aplecase peste ea atît de mult, încît fețele lor aproape că se atingeau. Ochii lui albaștri îi străpungeau pe ai ei. Ea își puse din nou capul pe pieptul lui.

- Căsătoria nu s-a consumat niciodată. Joseph a încercat, dar era deja bolnav, se bîlbîia ea. Fața ei roșie ardea. Cînd s-a dus la doctor, ca să-l consulte și... celelalte, au descoperit că avea cancer malign. Era inoperabil.

Aducîrîdu-șj aminte de acele zile triste de după moartea lui Joseph, Erin înțelese cît de mult se schimbase de cînd îi întîinise pe Lance. După ce

Joseph încercase fără succes să o facă să devină femeie în sensul fizic al cuvîntului, lui Erin i se făcuse frică de sex. El era atît de" dezolat că nu putea să-și îndeplinească îndatoririle de bărbat, încît Erin simțea durerea și jena la fel de, acut ca și ei. Nu vroia să. rmai aibă niciodată de a face cu sexul. Nimic nu merita prețul de a sacrifica sentimentul de respect față de sine.

De atunci nu mai avusese nici o relație cu vreun

Sandra Brown

bărbat. Și aceasta nu pentru că i-ar fi lipsit ofertele. Mulți bărbați din New York continuau să nu o lase în pace atît înainte cît și după căsătoria ei cu Joseph, însă ea reușise să le înfrîneze pasiunile pînă ce aceștia s-au^simțit frustrați și și-au găsit alte parteneri. În Houston, se întîmplase ia fel, pînă cînd l-a întîlnit pe Bart pe care reușise să-l determine să nu;se culce împreună.

Nu o speria actul sexual în sine. Familia O'Shea fusese un cuplu care prețuiau iubirea, cu o viață sexuală activă, sănătoasă. încă de. copil, Erin observase că părinții ei se bucurau împreună de ceva special.

Lui Erin îi era teamă să nu fie din nou deziluzionată, dacă lucrurile ar fi mers prost.

Atunci de ce îl acceptase atît de repede' pe Lance Barrett? De la prima lor sărutare, cînd ea îl luase drept Ken, ea simțise o dorință care se aprindea și ardea în interiorul ei, ca' un foc în pădure. Chiar și atunci cînd fața lui devenea gravă, trebuia să lupte împotriva atracției sexuale puternice pe care o degaja el.

Iar el știa acest lucru. Corpul ei nu reușise să ascundă acest secret; iar el îi răspunsese în același mod. Fără să vrea, ea emana un magnetism de care el era conștient și căruia nu-i putea rezista.

Ea juca un joc periculos. Refuzul ei de a deveni amanta lui Bart se datora parțial dorinței ei puternice de a-și întemeia o familie. Într-un fel, ea știuse că Bart nu era ceea ce își dorea ea, adică

Descoperirea:

un soț pentru ea și un tată pentru viitorii ei copii. O legătură mai strînsă cu el putea deveni o piedică importantă în realizarea scopului celui mai important al vieții ei.

Dacă Bart constituia o piedică importantă, Lance în schimb era un munte greu de trecut. Peste cîteva zile urmau să-și continue drumul fiecare separat, fără să se mai întîlnească vreodată. De ce se juca cu viitorul ei? O mică aventură cu Lance nu ducea nicăieri. Totul era stupid. Era fără speranță. Era imoral.

Și totuși acum, cînd îi simți respirația lîngă obrazul ei și apăsarea brațului lui pe perna moale a pieptului ei, își dădu seama că totul era predestinat și-i scăpa de sub control.

Își înălță capul și îl privi. El simțea că se pierde în adîncimile ochilor ei negri care se măriseră și se umeziseră de prea multe gînduri. Buzele lui se strînseră într-o linie severă cînd spuse:

- Regret cele întîmplate aseară în parc.
- Ai fost nervos, replică ea simplu. Mi-am dat seama.

- N-am nici o scuză pentru ceea ce aproape că eram gata să fac. Dumnezeu! Un viol! Oftă în semn de dezgust față de el însuși. Erin, nu am fost niciodată violent cu o femele. Crede-mă. Te-am făcut să suferi?

Privirea vinovată de pe fața lui îi înmule inima.

- Puțin, spuse ea zîmbind.

- Aș fi vrut să nu se fi întîmplat niciodată. Dacă aș putea să șterg acele momente, aș face-o.

- De ce nu-ți ceri iertare? sugeră ea ispititor.

El îi zîmbi tandru și-și puse degetul arătător pe buzele ei. îl mișcă dintr-un colț în altul a gurii ei, cu o mișcare înceată, provocatoare.

- Erin, te rog să mă ierți pentru comportarea mea bestială.

- Scuzele dumneavoastră sînt acceptate, șopti ea.

Degetul lui îi coborî buza de jos și-i atinse dinții.

Privi pe furiș în jurul lui.

- Aș fi vrut să nu ne găsim într-un loc cu -atît de multă lume, zise el nemulțumit.

- De ce? Ce-ai face dacă n-am fi aici?

- E... Erin. îi rosti numele cu dinți scrîșnitori, în timp ce ea îi ținea degetul în gură, sugîndu-l ușor. Dacă mîna ta vine spre coapsele mele în sus, cred că știi foarte bine ce voi face.

- Ce vei face? îl provocă ea, cu respirația tăiată.

El dădu curs provocării.

7 Probabil că te voi săruta așa.

își ținea un braț în jurul ei, iar cu cealaltă mîna îi legăna fața, unindu-și buzele cu ale ei. La început o tachină, mușcîndu-i ușor buzele mîngîind-o cu limba. Se dădu puțin pe spate ca să vadă rezultatele manevrelor lui chinuitoare. Ochii ei erau parțial închiși de pleoapele cu gene negre, iar răsufierea ei întretăiată ieșea prin buzele întredeschise, strălucitoare și umede datorită lubrifiantului din gura ei proprie.

- Erin, spuse el, în timp ce buzele lui continuau să o sărute. Acum nu era momentul de a-și rezolva problemele. Și ce dacă avea un logodnic care era milionar? Acum ea nu mai purta

. 184

Sandra Brown

Descoperirea

inelul acela nesuferit cu diamante, oferit de el.

Aproape că știa și minutul în care ea înlăturase acel simbol al dorinței altuia.

Și ce dacă nu o mai vedea niciodată? Și ce dacă veniturile ei erau de patru ori mai mari ca ale lui? Ce importanță să mai aibă acum toate acestea?

Ea era aici. Era întuneric și era confortabil și avea nevoie unul de celălalt. Corpul ei era suplu și se supunea dorințelor lui. Mîna ei iubită stătea la cîțiva centimetri distanță de acea parte a lui care o cunoștea pînă în cele mai profunde intimități și care se încorda în dorința de a o cunoaște din nou. Buzele ei deschise erau receptive la limba lui care se mișca mereu. Lance de-

abia reuși să-și rețină un geamăt de plăcere care i se născu în piept și amenința să i se ridice în gît.

- Miroși a coniac. Sărutul lor se terminase, dar buzele lor încă se atingeau. De-acum înainte, o să-mi placă coniacul.

- Mai bea puțin, spuse el. De data aceasta venise rîndul ca limba ei să exploreze gura lui, găsind și umpînd toate ungherele. Cînd termină, mîngîie despicătura din bărbia lui cu acea limbă neobosită, care-l făcea să se simtă slab și puternic în același timp.

Degetul ei arătător îl înlocui limba în acea crăpătură care o intriga și îl întrebă cu glas înecat:

- Și dacă după un timp nu mă vei mai săruta așa, ce. voi face?

El era tare dornic acum să participe în acest duel ai simțurilor. își luă figura de agent guvernamental și spuse:

; 185

Sandra Brown

- Nu sînt sigur că nu ești un criminal înrăit care se ascunde sub o înfățișare plină de farmec. Suspiciunile mele s-au trezit mai ales acum, cînd ai încercat să mă seduci.

- Nu-i asta tot ce s-a trezit, spuse ea cu o voce cîntătoare, care de abia se auzea.

Îl mîngîia ea ușor cu mîna sau era doar imaginația lui înfierbîntată? Doamne, totul era posibil, pentru un om oare simțea ce simțea el atunci.

înghiți în sec și scrîșni:

- Mă abați de" la subiect!

- Îm[pare rău, domnule, spuse ea pocăită. Continuă, te rog.

- Cum spuneam, își reveni el cu autoritate, probabil că simt nevoia să te cercetez din nou.

Gura lui luă o formă obraznică pe care ea și-o amintea foarte bine. Cînd a văzut-o prima dată, această expresie arogantă a speriat-o. Acum, descoperi că-i făcu să-i tresară inima de emoție.

- Cred că nu ai de gînd să fii superficial î,n ceea ce faci, spuse ea solemn,

- Nu. N-aș permite să se întîmple una ca asta. își duse fața lîngă a ei, dar nu o sărută. în schimb, o privi adînc. în ochi în timp ce își lăsă mîna să alunece sub tricoul ei. El era tot atît de cald și greu la pieptul ei, ca și greutatea caldă pe care o simțea că apare în partea inferioară a corpului ei și care-i dădea fiori între coapse. Cu o încetineală agonizantă, el își plimbă mîna în jos.

Erin era fermecată de senzațiile pe care le emanau degetele lui prin bluză, pe pielea ei. Ochii lui o străpungeau cu o privire tandră, dar lacomă. Nu se mai sătura de ea.

186')

Descoperirea

își puse palma pe sîinii ei, frămîntîndu-i cu mîna. Cu senzualitate, începu să o maseze într-un ritm circular pînă cînd simți că sîinii îi deveniseră tari și încordați. Buzele pe care le privea lacom se întredeschiseră și-i rostiră

numele.

- Tu ai două lucruri foarte feminine, Erlin O'Shea, spuse el cu o tandrețe infinită. Unul din ele este acesta. Și își frecă degetul mic de pliul senzitiv. Celălalt este rostirea numelui meu fără a-l rosti de fapt. Ambele îmi sînt dragi.

O lăsă să aștepte, pînă cînd îi descheie doi nasturi. Apoi își lăsă mîna să-i alunece deasupra curbelor ample. Cu delicatețea cu care dezbraci un copil, dădu la o parte bretelele sutienului ei și o înconjură cu mîna.

Se aplecă înainte, făcîndu-se mai accesibilă lui. Nici o șovăire nu li se citea în ochi. Pentru o clipă, ochii ei se închiseră atunci cînd degetul iui mic a început să o mîngîie într-un mod distinct și tandru.

El se apropie de ea cu buzele lipite de urechea ei. După ce o sărută, șopti:

- Erin, să mă ierte Dumnezeu, dar te doresc. Cuvintele lui fuseseră rostite dintr-o suflare, iar mîna cu care o explora o mîngîia cu și mai multă energie.

În timp ce-i freca ușor stînsurile sînilor cu degete sensibile, el o întrebă:

- Ți-am spus cît ești de drăguță? Acest lucru îl simt cu gura mea și cu limba mea. Chiar acum. Aș vrea...

Anunțul de lîngă centura scaunului se aprinse și ei auziră vocea ritmată care le atrăgea atenția asupra acestui lucru. Erin simți răsuflarea lui

^jsT)

Sandra Brown

Lance lîngă urechea ei, însoțită de o înjurătură înăbușită. Se depărtă de ea, protejînd-o cu corpul iui de priviri indiscrete, și-i încheie bluza, înainte de a-și relua locul pe scaun.

Ea încercă să întindă, mîna spre el, pentru a-i atinge brațul, dar el îi spuse:

- Nu mă atinge. Cînd văzu expresia ofensată a figurii ei, el zîmbi.

- Nu ți s-a mai întîmplat să mă vezi cum devin din nou decent? El o privi cu un zîmbet din colțul gurii pînă cînd ea înțelese ce a vrut să spună. Cînd înțelese, își retrase mîna și privi înainte, neîndrăznind să miște. Ei rîse satisfăcut.

Tocmai cînd roțile avionului se pregăteau să aterizeze, ea îl privi timid.

- Lance,-tu crezi... crezi că sînt oribilă pentru faptul că m-am purtat așa, fără rușine, după tot ce s-a întîmplat azi? Sînt o persoană, dezgustătoare?

Zîmbetul lui era blînd și sincer.

- Am cîștigat o experiență imensă de-a lungul anilor, urmărind reacțiile oamenilor în tot felul de situații haotice, Am descoperit că eliberarea emoției datorată tensiunii sau supărării poate lua o imensitate de forme. Unii oameni plîng, țipă sau se enervează: Alții rîd fără să se poată stăpîni. Alții sînt tentați de iubire. Făcu o pauză semnificativă. O emoție este la fel de sinceră ca și cealaltă! Erin.

- îți mulțumesc, murmură ea.

Descoperirea 7

• - Bună ziua, mătușă Reba, Erin este la telefon. Mama este acolo?

- Erinî Tocmai vorbeam despre tine. Te-ai întors la Houston?

- Nu. Sun de la Sari Francisco.

- Bine, h-am să te rețin. Mama e înnebunită să vorbească cu tine. La revedere, dragă.

Înmormîntarea urma să aibă loc într-o oră, dar Erin avea o nevoie atît de disperată să vorbească cu mama ei, încît își făcu timp să dea acest telefon Interurban.'

(lbsT)

-j

Sandra Brown

Ieri fusese cea mai întunecată zi din viața lui Erin. Melanie decisese să nu amîne funeraliile lui Ken. Se stabilise ca acestea să aibă loc la patru după-amiază, lăsînd foarte puțin timp pentru efectuarea pregătirilor. Hotărîrea a fost înțeleaptă, se gîndi Erin. Cu cît mai curînd putea Melanie să-și readucă viața la normalitate, cu atît mai bine.

- Bună, Erin. Vocea veselă a lui Merle O'Shea suna ca un balsam pentru sufletul rănit al lui Erin.

- Mamă, e așa de bine să-ți aud vocea! Ce mai faci?

- Eu sînt bine. Dar fii mai la obiect. Ce mai faci tu? Pari tristă.

Aceasta era toată încurajarea de care avea nevoie Erin. Întreaga poveste țîșni din gura ei într-un torent de lacrimi. Începu cu sosirea ei în pragul casei fii Ken Lyman și sfîrși cu înmormîntarea ce trebuia să aibă loc în acea după-amiază. Suspină în receptor.

- Vai, draga mea fetița, îmi mare nespuse de rău pentru tine. Nici nu pot să-mi imaginez cît de groaznice au fost toate acestea. Mai ales cînd așteptai cu nerăbdare să-ți găsești și să-ți vezi fratele. Ca întotdeauna, mama lui Erin era alături de ea, cînd aceasta din urmă avea vreo durere. Erin nu crescuse în pîntecele ei, dar crescuse cu siguranță în inima ei.

- Pot să te ajut cu ceva? Ai vrea ca eu să vin la San Francisco?

Acesta ar fi fost sacrificiul suprem. Lui Merle O'Shea îi era frică să zboare cu avionul.

- Nu, mamă. Numai faptul că am vorbit cu tine m-a ajutat atît de mult. Crede-mă, eu mă simt bine. Trebuie s-o fac de dragul lui Melanie.

Descoperire a

- Melanie pare să fie o fată atît de bună.

- Este. Într-adevăr, ne simțim ca niște surori. Mama lui Erin se bîlbîi cînd o întrebă:

- Erin, tu ai... Vreau să spun, ai găsit vreo informație despre mama ta adevărată? ~

Erin zîmbi. Mama ei nu putea să-și rețină o undă de gelozie maternă.

- Nu, mamă, n-am găsit.

- N-o să-mi iert niciodată faptul că am distrus actele pe care mi le-au dat la orfelinat, înainte chiar de a le fi citit. Cînd Gerald și cu mine te-am avut, am fost atît de emoționată și atît de posesivă în ceea ce te privește...

- Mamă,, te rog. Am discutat despre asta de mii de ori. În momentul acela tu ai simțit că faci pentru mine ceea ce trebuia. În afară de asta, acum nu cred că aș mai vrea să știu ceva în plus. N-aș mai suporta o altă

dezamăgire.

Ambele făcură o pauză, cînd Merle întrebă:

- Este frumos acest domn Barrett? Sper că nu este un bărbat dur și insensibil.

În mod deliberat, Erin se abținuse să menționeze legătura ei proprie cu Lance Barrett.

- A fost drăguț?

- Da, e drăguț, așa mi se pare, deși a rezolvat totul în mod foarte profesional. N-aș putea afirma că este insensibil.

Mama ei păru satisfăcută de răspuns.

- Cînd te întorci acasă, Erin? Mă voi simți mult mai bine cînd te vei întoarce la Houston.

Erin oftă. Nu-și făcuse nici un plan cu privire la întoarcerea acasă, deși acum își dădu seama că trebuia.

- Nu știi, mamă, răspunse ea sincer. Vreau să

—T-1 (191

Sandra Brown

mă asigur că Meianie se va restabili. Voi mai rămîne cîteva zile. Te voi anunța.

- Te rog să mă anunți cînd vii. Merle făcu o pauză lungă, apoi spuse: Erin, îmi dau seama ce mult ai suferit. Dacă aș fi putut să te cruț de această mare durere, aș fi făcut-o. Știi asta, nu-i așa?

- Da, mamă.

- În viață se întîmplă anumite lucruri cărora nu poți să le dai nici o explicație. Sper că asta nu te va face să crezi că Dumnezeu te- a părăsit.

- Nu. Am nevoie de credință mai mult ca oricînd.

- Mă voi ruga pentru tine. Te iubesc, Erin.

- Și eu te iubesc. La revedere, mamă.

- La revedere.

Erin puse receptorul în furcă, nemulțumită că a trebuit să întrerupă această legătură cu femeia iubită care-i dăduse viața, chiar dacă nu o născuse.

Se întoarse indiferentă în dormitorul de oaspeți ca să se îmbrace pentru înmormîntare. Cînd venise de la Houston, nu-și luase la ea decît o rochie neagră, ca să o poarte în cazul în care ar fi fost invitată la vreo masă de gală. Acum o purta la înmormîntare.

Ciorapi și pantofi negri îi completau ținuta. Singurele ei bijuterii erau o pereche de cercei cu perle și un colier de perle în jurul gîtului.

Erin arăta bine în negru și purta adesea această culoare. Dar Meianie nu era la fel de norocoasă. Rochia neagră pe care o împrumutase de la Charlotte Winslow o învăluia ca un giulgiu. Părul ei blond era adunat într-o pieptănătură severă. Rochia neagră o făcea și mai palidă decît era în general.

Ochii ei, pe care Erin îi văzuse strălucind de o

' (192 J —V

Descoperirea

emoție copilărească, erau acum goi, absenți.

Un cortegiu ciudat plecă de acasă spre capela cimitirului. Erin și Melanie au mers acolo cu limuzina sumbră a directorului de funeralii. Lîngă ele se aflau părinții lui Melanie care păreau plictisiți. Disprețuitoare, Erin se întreba dacă nu cumva din cauza "funeraliilor aceștia au fost nevoiți să renunțe la vreuna din partidele lor de bridge sau de golf.

Lance, Mike și Clark veneau încet în urma lor cu modesta lor mașină guvernamentală.

Din seara precedentă, cînd se urcase în avion, Melanie părea să nu mai fie capabilă să plîngă. După aterizarea avionului, cînd Erin și Lance au trezit-o din somn, aceasta rămase calmă și oarecum rezervată. Participă cu stoicism la slujba de înmormîntare.

Privind sicriul nepretențios acoperit de crizanteme arămii care acopereau trupul fratelui ei, Erin fu cuprinsă de o tristețe apăsătoare, cum nu mai simțise de la moartea lui Gerald O'Shea.

Mai avea atît de puțîn pînă să ajungă să-l cunoască și să-l iubească! Fusese atît de aproape și totuși nu-l va mai vedea niciodată în viață. Nu-i va auzi niciodată vocea. Nu se va mai bucura de persoana lui. Dacă ar fi intrat în viața lui cu cîteva zile mai devreme, sosirea ei ar fi putut schimba oare cursul vieții? Existența ei i-ar fi schimbat viața?

În timpul slujbei de înmormîntare, Erin se comportă la fel ca Melanie. Era confuză și dezorientată, cufundată în disperare.

Cînd s-au întors la casa familiei Lyman, era aproape întuneric. Erin urcă scările împreună cu Melanie și o lăsă la ușa camerei ei. Înainte de a face orice altceva, Erin vroia să-și scoată rochia

193

Sandra Brown

neagră. Se îndoia că o va mai purta vreodată.

Se îmbracă cu blugii pe care- prima seară pe care o petrecuse în cu un pulover larg. Își pieptănă părul machiajul. Simțindu-se mai bine, se nu-i era foame, ar trebuie să mîncare mîncarea pe care prietenii și vecinii o acasă. Mai resimțea puțină slăbiciune de pe u bolii și nu mîncase cum trebuie în ultimele trei zile.

Stînd la capătul de jos al scărilor, Erin fu cuprinsă de uimire cînd o văzu pe Melanie coborînd și ducînd două valize.

- Melanie, ce...

- Erin, acesta este cel mai groaznic lucru pe care l-am făcut în viața mea, dar trebuie să te părăsesc aici.

Erin rămase consternată de modului calm în care-i comunicase decizia ei.

- Dar... dar unde te duci? De ce?

- L-ai auzit pe părinții mei?

Ar fi fost imposibil să nu-i audă, vroise Erin să spună. Soții Winslow își însoțiseră fiica acasă după înmormîntare și începuseră să țipe la ea ca s-o determine să plece cu ei.

Aproape că îi făcuseră o scenă, punînd-o pe tînăra femeie într-o situație penibilă.

- Le-am spus că vreau să-mi petrec noaptea în propria mea casă, mai ales că și tu ești aici. Dar le-am promis că mâine mă voi întoarce la ei acasă. Buzele Melaniel deveniseră o linie dreaptă, hotărâtă. Este o promisiune pe care însă

gînd să mi-o țin. Ei mi-au distrus viața mai vorbesc de viața lui Ken. Nu le ocazia de a continua să mă controleze.

am de să nu da

Descoperirea

j—

Erin privi în jur deznădăjduită și îl văzu pe Lance în spatele ei. Acesta ascultase cele spuse de Melanie.

- Dar unde te vei duce diseară? întrebă Erin, încercînd să prindă un fir.

- Nu știu, ridică^ Melanie din umeri, cu indiferență. Nu-mi pasă. Departe de aici. Departe de ei. Oftă cu tristețe. Nu vreau încă să vînd casa, dar nu mai pot sta aici ca să fiu bătută tot timpul la cap de ei. înțelegi? . „L j

Era o întrebare ca sa se asigure. Deși avea j l îndoieli asupra planurilor lui Melanie, Erin spuse: !

- Sigur că înțeleg.

- Mulțumesc, Erin. Știam că ma vei înțelege. Voi lăsa o scrisoare pentru părinții mei pe măsuta din holul de la intrare. Te rog să le-o înmînezi cînd

j vor veni mâine după mine.

- Mai ai ceva să-mi spui?

- Nu, te voi suna la telefon curînd. Mi-am notat j | adresa și numărul tău de telefon din Houston. l

Nu-mi place deloc să-mi părăsesc astfel musafirii, j dar nu am încotro.

Erin zîmbi.

- Eu nu sînt un musafir. Fac parte din familie.

- Ai nevoie de ceva, doamnă Lyman? Ai destul bani? întrebă Lance liniștit din spatele lui Erin. Era i de acord cu plecarea lui Melanie.

- Da, am un cont personal. Nu mi-ar plăcea, să-ți mai faci și alte griji din pricina mea, domnule Barrett, dar cînd îți vei lua toate lucrurile de aici, vrei să-mi lași cheia de la casă la vecina de j alături? Ea a fost de acord să aibă grijă de j lucrurile mele, pîna mă voi întoarce.

- S-a făcut, zise el cu fermitate.

195

Sandra Brown

Dintr-un impuls, Melanie înaintă spre el. în următoarea clipă el o ținea în brațe.

- Mulțumesc că ați fost atît de drăguți, o auzi Erin murmurînd, ținîndu-și capul lipit de cămașa lui. Știi că ai făcut totul ca să-l găsești pe Ken și să-l aduci înapoi. Te-ai fi ocupat cum trebuie de el.

Lance strînse din ochi.

- N-aș fi vrut să se împlinesc toate astea pentru nimic în lume, doamnă Lyman. Melanie se retrase spre ușă, apoi se întoarse din nou cu fața spre ei.

- Intr-un fel, sînt bucuroasă că Ken n-a mai trebuit să meargă la închisoare sau să sufere alte umilințe. A fost multă vreme nefericit. În scrisoarea pe care mi-a lăsat-o - și ea își duse mîna la piept, Erin ghicind că acolo păstra scrisoarea netrimisă prin poștă -, el spune că dorea să obțină o aprobare.

Cred că a luat banii ca să atragă atenția ! oamenilor ca și cum ar fi spus: „Trăiesc, lată-mă, sînt Kenneth Lyman!!” Nu sînt filozof sau psiholog, dar acum înțeleg foarte clar de ce a procedat așa. Și mai știu că, în ciuda tuturor lucrurilor, mă iubea.

Totul e de domeniul trecutului, se gîndi Erin, și ; lacrimile i se rostogoleau pe obraji în timp ce-o stîngea din nou la piept pe cumnata sa iubită. Ea și Lance rămaseră în pragul ușii din față, pe cînd Melanie își scoase mașina din garaj și porni la drum în noapte..

-- Crezi că n-o să pățească nimic, Lance? I întrebă Erin cu îngrijorare.

- Mai bine departe, decît aici, șopti el și Erin găsi alinare în cuvintele lui simple.

- Vino aici, spuse el, privind-o cu o expresie | amuzată a feței. Lasă-mă să-ți șterg fața. Scoase

196 :

Descoperirea 7

o batistă albă din buzunar și-i șterse lacrimile. De cînd n-al mai mîncat cum trebuie?

- Nu-mi amintesc, rîse ea.

- Așa credeam și eu, spuse el trist. Ai slăbit. Și, de parcă ar fi vrut să-i arate calea, își puse mîinile pe coastele ei și o răsuci în direcția bucătăriei. Acolo este mîncare suficientă ca să hrănești o armată și vom fi nevoiți să o aruncăm mîine dimineață. Așa că hai să mîncăm.

În timp ce-și umplea farfuria în bucătărie, el se duse în camera de zi și vorbi la telefonul roșu.

- Mike, spune-le băieților să facă o pauză și să vină să mănince cîte ceva.

Era fără cravată și cu mînele cămășii suflecate, cînd se întoarse în bucătărie.

- Nu ți-al pus suficient, spuse el, inspectîndu-i farfuria ca un profesor de școală. Cu toate că ea protestă, el îi mai puse o bucată de friptură de pui rece și salată de cartofi.

- Am să mă îngraș, se văicări ea, în timp ce el continua să-i pună mîncare în farfurie.

Cu rîsul lui deschis, prietenos și mîngîietor, care era atît de rar dar așt de cuceritor, spuse:

- N-ai nici o șansă. În plus, știu cîteva locuri care ar mai putea fi rotunjite. Ochii lui se opriră cu subînțeles asupra pieptului ei.

- Eu... deschise ea gura să-l dojenească pentru îndrăzneala lui, dar ușa din spate se deschise și subalternii lui năvăliră înăuntru. Îi recunosc doar pe Mike și Clark, dar mai erau încă alți trei. Ea era sigură că el o văzuseră și știa că auziseră și conversația ei cu Bart. Se îmbujora cînd Lance îi făcu cunoștință cu ei.

Aceștia erau crispați, foarte politicoși și foarte

CD v
km w

Sandra Brown

tăcuți. În ceie din urmă, Erin își dădu seama că atitudinea lor se datora respectului pentru ea. În acea zi, avusese loc o înmormîntare și toți erau conștienți de acea împrejurare. Erin încercă să risipească atmosfera sumbră, atît pentru binele ei cit și pentru al lor.

Începu să le pună întrebări politicoase și j aceștia îi răspundeau deschis, întîmplîndu-se centru prima dată ca ei să nu-l privească pe Lance pentru a-l cere încuviințarea. Apoi începură să participe la dialog și, pînă să plece, se auziră și cîteva hohote de rîs, spontan.

Erin strînse masa. Lance insista să o ajute să rpele vasele. După ce echipa lui terminase de -l mîncat, nu mai rămăsese mare lucru.

- Presupun că mîine dimineață va trebui să duc vasele vecinei. Ea poate să le înapoieze posesorilor lor.

- Cred că da, spuse Erin în timp ce ștergea un raft cu un burete ud. Nu vroia să întrebe, dar trebuia.

- Cînd vei pleca?

Lance nu răspunse imediat. Era exagerat de ocupat să lege la gură un sac cu gunoi și să-l așeze lîngă ușa din spate, pentru a fi luat de dimineață.

- Ne" vom lua toate lucrurile diseară. Mai am cîteva lucruri de împachetat. Voi pleca mîine sau pcmîine. Dar tu?

Erin privi în depărtare. Își scoase șorțul pe care și-l pusese în jurul taliei și-l atîrnă pe un cuier in cămară.

- Nu știu, mă gîndisem să stau cîteva zile cu Melanie, dar acum...

Vocea ei se pierdu și nu mai spuse nimic.

\

/

Descoperirea

Cînd se întoarse, el stătea lîngă ea. Iși puse mîinile pe umerii ei și-i masă cu delicatețe fibrele încordate ale gîtului.

- Ești epuizată, șopti el cu atenție binevoitoare. Trebuie să strîng niște hîrtii în camera de zi. Voi încuia cînd voi pleca. Du-te sus.

Era un fel de concediere. Nu știa exact la ce să se aștepte din partea lui, dar se gîndi că nu era mai mult decît un „noapte bună” pe care-l spui unei surori mai mici.

Tocmai cînd ajunse la ușa care dădea în hol, el spuse:

- Erin!

Sufletul i se umplu de bucurie și ea se răsuci ca să-l privească în față. El nici măcar nu o privea, în schimb se uita pe fereastră.

- Da! Lance, întoarce-te spre mine! îi striga inima.

- Dacă ai nevoie de ceva în timpul nopții, sună-mă la telefonul roșu. Pînă dimineața nu-i deconectăm.

Asta era? Asta era tot ce avea de spus?

- În regula, răspunse ea abătută și-și tîrî picioarele pe scări.

Se pregăti de culcare în mod automat, fără nici un interes pentru ceea ce făcea. Așternuturile, patul, camera, casa i se păreau a fi la fel de reci și de goale ca și sufletul ei.

Totul are un rost, Erin, se mustră ea. La urma urmelor, ce așteptase? El era în exercițiul funcțiunii. A doua zi, misiunea lui se încheia. Se va întoarce la Washington și-și va lua în primire noul post. Probabil că numele de Erin O'Shea va fi menționat în dosarul pe care-l va preda, și cândva, Sandra Brown

în viitor, s-ar putea ca el să-și amintească cu drag de ea, dar va uita curînd de iubirea lor. Cu timpul, și figura ei l se va șterge din memorie.

A considerat-o" un amuzament în timpul unui caz dificil.

Dar cum putea să o concedieze atît de simplu? Chiar nu-și amintea ce se întîmplase în acea cameră? în acel pat? Pînă și pereții micii camere păreau să repete ca un ecou cuvintele trunchiate, frenetice pe care le șoptise în urechile ei. Fuseseră ca un cîntec de iubire pentru ea.

Nebuno! Proasto! se dojeni ea.

Și totuși, îl mai auzea încă: „Ah, iubito... Ești gata... Perfect, perfect.... Simți,... Erin, aștept... Erin... Erin... Erin..."

Cînd se trezi, era foarte tîrziu, probabil după miezul nopții. Casa era încă nemișcată și liniștită, dar ea nu putea să adoarmă din nou. După ce a îndreptat așternutul și s-a dus la toaletă, după ce și-a pus capul pe pernă cîteva minute, simți nevoia să bea niște apă rece.

Dîndu-se din nou jos din pat, își trase pe ea un halat, dar uită să-și pună papuci. Fără a aprinde luminile, bîjbîi pe scări. Când ajunse jos, i se tăie respirația.

Casa ardea!

Cuprinsă momentan de panică, își duse la gît marginile halatului. Inima-i bătea nebunește. Pe măsură ce secunde se scurgeau, își dădu seama că se înșelase. Nu mirosea a fum, iar

200)

incendiul era localizat. în biroul cu lambriuri.

Cu genunchii tremurînd, străbătu culoarul întunecat și privi în camera. Lumina era stinsă și un foc ardea strălucitor în șemlneul care nu fusese folosit pînă atunci.

Uimită, trecu pragul ușii și se lovi de un obstacol abrupt. Lance se întinsese în fotoliul în care dormise mai înainte o singură dată. În mîna care-i atîrna, ținea un pahar gol. Pe măsua, la nivelul cotului lui, se afla o sticlă de coniac.

Se plimbă prin cameră cu atenție. El dormea profund. Ea zîmbi tandru cînd îi văzu ochelarii pe cap. Părul lui ciufulit arunca sclipiri aurii în lumina focului care ardea.

Se apropie de el în vîrfurile picioarelor, studiindu-i fața care se odihnea. Inima-i era plină de iubire. Iubire? Da! îl iubea. Și acest lucru era extraordinar de bun dar și dureros de rău. Din o mie de motive, era rău, dar în acel moment, obiecțiile rezonabile ale judecății ei erau umbrite, stinse, uitate de iubirea care o invadase.

Sperînd să nu-l trezească, ea îi luă ochelarii de pe cap. El nu se mișcă. îi așează pe masă. În lumina focului din șemineu părul lui era strălucitor. Tentația de a-l atinge era prea mare ca să reziste.

Firele lucioase erau ca mătasea între degetele el, în timp ce îi așeza o șuviță rebelă care-i căzuse pe frunte. El deschise ochii.

Nu rostiră nici un cuvînt un timp ce păru a fi o eternitate. Fără a îndrăzni să respire sau să rupă acea vrajă fascinantă, erau mulțumiți să se absoarbă unul pe celălalt, cu ochi însetați.

Nu-și mișcă nici o parte a corpului, cu excepția mîinii. Ridică mîna și apucă mîna lui Erin, care

_____ 2 II J
0
1 _____

Sandra Brown

încă se mai afla deasupra capului lui. Degetele lui se strînseră cu putere pe ale ei. îi aduse mîna pe obrazul lui, apăsîndu-l. Mișcîndu-și ușor maxilarul, își frecă gura de palma ei pînă cînd simți că ajunge în mijlocul acesteia. Atunci o sărută cu o fervoare care o intimidă pe parteneră.

Încet, ca și cum ar fi fost eroii unui vis, o trase în poala lui. Paharul pe care-l ținea în mîna căzu pe covor cu un sunet ușor.

Își simți fundul strîns în poala lui, și-și puse picioarele deasupra coapsei lui drepte. Dîndu-i la o parte gulerul halatului, el își îngropă fața în scobitura gîtului ei.

- Erin, dacă ești vis, sper să nu mă mai trezesc vreodată. Vocea lui era înflăcărată de dorință.

Ea își dădu capul pe spate ca el să o poată săruta mai bine pe gît și pe piept.

- Lance, nu sînt vis. Sînt mult prea umană. Lance...

Buzele lui le devorau cu lăcomie pe ale el. O

strivi la pieptul lui, încercuind-o cu brațele. Bătăile puternice ale inimii lui îi răsunau în urechi. Gurile lor se contopiră aprinse de o torță care le mistuia sufletele.

- Ai din nou gust de coniac, spuse ea, mușcîndu-i ușor buzele. Ai început să depinzi de așa ceva?

- Depinde de asta, murmură el, "în timp ce limba lui făcea lucruri minunate la urechea ei. Și de asta, spuse el, sărutîndu-i neconținut fața. Și de asta... Acum își mutase bărbia spre pieptul ei. Și de asta, gemu el la pieptul ei. Una din mîinile lui îl luă sînul ușor. Apoi își trecu aceeași mîna peste abdomen și-și puse palma pe ridicătura care se arcuia spre coapsele ei. Și de asta, mai adăugă. Își apăsă mîna pe regiunea cea mai intimă a ei, modelînd-o prin labirintul trupului ei cu o precizie remarcabilă.

Descoperirea

Membrele el vibrară și o fîntînă țîșni înlăuntrul ei, făcînd-o umedă și flexibilă de dorință. Corpul ei îl dorea și mai mult, tragîndu-l spre ea și

punându-și brațele în jurul gâtului lui.

El o ținu nemișcată, apucându-i umerii și privind-o adânc în ochi.

- Erin, astă seară te doresc mai mult decît am | dorit vreodată o femeie în viața mea. Dar n-aș fi ! putut niciodată să mă împac cu mine însumi, dacă aș fi profitat de tine - de oricine - într-un moment cînd ești atît de vulnerabilă ca acum.

Azi ai trecut prin emoții deosebit de puternice, ușor de sesizat. Ești sigură că mă vrei?

Drept răspuns, mîinile ei le luară pe ale lui și le | coborîră ușor de pe umerii el. Apoi își dădu jos halatul. El de abia își reținu răsufierea văzîndu-i cămașa de noapte. Era aceea despre care i comentase pe cînd îi percheziționa lucrurile din valiză, în prima zi cînd venise. Mătasea de un bleu pal sporea opalescența pielii ei. Dantela care-i marginea corsajul, era strîns lipită de sîinii ei, nelăsînd să se vadă nimic. , Erin, zise el impresionat, încurajată de admirația lui evidentă, ea își scoase bretelele, mai întii de pe un umăr, apo[de pe celălalt. Într-o secundă, mijlocul ei fu învăluit de un strat spumos de dantelă.

El o venera cu ochi plini de admirație. Lumina focului îi învăluia corpul într-o aureolă strălucitoare, iar parul căpătase o lumină de vis. | Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată. Și cea mai eterică. Se întrebă din nou ; dacă ea era reală.

Ca să se încredințeze că este, degetul lui

—.....-(203) :

Capitolul unsprezece

- Hei, somnoroasei.

Erin se vîrî în trupul cald de lîngă ea și protestă mormăind. își întinse coapsa peste piciorul păros de lîngă ea.

- Hai să ne sculăm, spuse Lance lîngă urechea ei. Dar acțiunea lui nu se potrivea cu ceea ce zicea, căci îi mușca leneș lobul urechii.

- Nu, murmură Erin în pernă, în timp ce se băga în el, freeîndu-și sîinii de pieptul lui.

- Ai uitat că sînt un om foarte important prin partea locului. Mîna lui nu rezistă căutării

— ———(206)■ ' ———

Descoperirea 7

iscoditoare a pernei aceleia moi de carne care se însuflețea sub degetele lui jucăușe. Oamenii mei mă așteaptă să le spun ce să facă. Nu pot sta în pat toată ziua cu o nesătulă.

Ea îl dădu o palmă pe fesa musculoasă.

- Cine este nesătulă? întrebă ea, ridicîndu-și încet capul să-l sărute pe gît. Genunchiul ei se ridică spre coapsa lui și ea obținu reacția așteptată. El o întoarse pe partea cealaltă și o sărută, astîmpărîndu-și setea cu gura ei. Tocmai cînd devenise umedă și maleabilă în mîinile lui, el se îndepărtă de buzele ei și-și odihni fruntea pe fruntea ei.

- Ai corupe și un sfînt, Erin O'Shea, dar la naiba, trebuie să mă scol. Este

aproape opt dimineața. Se dădu jos din pat. În timpul nopții, se mutaseră în dormitorul musafirilor. Lance îmbracă un slip foarte sexy.

Erin, în pielea goală și strălucitoare după o noapte de dragoste, se repezi la marginea patului și-i înconjură talia cu brațele, odihnindu-și obrazul pe abdomenul lui suplu.

- Lance, scînci ea, chiar trebuie să te scoli așa de devreme? Mîinile ei rătăciră pe mușchii încordați ai feselor lui și de-a lungul picioarelor.

Pielea fină dirijur sexului lui fu mîngîiată de vîrfurile degetelor ei- Sîinii ei se lipeau de el cu o intimitate șocantă.

- Erin... o întrerupse el cu respirația întretăiată, cînd simți vîrfur limbii ei pe pielea lui goală. Încercînd să recîștîge ceva din controlul pierdut, o amenință cu o voce severă:

- Erin, tu o vrei.

Ea îl privi triumfătoare și încuviință cu un gest

(207 y T

Sandra Brown
al capului. , lhî!

încetul cu încetul, ea își dădu jos pînza subțire care-i presa formele.

El încercă să-și înfrîneze. zîmbetul care-i apăru pe buzele pline.

- Știi care este motto-ul meu?

Ea făcut un gest de negație cu capul, lipindu-și părul de pielea lui.

- Nu. Care?

- Dă întotdeauna oamenilor ceea ce doresc. Cînd se trînti pe ea, salteaua se înfundă sub greutatea lui și o strînse flămînd în brațe.

O lăsă să moțale în pat, în timp ce el făcu un duș, se bărbieri și se îmbracă. Se aplecă și o mîngîie pe obraz.

- Mă duc să fac niște cafea.

Cu ochii plini de iubire, ea aprobă și spuse:

- Cobor imediat.

Cînd el închise ușa, Erin se întinse ca o felină satisfăcută, apoi își îngropă capul în perna pe care o folosise Lance, inspirînd adînc parfumul lui, care încă se mai simțea în așternuturi.

Iubirea fusese întotdeauna așa? Știa toată lumea despre fiorul minunat care-i străbătea venele și-i electriza fiecare nerv al corpului? Oare inima ei se putea lărgi într-atît încît să poată cuprinde întreaga dragoste pe care o simțea pentru acest om?

208

Descoperirea 7

Noaptea trecută întrecuse orice închipuire despre ceea ce însemna să iubești un bărbat. Intimitățile lor fizice nu au fost umbrite de Inhibiție sau rușine. Ritmul era variat, odată fiind nestăpînit și lacom, apoi leneș și tandru, amînînd apogeul, pînă cînd amîndol erau gata să explodeze.

Iar între aceste reprize de extaz ei își povesteau despre temerile lor cele mai ascunse, despre visele și filozofia lor. Își reaminteau despre copilărie și rîdeau de unele întîmplări din anii adolescenței. Dădeau importanță unor

lucruri mărunte. Fiecare dorea să știe cât mai multe despre celălalt.

Erin simțea iubirea lui Lance în tot ce făcea. Fiecare privire, fiecare atingere îi transmitea o emoție, știa că declarația lui de iubire era numai o problemă de timp. Acum n-ar mai fi lăsat-o să iasă din viața lui. Va trebui cumva să unească două stiluri de viață diferite, două profesii diferite. Vor reuși! Trebuia.

Lance, Lance Barrett. Lawrence Barrett. Iubea acest nume și-1 striga între pereții de faianță din baie, acoperind sunetul șuierător al dușului care curgea.

Îmbracă o pereche de pantaloni de lână neagră, dar, simțindu-se în întregime feminină și vrînd să arate așa, îi asortă cu o bluză din voal roz. Gulerul era bordat cu broderie din dantelă, care lăsa să se întrevadă din loc în loc crîmpeie din pielea ei bronzată. Se parfumă cu o colonie provocatoare, apoi miroși decolteul dintre sîni. Aceștia mai palpatau încă de mîngîierile recente.

După ce coborî scările, vorbi cu Mike care-l ajuta pe un reprezentant al firmei de telefoane să

/ 209 V

deconecteze telefonul roșu. El o privi zîmbind, dîndu-i un vesel „bună dimineața”. Știa unde-și petrecuse Lance noaptea? Avea vreo importanță pentru ea faptul că el ar fi știut? Nu! Mirosul de cafea proaspăt făcută o conduse la bucătărie. Lance stătea în fața mesei și ungea cu unt felii de :
pîine prăjită.

Ea ajunsese în spatele lui și-și puse mîinile în l jurul taliei.

- Bună dimineața, domnule Barrett, zise ea cu un glas melodios și afectat. Mîna ei alunecă sub curea.

- Bună dimineața, domnișoară O'Shea. Cred că ai avut o noapte liniștită. Înaintă cu fundul spre mijlocul ei.

Ea chicoti.

- Nu chiar liniștită, dar foarte plăcută, mulțumesc. Și adăugă cu o voce joasă și seducătoare: Pentru tot. Mîna ei pătrunse pe sub cămașă și pantaloni și-i atinse sexul cald cu degete cărora nu le lipsea curajul.

Cuțitul pe care-l folosea el zăngăni pe teighea.

- Domnișoară O'Shea, poate că ar trebui să te previn... ah, Erin... să te previn că este împotriva legii să aco... să acostezi un agent al guvernului federal.

Șovăiala din vocea lui se potrivea cu respirația lui grea.

- Zău? îl ironiză ea.

- Da. Respiră adînc. Of, Doamne, spuse el cu dinții strînși. Mai bine oprește-te să faci ceea ce faci sau...

- Sau ce? îl provocă ea.

Se întoarse ca s-o privească. Punîndu-i un braț puternic pe fund, o apropie de el pînă cînd

/ 210

Sandra Brown

Descoperirea 7

ea simți rezultatul mîngîierilor lui. Ochii lui străluceau de dorință cînd mormăi:

- Sau știi tu ce! Apoi o sărută cu putere pe gură și o împinse departe de el.

O privi cu ochi scrutători.

- Cum poți fi atît de angelică de vreme ce știi bine că sub înfățișarea pură și inocentă bate inima unei femei experimentate?

Își puse mîinile în șolduri, gest care făcu ca : țesătura bluzei ei să se muleze pe sîni, | expunîndu-i într-o manieră provocatoare.

- Ce lucru oribil ai spus, zise ea demn. Îți aduc la cunoștință...

-Ce?

- Îți aduc la cunoștință, zîmbi ea cu răutate, că al perfectă dreptate. Își ridică fața spre buzele care coborau spre ea, dar soneria țîrii cu putere.

- Te-a salvat soneria, domnișoară O'Shea, de ! la o soartă mai rea ca moartea.

- La naiba.

- Du-te să vezi cine-i. Mike este ocupat și ; j trebuie să termin de prăjit pîinea asta. Din j l anumite motive mi-e tare foame în dimineața asta.

- Ți-e foame de multe lucruri. Ochii ei licăriră cu lascivitate.

În timp ce o dădea afară din bucătărie, îi dădu în joacă o palmă peste fund.

Erin mai zîmbea încă abstract, cînd deschise j ușa din față.

- ESart! țipă ea, văzîndu-l pe logodnicul ei în pragul ușii.

- Bună, iubito, spuse el timid. N-am vrut să te sperii. Nu mă așteptam să deschizi chiar tu ușa.

1 (" 211)

Sandra Brown

Erin deveni extraordinar de palidă, și-și simțea inimajn gît. Nu se gîndise la Bart. Ore de-a rîndul. Zile? În orice caz nu după seara trecută.

Felul cum stătea acum acolo o șocase în mod neplăcut.

- Iubito, știi prin ce iad ai trecut, dar sînt obosit. Pot să intru?

Era încă prea uimită ca să poată gîndi în mod rațional, dar răspunse. a

- Vai, bineînțeles. Îmi pare rău. Sînt pur și simplu surprinsă că te văd, asta este tot.

El intră în hol și casa păru că se micșorează. Prezența lui era copleșitoare, îi consuma oxigenul. Erin nu putea să Inspire suficient aer și se trezi înghițînd, încerînd să-și umple cu aer plămîinii comprimați.

- Bart, cum... De ce ? Nu reușea să formuleze o propoziție coerentă.

- Iubito, sînt puțin supărat pe tine. De ce nu mi-ai spus în ce încurcătură a intrat fratele tău? Fir-ar să fie, doar știai că mă pricep la descurcat lucrurile. Poate aș fi reușit să-l fiu de ajutor. Am citit totul în Houston Paper ieri. Numele mi-a sărit în ochi. Mi-am pus la punct unele probleme care nu mai sufereau amîinare și apoi l-am rugat pe Jim să mă aducă cu avionul ieri seara, tîrziu.

Ea știa că moartea lui Ken a precipitat publicarea în ziar a poveștii cu

domnule Barrett? întrebă Bart, mai mult ca să facă conversație. Toate cazurile duminicale sînt la fel de interesante?

- Nu. Acesta a fost deosebit de... incitant. Lance ridică o privire sarcastică spre Erin, care roși pînă în vîrfurile urechilor. Modul cum își alegea cuvintele făcea ca interpretarea lor să fie deschisă speculațiilor.

Autoapărîndu-se, ea strigă:

(214 ' <

Sandra Brown

—f Descoperirea

■
X8SJ

- Vreau să încetați amîndoi să vă mai referiți la fratele meu ca la un „caz”. A murit!

își îngropă fața în mîini ca să-și ascundă durerea pe care o simțise din cauza cuvintelor crude și nedrepte rostite de Lance. De ce Lance se comportă astfel? Era ca și cum o piatră rece îi înlocuise inima care bătuse cu atîta pasiune pe pieptul ei.

Bart o îmbrățișă din nou.

- îmi pare rău, iubito. Ai dreptate. O bătut ușor pe umăr, cu sollicitudine.

Aș vrea să o văd pe cumnata ta... Melanie? Așa o cheamă, nu?

Erin își înălță capul, cuprinsă de o disperare bruscă.

- Ea... ea nu este aici. A plecat aseară, după înmormîntare.

- A plecat? Te-a lăsat aici, singură?

Erin aruncă o privire speriată, stăruitoare, către Lance.

- Da.

Cînd văzu că Bart e pe care să vorbească din nou, ea interveni grăbită:

- Părinții ei sînt oameni oribili, Bart. Melanie vroia să plece de la ei pentru o perioadă. Nu o acuz că a plecat.

- Bine, dar aș fi vrut să știu că ești aici singură. Aș fi venit aici încă de aseară, imediat după aterizare.

Erin simți cum i se înmoaie genunchii la gîndul că Bart ar fi putut sosi în timp ce ea și Lance stăteau goi^ unul în brațele celuilalt, în fața șemineului. Încercă să se sprijine de marginea măsuței din hol.

- Am avut eu grijă de ea, domnule Stanton, spuse Lance laconic. Am rămas treaz aproape

toată noaptea.	M	21	>	y
		5		
	Vii		9.	
	!			

Sandra Brown

Dublul înțeles al cuvintelor era atît de evident încît Erin se gîndi că ar fi fost imposibil ca Bart să nu înțeleagă. Închise ochii, umilită.

Apărent, Bart nu păru să sesizeze ceea ce dădeau de înțeles cuvintele lui Lance. El spuse:

- Iubito, pari îngrozitor de obosită. Ești sigură că te simți bine?

Deschise ochii și-l văzu stînd lîngă ea cu grijă, de parcă ar fi întocmit buletinul meteo.

- Da, bîlbîi ea, nesigur. Sînt doar puțin obosită.

- Acum, dacă Melanie a plecat, n-ai nici un motiv să mai stai, nu-i așa? o întrebă el încet.

Ea se uita la Lance care nu-și schimbase atitudinea liniștită, indiferentă. Totuși, observă că mușchii corpului lui erau întinși din cauza încordării nervoase.

Ridicîndu-și ochii spre ai lui, căută să descopere în ei gestul de tandrețe de mal înainte. Dar nu se vedea nimic. Ochii lui erau reci, impresionali și la fel de nepătruns ca un scut de metal care ar fi fost plas'at între ei.

Nu putea să plece acum! Trebuie să știe ce are el de gînd. Noaptea trecută se simțiseră ca în paradis. Probabil că și pentru el a fost la fel de cutremurător, ca și pentru ea. Era imposibil ca el să fi simulat totul atît de convingător. Dacă ar pleca acum, nu ar mai fi aflat-o niciodată.

- Bart, eu... începu ea.

- Unde ți-e inelul?

Bart îi luase mîna și observă imediat că nu mai avea inelul mare cu diamant. Erin se uită la el fără să spună un cuvînt, încercînd să formuleze un răspuns. Acesta veni din altă parte.

G^D

Descoperirea

- L-a scos din cauza mea.

Ea și Bart își întoarseră capul deodată și rămaseră cu privirea ațintită spre Lance. Acesta se uita direct la Erin. Avea de gînd să-i povestească lui Bart despre ei? Da! Ar fi fost crud, dar adevărat. Avea de gînd să-și declare în mod deschis iubirea pentru ea. Sufletul l se umplu de recunoștință. Dar, în timp ce-l studia expectativ, observă că ochii lui, care o priveau, nu mai erau plini de căldura dragoste[, ci erau reci de... din ce cauză? Se îndoia? într-un tîrziu, buzele lui disprețuitoare rostiră, în timp ce îl privea pe Bart:

- Întrucît nu cunoșteam de la început toate ramificațiile crimei domnului Lyman, au considerat potrivit ca doamnele să nu poarte bijuterii de asemenea valoare, l-am cerut domnișoarei O'Shea să-și scoată inelul pentru propria ei protecție.

Era o minciună cumplită, dar Bart nu păru să o remarce.

- Da, înțeleg. Mulțumesc, domnule Barrett. Se întoarse la Erin care, într-o atitudine rigidă, părea o stană de piatră. Cît timp îți va lua ca să-ți împachetezi lucrurile?

El îl privi din nou pe Lance,,dar acesta se uita în podea, la pantofii care îl străluceau. Nu se pregătea să-i spună nimic lui Bart. Singura lui atenție era de a-i arunca ei insulte camuflate ca să-și bată joc de Bart, ca s-o facă se se simtă umilită și rușinată pentru ceea ce făcuse din dragoste. Modul în care-și bătea joc dezvăluia cu intensitatea unor trompete stridente, că ea îl trădase pe Bart.

Lance își înălță capul și apoi o privi. Inima ei se strînse de durere, cînd întîlni ochii lui implacabili în care citi clar că intimitățile dintre ei nu reprezentaseră pentru el decît un divertisment.

Cu capul atîmînd, murmură:

- Nu voi întîrzia mult! și urca scările cu picioare de plumb.

Nu și-a amintit niciodată cum și-a împachetat lucrurile și nici dacă verificase cejucrul mai avea sau nu în dormitorul musafirilor. Își aminti însă că a scos inelul din caseta cu bijuterii și că și l-a pus pe deget.

Nu se răzgîndise în privința lui Bart. Nu va putea să se căsătorească cu el niciodată, dar îi va spune mai tîrziu. Mai tîrziu. Nu acum. Inelul o trăgea în jos ca un laț de fier în jurul gîtului.

Următorul gînd conștient și-l reaminti pe cîrid se afla din nou la ușa din față. Bart spuse:

- Am luat un taxi de la aeroport. Vom duce înapoi mașina pe care ai închiriat-o, înainte de a ne întîlni cu Jim.

- Da, spuse ea cu pasivitate, fiindu-i indiferent chiar dacă ar fi trebuit să meargă pe jos pînă la Houston.

- Iubito, hai să-ți pun toate astea în mașină.

Ea coborî treptele, ținîndu-și bagajele în mîna, și rămase singură cu Lance și Mike în holul de la intrare.

- La revedere, Mike, spuse ea, dîndu-și seama că nu aflase și celălalt nume al lui.

- Domnișoară O'Shea, răspunse el și își înclină ușor capul.

Lance veni spre ea cu o amabilitate forțată. Îi luă mîna. Buza de jos i se ridicase într-un colț

Descoperirea

pentru a forma un zîmbet atît de cunoscut.

- Domnișoară O'Shea, nu pot să-ți spun ce plăcere mi-a făcut... că te-am cunoscut. Ochii îi răscoliră părțile intime ale corpului, pe care mîinile și buzele lui ie învățaseră atît de bine.

Cuvintele lui reprezentaseră culmea_A insultei și simți nevoia să-și tragă mîna dintr-a lui. îi aruncă o privire plină de venin, înainte de a se răsuci pe călcîie și de a porni spre ușă, spre mașina care o aștepta.

Lance nu închise ușa imediat. Privi pînă cînd Mercedesul alb dispăru după colț. Apoi se prăbuși la perete. Țipătul lui îndurerat venea din acîncul sufletului lui.

- Dumnezeule, te rog, nu. Nu! Cum să suport una ca asta?

Mike văzu cum ochii lui se închiseră, avînd o expresie de agonie incredibilă, îi văzu pumnii strînși, ridicați la tîmplele care-i zvîcneau. Își închipui în mod greșit că atitudinea șefului său se datora sosirii părinților doamnei Lyman, care înaintau solemn către ușa din față.

Lumina interfonului se aprinse și soneria sună. Ridicînd receptorul, Erin spuse:

- Da, Betty?

- Fata de la Boutique Four din Tulsa este din nou pe fir. Este a patra oară cînd sună săptămîna aceasta, interesîndu-se de posibilitatea unui spectacol cu rioua creație de modă de vară a lui Bill Blass.

219

Sandra Brown

Erin își frecă fruntea agitată.

- Atunci spune-i pentru a patra oară săptămîna aceasta că domnul Blass este în Europa și nu pot să vorbesc cu el despre problema aceasta pînă cînd nu se întoarce.

îi păru imediat rău pentru răspunsul obraznic și, înșpirînd adînc, spuse:

- îmi pare rău, Betty!

- Nu trebuie să te scuzi. Nu te simți bine astăzi?

- Sînt puțin cam obosită, recunosc eu.

- De ce nu te întinzi puțin?

- Nu pot. Am prea multe de făcut.

- Bine, spuse Betty fără convingere. În timp ce eram cu tine pe fir, a sunat Lester și a rugat insistent să i se dea voie să ia pe cineva cu el la parada modei din Albuquerque. Drumul pînă acolo ține o noapte și a spus că se omoară dacă nu poate să-și ia consoarta cu el.

Lester era unui dintre manechinii pe care Erin îi folosea frecvent în paradele ei de modă.

- Consoarta este bărbat sau femeie?

Betty spuse chicotind:

- îl cunoști pe Lester.

- Atunci spune-i că n-are decît să se omoare. Cei din Welsh sînt foarte conservatori, foarte corecți și foarte bogați și eu trebuie să am în vedere aceste lucruri. Nu putem să riscăm. Consoarta, bărbat sau femeie, n-are decît să stea acasă.

- I-am spus deja să-și încarce pistolul, dar i-am promis că mă voi interesa.

Erin rîse, mulțumindu-î în gînd lui Betty pentru nuanța de umor din acea zi deprimantă.

il| ■ " 220 1————— —

Descoperirea

- Mulțumesc, Betty, ești o prietenă adevărată.

- Nu mai spune. Scuză-mă acum. Trebuie să mă întorc la acele schițe pentru Tulsa. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă. Închise telefonul și Erin se afundă în fotoliul ei adînc de piele.

Pernele moi o sufocau însă și se ridică mergînd spre fereastră. Privi gînditoare zgîrie-norii din Houston, învăluți într-o lumină fierbinte și apoasă, de către un cer umed. Pentru luna iulie, acesta era un climat oribil. Căldura era sufocantă, umiditatea făcea să țî se lipească hainele pe tine iar aerul era apăsător. Nu se putea respira. Mai ales că era însărcinată în luna a cincea. În

mod inconștient, Erin își frecă pînțelele cu mîna. Încă mai era plat. Întrucît nu avusese niciodată burtă, simți că era imensă. Majoritatea hainelor i se mai potriveau încă, dar prefera să înceapă să poarte rochii mai largi.

În acele zile era indiferentă față de tot ceea ce o înconjura. Biroul ei era decorat în crem, verzui deschis și roz. Biroul decorat cu un asemenea bun gust era menit să impresioneze clienții, ceea ce șe-ntîmpla întotdeauna.

În acea zi, din întîmplare, rochia ei se potrivea cu decorul. Era o rochie din voai moale, care includea și culorile biroului. Albert Nippon nu intenționase să facă din ea o rochie pentru femeile însărcinate, dar servea și unui asemenea scop. Avea nasturii pe o parte, deasupra pieptului. Corsajul era în pliuri și cobora adunîndu-se într-o fustă plină de grație.

Erin recunoscuse că sarcina nu-i dăduse mari probleme. Exista întotdeauna sentimentul acela

.....

plictisitor de a te simți îngrozitor de plină chiar atunci cînd îți era foame. Doctorul îi spusese că aceasta se datora faptului că fusese atît de slăbuță. Cîteva săptămîni la început avusese grețuri dimineața, dar o tabletă mică, galbenă, pe care o lua înainte de micul dejun, a ajutat-o foarte mult. Acum era foarte precaută cu medicamentele pe care le lua.

Indiferent cum, gîndurile ei reveneau întotdeauna acolo. La San Francisco. La Lance Barrett. La expresia plină de ură și de amuzament crud pe care o avea fața lui ultima oară cînd îl văzuse, înainte de a pleca cu Bart.

Bart. Dragul de Bart. De ce a trebuit să sufere? își amintea ziua în care-i înapoiase cu calm și ostentativ Inelul de logodnă.

- Ce este asta? Întrebă el, uitîndu-se lung la inel, fără să înțeleagă.

- Nu pot să mă căsătoresc cu tine Bart, spuse ea simplu.

El își scutură capul mare și solid ca și cum s-ar fi străduit să înțeleagă.

- Ce vrei să spui, Erin? De ce?

- Pentru că sînt însărcinată.

Rămase cu privirea ațintită asupra ei, fără să înțeleagă nimic. Poate, că vorbise într-o limbă pe care nu o înțelegea. În cele din urmă clipi și-și închise gura, ale cărei colțuri erau lăsate.

- Însărcinată? Întrebă el.

- Da.

Ea privi cum stupefacția lui se transformă în înțelegere, apoi în mînie.

- Însărcinată?!

De data aceasta rosti cuvîntul cu un ton acuzator.

Descoperirea 7

- Cum? Cu cine? Înainte ca ea să-i poată da o explicație, el se răsti: răspunde-mi, nalba să te ia!

Ea privi calm în ochii lui acuzatori. Mîinile, strînse cu putere în poale, erau singura concesie pe care i-o făcu, în afară de tremurul provocat de frica pe care o simțea față de acest urs, căruia, îi trezise mînia.

- Nu contează, Bart. Copilul este al meu. Nu este al nimănui altcuiva.

- Nu te juca de-a sfioasa cu mine, cățea. E nevoie de două persoane ca să faci un copil. O strînse tare de braț. Cine a fost bărbatul, deoarece sînt sigur

că nu eu am fost acela, pentru numele lui Dumnezeu! Și nu din cauză că n-am încercat!

- Bart, te rog, îi imploră ea, mă faci să sufăr.

Ei ji privi încheieturile delicate ale mîinilor:

■- îmi pare rău, spuse el încet. îi dădu drumul imediat și se ridică. Măsură cu pasul de mai multe ori lungimea canapelei din camera de zi, după care se opri în fața ei și spuse:

- A fost Barrett, ng-i așa?

Ochii ei zburară surprinși către ai lui. De unde Știuse? N-avea rost să mintă.

Da, spuse liniștit.

La naiba! Înjură el, pocnindu-și grăsuț de palma mîinii. O să-l omor pe ăsta. Te-a violat? Dacă da...

Ea negă vehement cu un gest al capului - Nu. Nu a fost un viol. că ea negă,

Faptul liniștit, și speranță:
mal calm, o

<>

r 23

mai temperă elanul, patetic, plin

pumnul nebunul

Mal de

Sandra Brown

- Te-a sedus, iubito? N-ai avut cum să te aperi. Nu-i așa, iubito?

Pe fața ei începură să șiroiască lacrimile, dar ea își ridică privirea spre el și răspunse cinstit:

- Nu, Bart. Știam exact ceea ce fac.

Umerii lui masivi se ridicau și coborau. își puse mîinile în buzunar.

- înțeleg, răspunse el scurt.

Tăcură un timp îndelungat. Erin plîngea încetișor.

- Presupun că netrebnicul refuză să se căsătorească cu tine. Lepădătura. Spune ceva, Erin, și o să i-o plătesc domnului Barrett.- îi cunosc pe oamenii care pot s-o facă. îl vor distruge atît de repede...

Erin se ridică de pe canapea și luîndu-l de umeri îl scutură cu putere. Fața ei era umedă de lacrimi.

- Nu! țipă ea. Nu! Să nu îndrăznești să te atingi de el! Promite-mi că nu o s-o faci! Dumnezeule, el nu trebuie să sufere. Se prăbuși la pieptul lui în timp de Bart o îmbrățișă protector și o mîngîie pe spate.

Cu o voce mîngîietoare, spuse:

- Ssst! Calmează-te, iubito. Nu am de gînd să fac nimic care nu-ți place.

Cu oarecare teamă în voce, întrebă:

- Ți-e mai bine acum?

Bart Stanton, spaima instituției în care lucra, nu putea fi intimidat de

nimeni și nimic. Dar o femeie isterică îl redusese la tăcere.

Ea se îndepărtă de el și încuviință.

- Da, zise ea, suflându-și nasul. Apoi ridicându-și spre el ochii care înotau în lacrimi, spuse:

- Bart, el nici nu știe. Promite-mi că nu o să-i

Descoperirea

7

spui și nici nu o să-i ofensezi în vreun fel.

El o privi cu acea vicleană putere de pătrundere care-i adusese reputația.

- Deci asta este, spuse el încet. Îi iubești, nu-i așa?

- Da, spuse ea fără rușine și ezitare.

El se duse la fereastră și privi la gazonul umbrat de copaci. Primăvara timpurie îi oferea privirilor un peisaj superb. Totul era strălucitor și verde, proaspăt și fecund. Simți că-l apucă greața în timp ce spuse:

- Știu ce părere ai despre religie și celelalte, dar poate ar fi mai bine, dacă ai suporta o... operație.

Ea zîmbi din cauza ezitării lui de a rosti cuvîntul. Își scutură capul cu un zîmbet trist.

- Nu, Bart. Nu refuz numai din cauza religiei mele. E vorba de mine. N-aș putea să fac asta niciodată.

- Și nici nu vrei să renunți la el ca să fie adoptat. *

- Nici nu intră în discuție. Știa deja răspunsul. Chiar crezi, cunoscîndu-mi situația, că aș consimți vreodată să fac un astfel de lucru? îl dojeni ea cu blîndețe. Nu, Bart. Îmi voi crește copilul singură.

Ei se întoarse către ea. Vorbea repede ca și cum s-ar fi temut să nu se răzgîndească înainte de a vorbi:

- Iubito, căsătorește-te cu mine. Nu-mi pasă de copil. N-am vrut să spun ceea ce am spus. Am fost nervos, iubito. Te-am dorit de atîta vreme. Jur că nu contează. Oricum, toată lumea va crede că copilul este al meu.

- Noi însă vom ști care este adevărul., nu-i ! așa? întrebă ea ușor. Nu vreau să trăiesc o

-.....-.....(225)——.....j —

asemenea minciună, Bart. Și nici tu.

- Te iubesc. Te vreau în orice situație.

Ea oftă, trecîndu-și degetele prin părul lui negru și des.

- Știu. Dar răspunsul meu continuă să fie negativ.

Il refuzase și continua să procedeze astfel. Bart nu mai era la fel de insistent ca atunci cînd îi ceruse» pentru prima dată să se căsătorească cu el, însă îi rămăsese în preajmă, sperînd că se va răzgîndi.

Dar nu o făcu. Își atinse din nou pîntecele cu dragoste, chiar în momentul cînd sună telefonul, abătîndu-i atenția de la ceea ce visa cu ochii deschiși.

- Da, Betty? întrebă ea, apăsînd butonul de pe panou.

- Cineva vrea să te vadă, Erin. Ești liberă?

- Da. Cine este?

- Un domn, Lance Barrett.

Sandra Brown

Capitolul doisprezece

Simți că i se oprește inima. Îi era imposibil să mai respire. Ochii ei se închiseră din cauza unei amețeli care aproape că o făcu să cadă pe covorul gros. Era ca și cum pământul și-ar fi părăsit axa în jurul căreia se învârtise și, aplecându-se nebunește, încerca să-și revină poziția inițială. Reuși să se țină de marginea biroului și să cadă în fotoliu.

- Erin, mă auzi? întrebă Betty.

- D... da. Ce putea face? Lance era acolo. Chiar în spatele ușii aceleia. Trebuia să-l vadă. Dar cum ar fi putut să suporte?

Sandra Brown

Ce vroia? Dacă-și dădea seama în ce stare se afla? Ce ar fi putut să-i spună? Întrebările i se rostogoleau în minte, dar nu găsea răspunsuri.

Trebuie să-și ia inima-n dinți și să speră că totul va fi bine.

- Poftește-l înăuntru, Betty, răspunse ea încercând să aibă o atitudine cât de cât calmă.

Își trecu degetele nervoase prin păr, își umezi buzele și-și netezi corsajul rochiei peste piept, care se umflase din cauza sarcinii. El nu trebuie să observe. El percepe totul atât de bine. S-a antrenat ca să poată vedea lucruri...

El intră prin ușa dublă de stejar.

Dacă se gândea că, în amintirile pe care le avea despre el, atributele lui fizice erau amplificate, se înșela. Era chiar mai frumos și mai viril decât și-l amintea. Părul lui era neglijent, puțin mai lung și se mai deschisese la culoare din cauza soarelui de vară.

Ochii albaștri nu-și pierduseră strălucirea, deși sprâncenele deschise la culoare contrastau puternic cu fața lui bronzată. Riduri fine îi apăruseră în colțurile ochilor, de care nu își amintea, dar care probabil deveniseră mai evidente din cauza culorii mai bronzate a tenului. Peste toate acestea, despicătura din bărbie îi sporea aerul de aroganță. Totuși, când îl zîmbi, se observă o anumită nuanță de vulnerabilitate în jurul gurii lui severe, pe care nu o observase în februarie anul trecut.

Deosebirea cea mai categorică în înfățișarea lui o constituiau hainele pe care le purta. Ea îl tachinase pentru faptul că purta costume închise la

—.....7—(228

Descoperirea

culoare, cu cămăși albe și cravate de culoare închisă.

El se apăruse spunând că agenții guvernamentali nu trebuie să atragă atenția purtând haine sport și cămăși în culori țipătoare.

Cămașa lui de un galben deschis nu era țipătoare, iar croiala hainei lui de culoare maron închis era sigur europeană. Pantalonii strînși pe coapse

păreau a fi fost executați de un croitor. Nu purta cravată la gît.

Gulerul era deschis și lăsa să se vadă puțin din părul roșietic care-i acoperea pieptul.

Hotărîrea ei de a rămîne rece și impersonală se vaporiză cînd domeniul ei feminin fu inundat de forța masculină a unui barbar intempestiv. Îi căzu victimă.

- Bună, Erin, spuse el.

Ar fi trebuit să se ridice de la biroul ei, să vină spre el și să-i întindă mîna, dar îi era frică să-și părăsească ascunzișul din dosul biroului. Dacă se ridica în picioare, el putea să-și dea seama că este însărcinată.

- Bună, Lance, îi răspunse ea cu căldură. Buzele îi tremurau, dar era hptărîită să pară cordială, ca și cum ș-ar fi salutat cu un prieten vechi, intră și stai jos. Îl pofti să ia loc pe scaunul din fața biroului ei. Ce surpriză!

El se plimba prin birou cu același aer distant, examinînd totul cu ochii săi pătrunzători. Nu lăsa j să le scape înimic.

Ea continuă să-și mențină hotărîrea de a nu se ■ scula de pe fotoliu! din spatele biroului.

~ Este foarte frumos aici, Erin, spuse el, arătînd spre birou cu uri gest larg al mîinii. Sînt impresionat.

229")

Sandra Brown

În timp ce-și ocupa locul, el îi zîmbi, ceea ce-i făcu inima să salte de voieșie. Dinții lui păreau foarte albi, în contrast cu pielea lui neagră. Era cuceritor.

- Mulțumesc. Aceasta nu este perioada cea mai aglomerată a anului. Afacerile sînt mai slabe pe timp de vară. Situația se va îmbunătăți în preajma Crăciunului, cînd clienții noștri încep să pregătească parade de modă. Pînă atunci, se gîndi ea, sarcina o să fie foarte avansată. Cum va putea oare suporta starea asta?

- Ar fi trebuit să sun la telefon înainte de a veni, dar m-am gîndit că este mai bine să te văd personal.

Rostise aproape exact aceleași cuvinte pe care le spusese și ea cînd ajunsese la reședința lui Lyman. JEI își ridică privirea spre ea. Își amintea oare? Da. Își zîmbiseră unul altuia.

- Ai făcut bine. Sînt bucuroasă că ai venit direct aici, continuă ea, imitînd răspunsul pe care i-l dăduse el atunci.

Rîseră amîndoi dîndu-și seama de asta. Cîțva timp se priviră unul pe altul, fără să scoată vreun cuvînt. Lance își descheie haina așteptînd o nouă replică din partea lui Erin.

-Arăți altfel.

- Cum?

- Hainele tale. Nu mai sînt la fel de... conservatoare ca acelea pe care le purtai înainte.

Remarcă faptul că ea făcuse o pauză și zîmbi cu același zîmbet sardonice pe care ea și-l amintea foarte bine.

- Vrei să spui nu atît de plictisitoare, nu-i așa?

Ea rîse și recunoscu:

- Da, plictisitoare. A scos Departamentul Trezoreriei
- f 230

Descoperirea
noi uniforme?

Ridică din umeri și, atent la reacțiile ei, spuse:

- Nu știu. Nu mai lucrez acolo.

Erlin rămase uluită.

- Cum?

Ochii ei se măriră de uimire.

- Mi-am dat demisia cu puțin timp în urmă. De fapt, am venit astăzi aici în ultima mea misiune oficială. Am intrat în afaceri împreună cu un prieten.

- Lance... își căută ea cuvintele. Nu știu ce să spun. Ești fericit? Asta vrei să faci? Erai atît de bun în munca ta.

- Mulțumesc, zise el zîmbind. Experiența mea anterioară îmi este de folos la ceea ce fac acum. Acest prieten al meu a părăsit cu mulți ani în urmă departamentul în care lucram eu și și-a făcut firma lui proprie. Merge prin bănci, pe la firme, și ține seminare în legătură cu modul de prevenire și detectare a infracțiunilor interne. De asemenea, îi instruește pe funcționarii care lucrează în aceste domenii, în legătură cu modul în care trebuie să se comporte față de un infractor în timpul unei spa/geri sau în alte situații similare.

Își puse picior peste picior și continuă:

- Oricum, el m-a contactat cu cîteva luni în urmă. Volumul afacerilor lui era foarte mare. Nu putea să se ocupe corespunzător de toți clienții și vroia să știe dacă aș fi interesat să lucrez cu el. Avînd în vedere că se retrăsese din domeniul nostru de activitate, s-a gîndit că ar putea folosi informațiile mele pentru a-și aduce materialele la zi.

Își lăsă din nou piciorul pe podea și se aplecă în față, accentuînd cuvintele ce urmau:

Sandra Brown

- Erin, sînt uimit de faptul că această afacere este atît de profitabilă. Corporațiile doresc să ne plătească o sumă imensă de bani ca să poată astfel să economisească mult mai mult. Cîștigăm o mulțime de bani și în aceeași timp sîntem de un real folos pentru diverse firme.

Entuziasmul lui era contagios și Erin se simțea fericită pentru succesul lui. Era mult mai relaxat și mai degajat în tot ceea ce făcea sau spunea.

- Ca să-ți spun adevărul, continuă el, nu-mi mai plăcea ce făceam după... San Francisco.

Vocea îl scăzu cînd rosti ultimele două cuvinte și ochii lui o străpunseră de sub sprîncenele aurii.

Deși trecuseră cinci luni, orice aluzie la Ken o făcea pe Erin să se sufocă. Faptul că murise fără să-l fi cunoscut, constituia pentru ea o rană care se deschidea adesea. Ea murmură:

- Cred că te înțeleg.
- Al vești de la doamna Lyman?

Figura lui Erin se luminează vizibil.

- Da, Melanie s-a mutat la Oregon unde și-a găsit o slujbă la o florărie, lucru care îi se potrivește de minune. Primesc adesea scrisori de la ea. Și-a vândut casa din San Francisco și-i place munca ei ca și micul apartament în care locuiește. Săptămîna trecută m-a sunat și sînt convinsă că va fi fericită. Erin zîrni misterios.

- De ce? întrebă el cu o expresie curioasă a feței. Îl interesa într-adevăr.

- Păi, din întîmplare, există acolo un domn Alan Carter care are o seră ce vinde plante florăriei. Este un tînăr drăguț, trecut bine de douăzeci de ani...

Rîseră amîndoi de modul cum îl descria Melanie.

Descoperirea

- Nevasta lui a murit cu un an și jumătate în urmă într-un tragic și neașteptat accident și el rămăsese cu un băiețel de doi ani și jumătate.

- Aha! spuse Lance.

- Melanie m-a sunat săptămîna trecută ca să mă întrebă dacă nu trecuse prea puțin timp de la moartea lui Ken ca ea să poată merge să cineze cu domnul Carter. „Bineînțeles, spunea ea, aceasta nu este o întîlnire. Doar doi oameni singuri care ies să ia masa împreună. Va veni și cu băiețelul lui, care-i este atît de drag”. Cred că ți-am redat exact cuvintele ei.

- Este o doamnă foarte drăguță. Sper să fie fericită, spuse Lance cu seriozitate.

- Cred că domnul Carter sau cineva asemănător, este exact lucrul de care are nevoie. Sînt bucuroasă că nu stă în San Francisco cu părinții ei.

- Amin, în privința asta.

Din nou se așternu tăcerea între el. Evitau să se uite unul la celălalt, deși erau la fel de captivați unul de celălalt. Fiecare gest era remarcat. Fiecare respirație era catalogată.

Era sesizată cea mai neînsemnată inflexiune a vocii. Atmosfera era încărcată de tensiune.

Spusese că se afla în ultima lui misiune pe linie de Departament al Trezoreriei. Parțial din curiozitate, parțial din dorința de a rupe liniștea care era aproape palpabilă, Erin îl întrebă:

- De ce ai venit să mă vezi? Vizita ta are vreo legătură cu Ken? Ai spus că este o vizită oficială.

- Da. Am ceva pentru tine. Se ridică în timp ce scoase ceva din buzunarul de la piept al jachetei

(233) —

Sandra Brown
pe care o purta.

- De ce nu vii aici?

El se îndreptă spre canapeaua de culoare deschisă de lîngă fereastră. Aparent, se aștepta ca ea să îl urmeze.

Ea ar fi trebuit să se scoale și să se expună astfel percepției lui viclene. Dar dacă refuza să se miște, nu făcea decît să atragă și mai mult atenția asupra ei, și acest lucru trebuia evitat. Ținîndu-și răsuflarea ca să-și aplatizeze cît mai mult pîntecele, ea se ridică, cu oarecare nesigurantă în

picioare.

Cu spaimă că în orice moment el ar fi putut să-și dea seama de starea ei, se îndreptă spre canapeaua unde o aștepta. Numai după ce ea se așeză, luă și el loc la celălalt capăt al canapelei.

- Erin, am acest lucru la mine de mai multe luni. Îi arătă un plic obișnuit de scrisori, de culoare albă. Înainte ca doamna Lyman să vîndă casa, a făcut ordine prin sertare și dosare. Mi-a trimis la Washington tot ceea ce credea că mi-ar fi putut fi de folos ca să-mi completez raportul.

Făcu o pauză, privi în ochii ei adînci, negri și continuă:

- Nu cred că intenționa să-mi trimită și acest plic. Probabil că nici nu știa că se afla împreună cu celelalte hîrtii și documente. Cred că aș fi putut să i-l trimit înapoi, dar știam că ai fi vrut să îl ai și cred că și ea ar fi dorit asta.

Curiozitatea ei nu cunoscuse limite. Dacă intenționa să-i trezească interesul, reușise.

Îl întinse plicul. Trecură cîteva secunde înainte ca ochii ei să-și mute privirea de la el la ceea ce ținea în mîna.

Descoperirea

Ridică colțul plicului și privi în interior. Degetele ei țineau marginile unei bucăți de hîrtie tari. Scoțînd-o, a văzut că era o fotografie alb-negru, îngălbenită de vreme. Inima începu să-i bată cu putere și simți un vuiet în urechi, iar gîtul i se uscăse complet.

După hainele pe care le purtau oamenii din fotografie, socoti că pozele fuseseră făcute acum vreo treizeci de ani.

O tînără femeie era așezată pe o bancă de piatră într-un loc care semăna cu parcul orașului. Lingă genunchiul ei stătea un copil care de abia începea să umble. În poală ținea un copil în scutece. Niște ochi negri și rotunzi priveau de sub o bonetă dantelată ce acoperea capul copilului.

Femeia se uita fix la aparatul de fotografiat, dar nu zîmbea. Era ca și cum n-ar fi văzut fotograful. Părea că se gîndește în altă parte. Ochii ei erau triști și semănau cu cei al băiețelului și ai copilului din brațe. Avea trăsături delicate, aproape fragile, ca și cum firul vieții i s-ar fi subțiat. Destinul ei tragic reieșea din modul cum își ținea capul, cum își strîngea copilul la piept și din modul în care își lăsase mîna delicată pe umărul băiatului. Figura ei exprima o anumită disperare. Numai blîndețea trăsăturilor ei revela resemnarea în fața tragediei care o copleșea.

Ochii lui Erin erau demult orbiți de lacrimi, totuși ea continua să fie tulburată de acea fotografie. Minutele treceau și ea își întipărise fiecare detaliu al i fotografiei, încercînd să pătrundă dincolo de , imagine și să vadă o a treia dimensiune, ce era în mintea acelei femei. Lance nu interveni în nici un fel. Nu se mișcă. De abia

respira. C 235 '

Sandra Brown

În cele din urmă, ea își ridică privirea spre el. Doamne, cît era de frumoasă, se gîndi el. Deși fața ei era udă de lacrimi, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, l-ar fi trebuit mai multă putere decît avea, ca să iasă pe ușa acestui birou. Ultima oară cînd o văzuse îi aruncase priviri

veninoase cu ochii aceia negri. Un om rațional s-ar fi retras din locurile în care nu era dorit și ar fi plecat singur.

El însă nu. Nu Lance Barrett. Nu. Lui îi plăcea să pedepsească. Trebuia să o mai vadă o dată. Trebuia să se convingă singur că ceea ce se întâmplase la San Francisco fusese doar o aventură. Lucruri de felul ăsta erau sortite să nu aibă viață lungă. Erau prea fierbinți ca să nu se răcească cu timpul. Nu așa se spune? O întâlnise și de atunci nu mai reușise să și-o scoată din minte.

Știuse că nu va fi ca de obicei și avea dreptate. Se întâmplase ceva cu el anul trecut în februarie și de atunci nu mai era același. Se îndrăgostise.

Încerca să se convingă că era prea bătrîn ca să mai poată fi înnebunit după o femeie. Obișnuia să-i apostrofeze pe oamenii lui pentru cea mai mică abatere, descarcîndu-și furia asupra lor ori de cîte ori era cazul. Oricine ar fi rămas cu gura căscată de uimire dacă i-ai fi spus că o legătură cu o fetișcană ar putea să-l facă pe Lance să fie atît de irascibil. Nu putea să doarmă, nu putea să mănînce. Familia și prietenii lui ajunseseră să-l desconsidere. Dar nu mai mult ciecît o făcea el însuși.

Erin î! dăduse dracului fost odată și desigur că odată. Ei bine, asta a nu i-a făcut plăcere.

Singura bucurie divină pe care o întrezărise în

.....' (" 236) Î ;

Descoperirea

ultimele cinci luni era să o fi zărit întrînd pe ușa acestui birou.

La naiba! Acum se simțea mai rău ca înainte. Era emoționat că se găsea atît de aproape de ea, dorind să-și mărturisească iubirea, neîndrăznind totuși s-o facă.

Ea mirosea minunat. Strălucea de o bucurie interioară. Buzele ei erau moi și întredeschise. Putea să-i vadă limba roz îndărătul dinților de un alb perfect. Dumnezeule, vroia s-o simtă pe buzele și gura lui, vroia să-i simtă gustul.

Așa cum se uita ea la el acum, cu ochii aceia încărcăți de lacrimi, îi trebuia toată puterea pentru a se stăpîni să nu o strîngă la pieptul lui și să n-o mal lase să plece. Ea era altfel față de cum o știa și totuși dureros de familiară. Ea era femeia care-l iubise total, cu care se potrivea într-un mod unic. Era Erin O'Shea. Erin a lui.

Dar era ceva...

- Sînt cîteva rînduri scrise pe dosul fotografiei, îi spuse el cu delicatețe.

Întorcînd-o," Erin citi cu glas tare: „Mama lui Ken, Mary Margaret Conrny, și sora' lui. A murit de tuberculoză, la două săptămîni după ce a fost făcută această fotografie. Fetița fusese deja adoptată cînd l-am primit pe Ken. Dumnezeu să-i ocrotească". Era datată și semnată MRL.

- Acestea erau inițialele mamei adoptive a lui Ken. Cred că are fotografia de cînd l-a adoptat pe Ken. Am găsit-o într-un dosar pe care Ken scrisese de mîină „actele mamei".

- înseamnă că știa despre mine.

- Cred că da.

(237)

Sandra Brown

Lacrimile începură să-i curgă din nou.

- Lance, aceasta este mama mea, suspină ea, mângiind figura din fotografie. Mary Margaret Connray. Știu cum o cheamă.

- Și te-a iubit. Probabil că știa că va muri și te-a dus la orfelinat, ca să fie sigură că te va lăsa în grija cuiva.

- Dar tatăl meu? îl privea și aștepta un răspuns.

El își clătină capul, trist.

- Nu știi, Erin. Dar acum al un nume. Este un început de la care poți să pornești.

Ea oftă dar nu de tristețe. O făcea dintr-un sentiment de ușurare și mulțumire.

- Nu știi. Poate voi încerca. Pentru acum, este suficient. Mai mult decât suficient. Eu... Simțea că emoția îi strângea gâtul, sufocînd-o. Nu știi cum să-ți mulțumesc. își ridică ochii încet spre el. Văzu o lumină ciudată în ochii lui albaștri.

- Este tot ce am putut să fac, Erin. M-am simțit vinovat de faptul că ți-ai pierdut fratele. Când am văzut fotografia asta, am vrut să ți-o aduc. Nu cred că ar interesa-o pe doamna Lyman.

Fără să-și dea seama, se apropiară. Erau cuprinși de un torent de emoții. Masculinitatea lui curată îi întuneca mintea. Corpul lui puternic, solid promitea sprijin pentru cineva care ar fi dorit și ar fi avut nevoie de așa ceva. Cineva care ar fi avut probleme ce păreau de nerezolvat. Cineva a cărui inimă fusese zdrobită cu cinci luni în urmă.

- Erin, spuse el puțin răgușit. Erin...

Ușa se deschise și Bart intră în birou.

- Iubito, te simți bine?

.._(' " 233 V

1

Descoperirii

Aruncă o privire scurtă spre Erin înainte de a se întoarce spre Lance care se așezase pe canapea și care-l privea amenințător.

- Ce naiba cauți aici? întrebă Bart."

- Nimic care să aibă legătură cu afacerile tale blestemate! spuse Lance cu un calm perfect.

- Ba pe dracu'! îl provocă Bart. Ar trebui să te zdrobesc ca pe o năpîrcă.

- Încearcă, spuse Lance cu același calm.

Erin rămase pe canapea, fiind prea epuizată ca să se poată pune cu amîndoi. Ii crăpa capul de durere, iar în gură simțea un gust acru.

- Vă rog, vă rog. Pe amîndoi.

- Te-a supărat cu ceva, iubito? Văd că ai plîns. Bart își îndoi corpul imens și, așezîndu-se pe vine, în fața canapelei, acoperi mîinile reci ale lui Erin cu ale sale.

- Nu, el... începu Erin.

- Motivul pentru care am vrut s-o văd pe Erin este personal și nu te interesează, Stanton, mîrîi Lance.

- Mă interesează absolut tot ce este în legătură cu ea, declară Bart, ridicîndu-se.

- Nu însă ceea ce vorbim noi doi, spuse Lance cu o nuanță a vocii pe care Erin o cunoștea bine. Era furios și vocea lui rece, bolovănoasă, suna ca zgomotul produs de cioburile unui pahar care se sparge. Ochii lui erau reci și se înfruntau cu ochii lui Bart.

Bart nu era laș, dar recunosc valoarea adversarului. Se trase puțin înapoi.

- Atunci o lăsăm pe Erin să hotărască.

Își mută privirea de la Lance doar pentru o secundă, ca să-o privească pe Erin.

■.1'ljlliiK ²³⁹ —.....—":—.....

Sandra Brown

- Iubito, mai ai ceva să-i spui domnului Barrett?

Consecințele unei astfel de întrebări apăsau pe umerii ei. Ea știa la ce se referise el. Oare să-i spună lui Lance despre copilul lor? Doamne, ce să facă?

De fapt, voia să-i spună. Pentru ea ar fi fost cea mai frumoasă imagine din lume să vadă cum ochii lui furioși se încarcă de fericire și iubire.

Dar să îndăznească oare să-și asume acest risc? Ce se făcea dacă ar fi privit-o cu dezgust? Dacă ar fi dojenit-o că nu-și luase toate măsurile ca să nu ajungă aici? Ar fi putut ea să suporte o atitudine de sfidare născută dintr-un sentiment de vinovăție și responsabilitate? S-ar fi simțit el obligat să facă pentru ea „ceea ce trebuia”?

Să nu-ți fie niciodată frică de mine, Erin. Niciodată.

Nu. Ea nu putea să-l prindă pe Lance în capcană, spunându-i despre faptul că era însărcinată. Cu toate că-i dorea foarte mult, nu putea să-l cucerească pe asemenea căi. Femeile intrigante au folosit asemenea șiretlicuri de la începuturile Istoriei.

Era ultima armă la care ar fi apelat ca să-și asigure victoria, atu-ul din mână.

Îl iubea pe Lance. Nu putea să nege. Dar el nu-și exprimase niciodată iubirea față de ea. În toate acele ore de iubire înfocată pe care le petrecuseră la San Francisco, el nu făcuse nici o aluzie că ar iubi-o.

Perfect, perfect... Voi aștepta.

Îl iubea cu o pasiune strict fizică. Ce-i drept, o pasiune devastatoare. Dar pentru Erin, care-și dorea atât de mult relații strânse de familie bazate pe iubire, acest lucru nu era suficient.

Nu știu ce se-ntîmplă cu mine...

Privindu-l, se simțea stăpînită în totalitate de ochii lui. Aceștia păreau că-i ating sufletul și-l aprind spiritul. Îl privi lung și adînc, căci știa că era poate pentru ultima oară. Putea fi pentru ultima dată în viață.

Ai două obiceiuri feminine, Erin O'Shea...

În cele din urmă, ea își coborî privirea și, clătîndu-și capul,-spuse:

- Nu. Nu mai am nimic de spus.

În cameră se așternu o tăcere atât de apăsătoare, atât de adîncă încît de la acel etaj foarte înalt, puteau auzi zgomotul mașinilor de pe străzile din Houston. Erin închise ochii din cauza durerii cumplite din inimă, cînd îi auzi

pe Lance răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se spre ușă.

Sunetul produs de clanța care se închidea era ca un glonț care-i puneă capăt vieții.

Se trînti pe canapea, pradă deznădejdiei. Spasmele bătăilor de inimă erau atît de intense, încît Bart se îngrijoră foarte tare de sănătatea ei. Încercă stîngaci, așa cum se pricepea el, să o aline, dar nu reuși. În cele din urmă, disperarea lui se transformă în mînie și îi porunci:

- Uită-te la mine Erin. Nu vreau să pierzi copilul, așa că vino-ți imediat în fire!

Conștientă mai mult de auzul numelui ei, decît de ce spusese Bart, Erin se ridică și-și șterse lacrimile care-i curgeau.

- E prea mult, mîrîi el.

- M-al strigat pe nume, Bart.

- Dar nu fac mereu așa? întrebă el uluit.

(24 1 \

Sandra Brown

Ea zîrbi și-i atinse obrazul:

- Nu, îi șopti.

El se ridică și se depărtă puțin.

- Iubito, acesta este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată, dar a mers. Ar fi trebuit să-i spui lui Barrett despre copil. Modul în care te-a privit la un moment dat aici, credeam... era ca și cum... știi tu ce vreau să spun. Ga și cum te-ar iubi. Lasă-mă să mă duc după el.

- Nu, Bart. Nu pot să-i spun.

Calm, șovăitor, zise:

- Are dreptul să afle, iubito. Știi doar, copilul este și al lui.

Ea oftă. Se gîndise și ea la acest lucru.

- Da, va afla, desigur, dar nu acum. Poate cînd se va naște copilul, avocații mei sau cineva... Vocea ei se pierdu. Nu mai avea nici un pic de putere.

- Știi că încă mai vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse Bart, dregîndu-și vocea. Nu-ți schimbi hotărîrea? Eu te iubesc.

O tristețe incredibilă îi umbri ochii.

- Și eu te iubesc, Bart. Ești cel mai bun prieten al meu, spuse ea cu sinceritate.

- Da, știi, mîrîi el cu tristețe.

După un minut, întrebă:

- Vrei să trimit după doctor să-ți aducă un calmant? Sincer, arăți rău, spuse 3l.

Ea rîse îndurerată.

- Păi, în situația în care mă aflu acum, arăt exact așa cum mă simt.

Cînd cuta dintre sprîncenele lui se adînci, ea spuse:

- Nu, n-am nevoie de nici un calmant. A fost o

— — 242 h - — —

Descoperirea 7

zi încărcată de evenimente. Vreau doar să mă duc la mine acasă să mă bag în pat.

- Vrei să te conduc cu mașina?

- Nu, nu e nevoie.

Îndreptându-se spre ușă, Bart întrebă:

- De ce a venit Barrett aici?

Degetele lui Erin strînseră plicul care conținea fotografia ce-i era atât de dragă. Era singurul lucru pe care-l avea de la mama și fratele ei. Era de asemenea singurul lucru pe care i-l dăduse Lance vreodată. În momentul acela, simți că vrea să păstreze secretul numai pentru ea.

- A venit doar pentru o problemă legată de Ken, răspunse vag.

Cînd ajunse la ușa din spatele casei, Erin era epuizată de căldură și de încărcătura emoțională a zilei. Observă că petuniile din grădină erau ofilite pentru că nu fuseseră udate. Ar fi trebuit să le aducă niște apă, dar se îndoia că ar fi avut forța să facă acest lucru în seara aceea.

Dădu drumul la sistemul de aer condiționat cu care dotase casa. Urcînd cu greu scările, se duse în dormitor și dădu drumul la ventilator, așteptînd să-și facă efectul instalația de aer condiționat.

Se schimbă cu o rochie largă și lejeră care se prindea de umeri cu două breteie. Țesătura de culoare bleu deschis o învăluia ca un nor. ; Nemaiputînd suporta spațiul închis și-a scos i dresul și și-a tras o pereche de bikini, scoțîndu-și îoate celelalte de pe ea.

Gîndul la mîncare îi provoca greață, dar se duse totuși la bucătărie și-și luă un ceai cu gheață în care puse mult suc de lămîie.

Îndreptându-se apoi spre camera de zi, se opri puțin ca s-o admire. îi plăcea această cameră. Pereții era zugrăviți în beige închis, contrastînd în mod plăcut cu mobila și obloanele albe. Canapeaua și scaunele ușoare erau tot albe, dar aveau perne în nuanțe vii de albastru, verde și portocaliu. Ca la comandă, ochii ei se opriră la șemineul din cărămidă albă. Era unul din cele trei pe care le avea în casă.

În noaptea aceea, Lance aprinsese focul în acel șemineu nefolosit. Ce fusese în capul lui cînd făcuse asta? Se gîndise la ea? Ar fi dorit ca ea să coboare la el... încetează!

Ea se așeză pe unul din scaunele ușoare și-și puse picioarele pe canapea. Ținea în mînă fotografia pe care i-o dăduse Lance în acea zi. Sorbindu-și ceaiul, privea imaginea familiei ei. Mîine își va cumpăra o ramă de aur în care să pună fotografia. Ce fel de ramă să aibă? Ceva în stil victorian cu margini filigranate, sau ceva simplu care să nu abată atenția de la fotografia propriu-zisă?

Pentru prima dată în viață se simțea ca și cum ar fi primit o comoară. Se putea considera mulțumită. Aproape mulțumită. Dacă n-ar fi fost durerea provocată de bărbatul...

Suspina, cînd sună soneria. Probabil că era poștașul. Abia trăgîndu-și picioarele, se ridică de pe scaun și se tîrî spre ușă.

În prag stătea Lance între două coșuri cu flori

.....(^244)— —

Sandra Brown

Descoperirea

roșii pe care le așezase de-o parte și de alta a ușii. Iși scosese haina maron și își deschisese nasturele de la gulerul cămășii. Mînecele îi erau suflecate pînă la coate.

Ea se dădu înapoi din fața lui pe care se citea o furie lividă.

- Dezbracă-te.

Ea rămase mută de uimire. Probabil că nu auzea bine.

- Ce...

- Am spus să te dezbraci. Trecu de ea în camera de zi. Și dacă n-o faci tu, o s-o fac eu.

Ea închise ușa și se întoarse spre el. Vocea lui era poruncitoare și pentru o clipă avu impresia că va face exact cum îi comandă el.

Oricum nu avea de gînd să se ghemuiască de frică lîngă ușă. Intră și ea și se duse cît mai departe de acel sanctuar fals, ridicîndu-și bărbia în semn de apărare.

- Va trebui să mă omori mai întii.

- Nu mă provoca, mîrîi el. Sîrit pe cale să-ți sucesc gîtul acela delicat.

- Dar ce-am făcut ca să te provoc?

Inima îi bătea cu putere. Oare știa? Sigur că știa. Nu-i scăpa nimic, niciodată.

Ochii lui se micșorară, privind-o. Genele aurii formau o perie deasă deasupra lor.

În timp ce eram la tine în birou, mi-am dat seama că se schimbă ceva la tine, dar nu știam ce. Tocmai era să mă urc în avion, cînd în sfîrșit mi-am dat seama. Dintr-odată figura lui nu mai avea acel aer războinic.

Dacă ar fi trebuit să-și scoată o mască, schimbarea expresiei feței lui n-ar fi fost mai șocantă.

--C 245 ;")-

Sandra Brown

- Erin.

Nu termină. Se duse spre ea și încercă să o atingă. În mod reflex, ea își duse mîna la pîntece ca să se apere. Inevitabil, el îi dădu mîinile la o parte și-și așeză palmele pe ea.

Abdomenul ei, pe care-l știa aproape concav și suplu, era acum umflat și ușor convex. Se aplecă spre ea, lăsîndu-și mîinile unde erau, și respiră îndelung. Ea văzu că ochii lui erau îndurerați, de parcă ar fi întrebare:

- Stanton?

Buzele ei tremurară, încercînd să schițeze un zîmbet.

- Nu, Lance.

Această teribilă întrebare o puseseră de fapt ochii lui albaștri, iar ochii ei răspunseră afirmativ, închizîndu-se ușor.

Încet, aproape cu frică, o strînse în brațe și o ținu astfel pînă se contopiră. Își apăsă fruntea de a ei.

- Erin, pentru Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus? Să ai un copil de la mine și

să nu-mi spui? De ce?

Erin nu remarcase niciodată o asemenea emoție în vocea lui Lance. Tulburarea se citea pe fiecare trăsătură a feței lui frumoase. Nu era invincibil. Era doar un om.

Ea îl strînse cît mai aproape de ea.

- Nu te gîndești că aș fi vrut? Dar cum puteam? Nu este ceva despre care să-i poți scrie unui bărbat într-o scrisoare sau să-i povestești la telefon. Tot ce știam era că nu aveam să te mai văd niciodată. Vroiam să te înștiințez după ce se năștea copilul, dar pînă atunci nu îndrăzneam să-mi încerc norocul.

Descoperirea 7

- Norocul? Întrebă el, îndepărtînd-o puțin, dar ținînd-o de umeri. Ce fel de noroc?

Ea îi evită privirea plină de reproșuri.

- Lance, nu știam cum vei reacționa la... copii. Poate ai fi vrut ca eu să...

Lance înțelese ce nu apucase ea să spună.

- Și tu nu puteai face așa ceva.

- Nu, exclamă ea. De ce?

își umezi buzele cu nervozitate.-

- Pentru... pentru că religia mea nu-mi dă voie să fac asta.

- Nu există și alt motiv?

- Ba da, este vorba și de mine. Nu cred că aș fi putut să fac vreodată așa ceva.

- Mai este vreun alt motiv care te-a reținut să nu-mi avortezi copilul?

Modul ferm în care o ținea de umeri indica insistență.

' - Nu, răspunse ea clar. Lui nu-i -venea să creadă.

- Ba da, Erin. Spune-mi-l, te rog. -Nu.

- Spune-l odată, fir-ar să fie, strigă el.

- Pentru că te iubesc! strigă ea la rîndu-i. Cînd cuvintele ei izbiră pereții, tulburînd liniștea

perfectă a casei, se priviră intens unul pe celălalt.

Atunci el o strivi de el. Cu o mînă o ținea strins de spate, în timp ce degetele celelalte mîini se îngropară în buclele ei scurte, apăsîndu-i capul pe pieptul lui. Ea simți buzele lui mișcîndu-i-se pe păr.

- Erin, Erin, știi prin ce chinuri am trecut de cînd ne-am despărțit? Cînd mă gîndesc că tu ai fost singură în tot acest timp, în care ar fi trebuit să fiu

•..—C 247—■ -.....

alături de tine! Am vrut atît de mult să fiu. Dumnezeu, cît de mult am vrut, cu sau fără copil!

îi înconjură talia cu mîinile și ar fi vrut să o absoarbă în trupul lui.

- E adevărat ce spui, Lance?

- Cînd ai plecat de la San Francisco, credeam că am să mor din cauză că te-am pierdut. Din cauză că nu te mai puteam iubi. Se aplecă și o sărută cu înfrigurare pe gît și spuse: dar a trebuit să te las să pleci. Cînd al avut ocazia să-i spui lui Stanton despre noi, n-ai făcut-o. Credeam că vrei să te întorci la el și să mă uiți.

- Vai, Lance. Erai atît de sarcastic și de crud, atît de rece. Credeam că doar te-ai distrat cu mine și că erai bucuros că Bart sosise la momentul potrivit să te scape de mine.

Brațele lui o strînseră aproape de el, spunîndu-l cît de greșit crezuse.

- Ura^cu care vorbeam era doar un mod de apărare. Încercam în fiecare moment să-mi înving iubirea pentru tine și îmi era teamă să nu aflî cît de mult te lubeam. Vă și vedeam, pe tine și pe Stanton, rîzînd pe socoteala mea.

O sărută pe umerii care miroseau frumos. Ea îi scoase cămașa din pantaloni, mîngîindu-l pe spate.

- Îți amintești de Higgs? Întrebă el. El este tipul din Houston pe care l-am pus să te verifice cînd ai venit în ziua aceea la San Francisco. L-am rugat să nu te slăbească din ochi. Știam că nu te-ai căsătorit cu Stanton.

- Atunci de ce n-ai venit să mă vezi pînă acum?

- Știu că probabil n-ai cum să mă înțelegi, dar nu puteam să vin pînă ce nu eram în stare să-ți

(- 248

.. .

Sandra Brown
ofer ceva.

Îi dădu drumul, se îndreptă spre canapea și se așeză, ținîndu-și mîinile între genunchi.

- Cînd te-am întîlnit, erai plină de succes și mult mai bogată decît mine. Te-am admirat pentru aceasta. Nu sînt atît de șovin cum mă acuzai tu că aș fi, Erin. Rîse, apoi deveni din nou serios. Dar nu puteam să-mi declar iubirea și să te cer în căsătorie cînd nu aveam nici măcar o casă în care să te pot duce, nimic altceva decît un apartament prăfuit la periferia orașului. Nu puteam să-ți ofer ceva frumos în viitor. Nu puteam să vin la tine fără să am o situație stabilă și fără să cîștig mai mulți bani.

Ea se așeză lîngă el și-și trecu mîinile pe după umerii lui lași.

- Știi că lucrul acesta nu are nici o importanță pentru mine. Și n-a avut niciodată. Ți-am spus-o doar.

- Dar pentru mine avea o importanță covîrșitoare.

El o luă în brațe și o întrebă, ținîndu-și respirația:

- Vrei să te căsătorești cu mine, Erin? Nu sînt ia fel de bogat ca Stanton, dar...

Ea își puse degetele pe buzele lui.

- Mi-ai dat ce mi-am dorit mai mult în viață. Îi luă mîna, i-o așeză pe pînțele și zîmbi cu timiditate. De ani de zile, chiar de la moartea lui Joseph, am căutat mereu ceva. Am muncit cu disperare, crezînd că ceea ce vroiam să obțin era succesul profesional. Dar nu a fost așa. Încetul cu încetul am dat de urma lui Ken și m-am bucurat că ducea o viață bună împreună cu Melanle. Mulțumită ție, am găsit răspuns la întrebările care mă obsedau în legătură cu femela care mi-a dat viață. Acum simt că înțeleg motivele care au

.....- 249)----

-.....

Descoperirea

Sandra Brown

determinat-o să mă abandoneze la orfelinat. Dar, Lance - aici vocea i se schimbă, încărcată de emoție -, nu știam cu adevărat ce caut pînă cînd nu te-am întîlnit pe tine.

Atunci el o sărută, închizîndu-i gura cu gura lui și bucurîndu-se de gustul pe care nu-l uitase niciodată. Ea își deschise buzele și îi răspunse cu aceeași pasiune.

Cînd îmbrățișarea luă sfîrșit, el spuse:

- M-am uitat cum arată casele din Georgetown, dar asta îmi place în mod deosebit. Dar nu se uita la casă. Se uita la sînii ei, mîngîindu-i rochia cu degetele.

Ea încercă să-și înfrîneze emoția de care fusese brusc cuprinsă.

- Crezi că aici...? Vreau să spun, afacerile tale ți-ar permite să locuim aici?

- Nu am nevoie decît de un telefon și un aeroport, zîmbi el. Cînd pot să mă mut?

Ea știa că acest lucru însemna pentru el un imens sacrificiu profesional și psihic. O făcea doar pentru ea. îl iubea și mai mult pentru asta. Răspunzîndu-i la întrebare, ea zise:

- Cînd ai să faci din mine o femeie serioasă, îri rîndul lumii.

Se sărutară din nou, adînc. Mîna lui dispăru sub țesătura fină a rochiei ei, mîngîindu-i coapsele.

Sărutîndu-l pe gît, ea întrebă:

- Vrej să mergem la Shreveport s-o cunoști* pe mama? își ridică ochii spre el, implorîndu-l. Lance, ea nu știe despre tine sau despre copil. N-am vrut să o îngrijorez pînă cînd riu găseam o soluție rezonabilă acestei situații.

- Asta reprezintă: eu? O „soluție rezonabilă”?

^ (TscT) ^.....—

Descoperirea

Părea ofensat, dar zîmbea. Se juca c marginea elastică a chiloților el.

- Cînd îi voi spune mamei, s-ar putea să s lase cu focuri de armă la căsătorie. Ea zîmfc mîngîindu-i buzele cu buricele degetelor.

- Sper că nu eu voi fi în bătaia lor, spuse el și-' acoperi gura cu o altă sărutare fără sfîrșit. S-a putea ca serviciul meu să necesite să fac unel^ călătorii, pînă ce voi putea să-i învăț pe alții cur să țină cursurile.

- Voi merge cu tine, ciripi ea veselă.

- Nu, nu vei merge. Vei sta acasă și vei ave grijă de copil.

- Copilul poate să meargă cu noi. N-am d gînd să fiu una din acele neveste care-și uită soț din cauza copiilor. Voi merge cu tine.

Lui îi veni să rîdă, dar nu-i convenea să s amuze tocmai cînd încerca să fie serios.

- Ce găsești de rîs?

- Tu mă faci să rid. Nu știu de ce am crezut c vei fi supusă și ascultătoare după ce vei deve nevastă. Dar văd că deja ai început să nu ții co de părerile mele!

Ea se depărtă de el.

- Nu este adevărat!

El rîse și mai tare.

• - Uite-te! Chiar acum ai făcut așa.

- Ți-arăt eu supunere și ascultare, domnu Barrett! țipă ea sărind de pe canapea. Înainte c a reuși să protesteze, ea zbura pe scări în su Cîteva momente mai tîrziu, el auzi o ușa trîntindu-se.

- Femeia asta mă va băga în mormînt, mormă'

Sandra Brown

el, trecîndu-și degetele prin păr. Din capul scării, privi în sus. Dar voi muri fericit, adăugă el, înainte | de a pune piciorul pe ultima treaptă a scării. În ; timp ce urca, își scoase cămașa repede.

Sus, toate ușile erau deschise cu excepția uneia. Nu-i luă decît un minut ca să facă ce făcu, înainte de a o deschide și pe aceasta. Stătea în picioare în cadrul ușii ca un sălbatic răzbunător. Arma lui era nuditatea și aceasta îl făcea și mai feroce.

Erin, care stătea în pat așteptîndu-l, începu să ridă. Gîndurile lor se îndreptau în aceeași direcție. Ea nu avea decît chiloți. Zîmbetul lui era arogant, în timp ce se îndrepta către ea. Salteaua se afundă, cînd se urcă în pat cu genunchii îndoiți, lîngă ea.

- Te crezi nostimă, nu? întrebă el.

Cu un zîmbet drăcesc, ea se rostogoli spre el, apropiindu-se ademenitor.

- Dar tu ce crezi?

Cu o expresie insolentă a feței, el își băgă | degetele pe sub marginile chiloților ei pe care îi i coborî de-a lungul picioarelor subțiri, l-ar fi plăcut i să se mai tachineze reciproc, dar cînd îi văzu •pul rotunjit de sarcină, lungit lîngă ei, simți că nu mai e în stare s-o facă.

Își ridică ochii spre ea și spuse cu o voce groasă:

- Cred că ești frumoasă.

El o acoperi complet și se minunară împreună ; de armonia perfectă a trupurilor lor.

- Cum poate simpla piele omenească să fie atît

| de moale? murmură el, șărutîndu-i coasta de sub, braț. Buzele lui înaintau spre gîtul ei și rămaseră în j așteptare, deasupra gurii ei tremurătoare.

Buzele și i

V _____ (252)

Descoperirea 7

limba se căutau reciproc, pînă cînd contopirea perfectă dintre ele nu mai lăsa ioc de concentrare decît în privința implicațiilor acestui sărut solemn.

În cele din urmă, cînd simțiră că nu mai pot să respire, Lance se trase puțin la o parte, ca să-i ■ vadă corpul mai bine. Modificările ușoare ale sinilor îl îngrijorară. O mîngîie cu delicatețe.

- Te dor? o întrebă el preocupat.

- Nu foarte tare.

- Nu vreau să te doară.

- Nu mă dor. Mă mîngîie tu, spuse ea, luîndu-și în mîini sîinii și ridicîndu-l

ușor.

Buzele lui sărutară ușor pielea ei sensibilă. Apoi, cu limba, îi umezi sfîrcurile sînilor, ceea ce o umplu de o minunată senzație de căldură. Se arcui sub el, în timp ce degetele lui încercau să-i aline durerea plăcută ce-i Invadase pîntecele.

Alunecînd în jos, el își lăsă capul pe acea parte a corpului ei unde se afla copilul și o sărută cu respect. Erin își afundă degetele în părul lui decolorat de soare și-l trase și mai aproape de ea. Gura lui lăsa sărutări delicate pe abdomenul ei și nasul lui îi mîngîia pielea moale pînă cînd tandrețea făcu loc pasiunii înflăcărare.

- Lance, zise ea cu respirația întretăiată, cînd ; buzele lui arzătoare aduseră omagiu acelei regiuni misterioase a corpului ei care adăpostea în siguranță comoara lui cea mai de preț.

El îi savura din plin esența:

- Erin, Erin, spunea el cu gura pe pielea ei umedă. Ce vicioasă dulce ești. Numele lui suna aproape ca un suspin, cînd fu rostit de buzele ei.

- Lance, te rog...

Se ridică deasupra ei și se așeză între coapsele ei moi.

- Erin, spune-mi dacă...

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, cînd ea îi pecetlui gura cu buzele pline de dorință. Mîinile ei fierbinți mîngîindu-i coapsele îl convinseră că prudența lui nu era necesară. El acceptă ce i se oferea atît de evident, punîndu-și mîinile sub ea și ridicînd-o în poziția cea mai bună... Picioarele lor erau înlănțuite; abdomenele li se împreunau în timp ce ea se afla deasupra pieptului lui. Sprijinindu-se pe un cot, ea îl trăgea ușor firele de păr de pe piept.

- Lance, mai ai încă un fir alb!

El chicoti.

- De cînd te-am întîlnit, este o adevărată minune că n-am albit de tot.

Ea își îngropă fața în covorașul cîrlionțat și-l sărută. Cu privirea pierdută, el își trecu degetele prin părul ei.

- Erin, cum te-ai simțit cînd ai aflat că ești însărcinată? Nenorocită?

Fericită?

Ea își înălță capul și fața îi era plină de iubire cînd spuse:

- Am fost emoționată, Lance. A fost un sentiment deosebit și eu... eu.', nu-l pot explica. Minunat nu este cuvîntul cel mai potrivit. Și am fost surprinsă. Zile întregi după ce am remarcat orima oară care sînt simptomele, nu-mi puteam da seama ce se întîmplă cu mine.

Lance rîse.

- Domnișoară O'Shea, nu știai că ceea ce

(254 ").....r-W

făceam noi dădea naștere la copii?

Ctv pedeapsă pentru această întrebare nerușinată, e! primi un sărut pe ureche.

- Bineînțeles că știam! Numai că... în timp ce tu ești... ei bine, niciodată

nu mi-a trecut prin cap. Fu cuprinsă de un val de timiditate, dar reuși să adauge: cînd fac dragoste cu tine, Lance, nu mă mai gîndesc la nimic altceva.

Luîndu-i fața în mîini, o privi în adîncul ochilor mari și negri.

- Erin, mă iubești cu adevărat?

- Ți-am spus deja că da.

- Mai spune-mi o dată, zise el amenințător.

Zîmbiră, amintindu-și de ziua cînd el o bombardase cu întrebări în micul birou cu lambriuri al familiei Lyman. Atunci ca și acum răspunse la întrebarea lui cu sinceritate:

- Te iubesc, Lance!

Cu puțin înainte de a o săruta, Lance simți pe abdomen o mișcare aproape imperceptibilă. Erin nu se mișcase. Ce era...?

Ochii lui albaștri se măriră înfiorați de teamă și venerație, în timp ce îi trecu imediat prin minte:

- Este...?

Erin zîmbi, țuguindu-și buzele către el.

- Da, iubitele. Îl dorește pe tatăl lui la fel de mult ca și mine.

SFÎRȘIT.